

Trofee și lucruri moarte

Trophies and Dead Things, 1990

Pentru Liz Alexander

Unu

În diminețile de vară, San Francisco este adesea învăluit de o ceață deasă. Se ridică de sub Golden Gate și se răspândește insidios prin oraș, transformând locurile cunoscute și obiectele comune în lucruri frumoase, misterioase sau — în anumite cazuri — nefaste. Atârnă grea în fața geamurilor, se strecoară pe sub uși și penetrează conștiința celor care se află în pragul trezirii. Un somn liniștit va degenera atunci în agitări și zvârcoliri; visele plăcute se vor transforma în coșmaruri. Când își deschid ochii, victimele ceții sunt conștiente de o curioasă stare de neliniște chiar înainte de a face față zilei mohorâte.

În iulie, într-o dimineață de sâmbătă, eu eram una dintre aceste victime. Cu mult înainte de a suna ceasul deșteptător la neortodoxa oră șapte, m-am trezit și am contemplat umbrele care se adunaseră prin colțurile dormitorului. Într-un sfârșit, am întins mâna și am apucat pârghia de comandă a minijaluzelelor de la geamurile de deasupra capului. Lumina care a intrat era murdară; m-am ridicat și am văzut că ceața decora ca un păr de înger ramurile pinilor din curtea din spate.

Am oftat, am întrerupt alarma ceasului înainte de a începe să sune și m-am trântit înapoi pe pernă. Sentimentul acela absurd, neliniștitor, se accentua. Avusesem un vis...despre ce? Nu-mi puteam aminti, dar aura lui persista — specifică, deprimantă.

M-am concentrat asupra zilei pe care o aveam înainte, dar nici perspectivele ei nu erau, de asemenea, prea vesele. Hank Zahn, conducătorul firmei All Souls Legal Cooperative, unde sunt eu anchetator, îmi solicitase o favoare: să-l ajut să curețe apartamentul unui client care fusese ucis într-unui dintre incidentele recente de pe stradă cu împușcături la întâmplare. Deși nu era modul în care prefer să-mi petrec sâmbăta, am acceptat deoarece am simțit că Hank — unul dintre cei mai vechi și mai apropiați prieteni ai mei — avea nevoie de prezența mea. Și mai *există* un punct luminos: m-a mituit cu promisiunea unei mese de prânz; aceasta, plus compania plăcută a lui Hank erau o combinație cuceritoare.

Dumnezeu știe, aveam nevoie de o companie plăcută. Deprimarea ușoară din această dimineață putea fi provocată de ceață, dar ultima lună a fost singuratică și tristă, iar cele cinci dinainte n-au fost mult mai bune. Trebuia să găsesc o cale de ieșire din această stare proastă.

Cineva a sunat la ușă.

M-am neliniștit, așa cum se întâmplă de fiecare dată când soneria sau telefonul sună la ore când, de obicei, trebuia să rămână tăcute. M-am ridicat, am îmbrăcat capotul, legându-mi cordonul în timp ce traversam holul. Când am ajuns la ușă, m-am uitat prin vizor.

Pe trepte stătea Jim Addison, prietenul meu de până acum o lună — și era beat. Cu puțin după ora șapte dimineața, era în mod evident beat.

Am deschis ușa și l-am privit fix. Jim se sprijinea de balustrada verandei, iar în ochi avea o privire vicleană. Părul șaten îi era ciufulit, hainele șifonate și duhnea a fum de țigară.

— Un concert de jaz improvizat o noapte întreagă, a spus.

Jim era pianist de jaz și în week-end-uri cânta cu un grup la un mic club de lângă plajă.

— Pot să intru?

Am ezitat, întrebându-mă cât de repede și de ușor mă puteam debarasa de el, apoi m-am decis să-l înveselesc, era cea mai bună abordare a situației. (Să mă debarasez de el... să-l înveselesc... Uite la ce ajunsese o relație care cândva fusese foarte plăcută.)

— Pentru câteva minute.

L-am lăsat să intre și l-am condus prin hol în bucătărie, unde am mers direct la filtrul de cafea și l-am umplut cu apă. El s-a dus la frigider și s-a uitat înăuntru.

— Ai ceva vin?

— Pe raftul de pe ușă este o jumătate de sticlă de Riesling.

În timp ce, cu o mână, puneam boabe de cafea în mașina de măcinat, cu cealaltă am luat un pahar din dulăpior și i l-am întins. Mă obișnuisem cu Jim, care-și încheia ziua în timp ce eu mi-o începeam pe a mea, deși de obicei nu întârzia așa de mult.

Când am terminat de pus cafeaua și am început s-o macin, am observat că el stătea nemișcat, ținând paharul gol și încruntându-se.

— Mă urăști, nu-i așa? a spus el.

Am oftat.

— Bineînțeles că nu.

Era aceeași întrebare pe care mi-o pusese când i-am spus că nu mai vreau să-l văd — și la fiecare din numeroasele și persistentele apeluri telefonice de atunci și până acum. Răspunsul meu era adevărat, deși de mult obosisem să-l liniștesc că nu-i așa. Jim era un bărbat drăguț, cu un umor de bun simț, un muzician talentat și devotat și îmi plăcea foarte mult. De fapt, tocmai pentru că-mi plăcea atât de mult de el m-am decis să pun capăt relației noastre. Nu este frumos să te folosești de cineva la care ții ca să te vindeci de altcineva pe care crezi că-l iubești.

M-a privit un moment și buzele i s-au strâns apoi într-un rictus dezgustător:

— Practică și lucidă ca întotdeauna, așa este?

— Ce vrei să spui cu...

— Întotdeauna ai dreptate, întotdeauna știi ce-i mai bine pentru mine, pentru tine, pentru toată nenorocita asta de lume!

— Nu-i adevărat.

Dacă aș fi atât de practică și de lucidă, mi-aș permite să tânjesc după un om de la care nu am mai primit vești de șase luni? În primul rând, mi-aș fi permis să mă îndrăgostesc de acel om?

Jim a trântit paharul de vin pe bufet atât de tare încât s-a spart. Privirea mi-a sărit la cioburile scânteietoare, iar apoi la fața lui, schimonosită de furie. Era pentru prima dată când îl vedeam supărat.

— Ce trebuie să spun ca să ajung până la tine? a întrebat el.

— Ne-am spus totul.

— Nu, nu cred. Nu încă!

Brusc, s-a întors și a ieșit pe hol; ușa din față s-a deschis și s-a trântit în urma lui.

— Superb! am spus. Excelent! Ce altceva mai poate să meargă azi prost?

Am dat încet aerul afară din plămâni și m-am sprijinit de bufet; în spatele meu, filtrul de cafea șuiera și bolborosea. Pentru un moment m-

am gândit dacă Jim — acest nou Jim mânios pe care nu-l cunoșteam — ar putea fi violent. Ei bine, m-am decis, toți putem, nu-i așa? Trebuia să aștept să văd ce va face în continuare. Iar cu acest gând mai puțin decât încurajator, m-am dus să dau drumul la duș.

În timp ce-mi spălam părul, mi-am reamintit visul pe care-l avusesem. Mergeam cu mașina să mă întâlnesc cu Hank la apartamentul clientului lui din cartierul Inner Richmond, dar, după ce am urcat Buena Vista Heights și am coborât în Haight-Ashbury, am observat că Stanyan, strada din marginea nordică a Parcului Golden Gate, dispăruse. Datorită confuziei mele, am făcut o serie de ocolișuri care m-au înfundat într-un teritoriu necunoscut, iar apoi, brusc, am ajuns iarăși pe vârful dealului. Iarăși și iarăși am coborât spre Haight. Iarăși și iarăși n-am găsit nici o urmă de Stanyan Street.

Asemenea vise frustrante — să formezi la nesfârșit un număr de telefon și să apăs pe butoanele greșite, să pierd un avion pentru că nu am putut să-mi fac bagajul la timp — nu erau o noutate pentru mine. Recent, am citit o carte despre acest subiect și am aflat că aceasta-i o indicație că acela care visează astfel este nehotărât dacă să ajungă la acea destinație, dacă să dea respectivul telefon sau dacă să zboare cu avionul. Dar, în acest caz, în ciuda naturii depresive a obligației pe care trebuia s-o îndeplinesc, nu puteam să înțeleg de ce trebuia să simt o asemenea ambivalență puternică — sau de ce visul îmi lăsase o senzație atât de neplăcută și persistentă.

Superstițioasă, mi-am încrucișat degetele pline de șampon împotriva posibilității ca visul să fie o prevestire rea.

Până la ora nouă am băut trei căni de cafea, am făcut rebusul din *Chronicle*, iar starea sufletească mi se îmbunătățise oarecum. Pe la nouă jumătate, când am ajuns în Inner Richmond (la urma urmei, Stanyan Street fiind încă acolo), mă simțeam destul de voioasă.

Richmond este un cartier de clasă mijlocie, în partea de nord-vest a Parcului Golden Gate, constituit în mare parte din vile și clădiri cu mai multe apartamente, așezate aproape una de alta, pe loturi mici. Cândva a fost intens populat de membrii comunităților rusești și irlandeze, dar, în ultimele două decade, devenise zona de preferință a asiaticilor care se ridicau pe scara socială. În timp ce bisericile catolice, birturile irlandeze și bisericile ortodoxe rusești de pe Geary Boulevard au rămas, peste tot sunt semne ale noilor locuitori.

În timp ce mergeam de-a lungul străzii Clement, aglomerata zonă comercială a cartierului, am observat opt restaurante asiatice de-a lungul a două cvartale: unul thai, unul japonez, unul birmanez, două vietnameze și trei, tipuri diferite, chinezești. Pe trotuar se aflau tarabe cu produse care prezentau „bok choy” și „daikon radish”, mezeluri de rață afumată și costiță de porc; bănci și agenții de asigurări cu firme în engleză și în diverse caractere asiatice — toate acestea stăteau lângă instituții vechi cum ar fi Green Apple Books, Churchill's Pub, Woolworth's și Mobilă de Ocazie Busvan. Opt din zece fețe pe care le-am zărit erau asiatice — reflectând aceeași mixtură etnică pe care o sugerau și restaurantele și variaua de la bătrâni cocârjați care împingeau cărucioare de cumpărături până la cupluri tinere care coborau din mașini japoneze sport. Clement Street, m-am gândit, era întruchiparea perfectă a tiparelor culturale în continuă schimbare din San Francisco.

Din nefericire, este de asemenea unul din cele mai bune exemple ale traficului congestionant și ale locurilor de parcare foarte aglomerate ale orașului. Zona fusese construită într-o perioadă când nimeni nu

prevăzuse populația mare din zilele de azi și nici multitudinea de mașini, și, în consecință, erau prea puține locuri de parcare și garaje. Chiar și la această oră, relativ devreme, toate spațiile cu autotaxare erau ocupate, iar în fața lor, blocând ieșirea, erau camioane de aprovizionare. Mașinile se mișcau lent, șoferii lor căutând locuri libere lângă trotuar; alți șoferi iritați făceau întoarceri de o sută optzeci de grade, neglijând semnele de stop și punând în pericol pietonii de pe zebre. Am așteptat în spatele unui autobuz Muni cu toba de eșapament spartă, în timp ce pasagerii coborau bătând cu degetele în volanul MG-ului meu, eu adresându-i mulțumiri lui Hank pentru că și-a amintit să-mi spună că pot să parchez pe trotuarul casei de pe Third Avenue — dacă reușesc să ajung vreodată acolo.

După încă cinci minute de târâială de-a lungul Clementului, am cotit pe Third și am găsit adresa pe care mi-o dăduse Hank; una din acele clădiri cu două apartamente, cu garaj și cu un alt apartament amenajat ilegal la parter. Fațada era în stil victorian degenerat, zugrăvită în verde intens, cu ornamente mov și portocalii — o combinație care ar determina până și o persoană cu minimum de bun gust să se înfioare.

Honda lui Hank stătea pe aleea de acces, blocând trotuarul. M-am uitat în jur, am văzut că majoritatea locuitorilor își lăsaseră mașinile în mod asemănător, cu excepția unui suflet întreprinzător care și-o parcase pe trotuar, paralel cu bordura. Dă-le-ncolo de reglementări pentru parcare, m-am gândit în timp ce am oprit lângă Honda.

Imediat după ce Hank a venit la ușa apartamentului de la parter, am fost bucuroasă că am acceptat să-l ajut. În jurul gurii avea cute de oboseală, iar când și-a scos ochelarii cu rama de baga, ca să le curețe lentilele groase pe marginea cămășii maro de lucru, am văzut că ochii îi erau încețoșați. Hank este un om care ține mult la clienții lui — poate prea mult ca să poată să-și păstreze detașarea necesară atunci când se ocupa de problemele lor. Acest lucru nu îl determină să fie inefficient; dar îi produce mai multă suferință decât merită.

I-am zâmbit optimist și am intrat. Apartamentul era răcoros; Hank nu dorea probabil să risipească banii moștenirii și închisese căldura. De-a lungul casei era un hol îngust; la capătul lui era o ușă prin care am putut să văd o masă de bucătărie și un frigider. La stânga era o cameră de zi mică, cu o fereastră arcuită care dădea spre stradă. Am intrat în cameră și am început să-mi scot jacheta de stofă. Apoi m-am oprit; aș fi putut s-o murdăresc în timp ce mutam cutiile de carton și mobila, dar fără ea mi-ar fi fost frig.

Hank mi-a simțit ezitățile.

— Am pus de cafea, spuse, și poți să porți un pulover de-al lui Perry.

— Mulțumesc.

L-am urmat prin hol într-un dormitor care era chiar mai mic decât camera de zi. A căutat într-un maldăr de haine care se afla pe patul dublu, iar apoi mi-a întins un pulover mare, gros, cu o gaură la unul din coate și cu manșeta dreaptă destrămată. Când l-am pus pe mine, îmi ajungea până la genunchi; am suflecat mânecile până la încheietura mâinilor. Perry Hilderly, clientul decedat, fusese un bărbat voinic.

Hank intrase în bucătărie. Când am ajuns acolo, turnase cafeaua și-mi întindea o cană. Am luat-o, apoi am privit pe ușa din stânga. Ducea într-o sufragerie cu șemineu și vitrine cu sticlă plumburie construite în zid — standard pentru acest tip de apartamente. Camera nu conținea nici un fel de mobilă, nimic în afară de cutii de carton cu numele *BEKINS* scris pe ele.

M-am uitat la Hank cu sprâncenele ridicate întrebător.

— Sunt lucrurile pe care Perry le-a adus aici de ani de zile, după

divorț. Nu prea îi plăcea să stea acasă. Bănuiesc că așa sunt toți contabilii.

Aceasta era una din afirmațiile generale pe care Hank le face câteodată — presupuneri goale, de cele mai multe ori fără nici o bază. Întotdeauna mă uimesc aceste afirmații când mă gândesc la varietatea de caractere, fiecare cu ciudățelele sale, pe care le-a văzut el perindându-se pe la All Souls an după an. Asemenea categorii ale oamenilor din jur sunt un rezultat al mediului din care provine — mama lui este foarte vehementă în aprecierile ei despre alții — iar, de vreme ce el nu lăsa acest fapt să-i prejudicieze gândirea, eu pot să trec peste asta fără comentarii.

M-am dus lângă frigider să mă uit la un instantaneu color care era prins de ușă cu un magnet. Înfățișa un bărbat înalt, subțire, cu păr blond, creț, și ochelari bătrânești; purta un tricou Giants și era încadrat de doi băieți blonzi îmbrăcați similar și care-i ajungeau până la talie.

— Asta-i Hilderly, așa-i?

— Îhî. Este o fotografie veche; acum băieții sunt adolescenți.

Am examinat-o mai atentă.

— Nu arată deloc diferit față de cum era în poza din 1968, pe care au publicat-o în *Chron* în dimineața de după ce a fost împușcat. Bineînțeles, părul lui era lung și rebel pe atunci.

Perry Hilderly a fost unul dintre fondatorii Mișcării pentru Libertatea Cuvântului¹ la U.C. Berkeley, în 1960. Cu toate că pe atunci eram încă în liceu, eram foarte interesată de curente de opinie schimbătoare din campusuri — probabil pentru că eram oaia albă dintr-o familie de rebeli și invidiam abilitatea rudelor mele și a studenților de a provoca autoritățile. Impresiile mele despre Hilderly erau oarecum vagi, dar îmi aminteam transmisiile televizate de la protestele în care el putea fi văzut făcând pe nebunul.

— Îți aduci aminte de el? mă întrebă Hank.

— Puțin.

— Sunt surprins.

M-am așezat la masă.

— De ce?

— Cum? Tu erai doar un copil pe atunci.

Am zâmbit. Hank este doar cu șase ani mai mare decât mine, dar și-a luat întotdeauna un aer patern față de mine. Parțial acest lucru se datorează faptului că atunci când ne-am cunoscut la Berkeley — ani de zile după ce Hilderly ieșise din scenă — el era un student la drept, sătul de lume, cu ororile Vietnamului în spatele lui, în timp ce eu eram o studentă în primii ani, ale cărei bătălii fuseseră duse în tranșeele magazinului universal unde lucrasem la serviciul de pază înainte să mă decid să urmez colegiul. De-a lungul anilor balanța săturării de lume se înclinase mai mult în partea mea, dar Hank persista în ideea că trebuie să aibă grijă de mine și să mă îndrume. Știu, deși n-am discutat asta niciodată, că această persistență este întreținută de faptul că prietenia noastră n-a fost amenințată niciodată de vreo încurcătură amoroasă. Paternalismul lui Hank este menit să mențină statu-quo-ul.

— Totuși, îmi amintesc de el, am spus, chiar dacă el nu a obținut niciodată atât de multă atenție din partea ziariștilor ca Mario Savio.

— Ei bine, puțini oameni au avut farmecul lui Mario. Stilul de comedie al lui Perry aducea mai mult cu Abbie Hoffman, dar nu a fost niciodată așa de scandalizant. Și au existat o mulțime de candelă mai mici care-au lucit în lumina reflectoarelor. Zâmbetul lui Hank era puțin crispat.

¹MLC (Free Speech Movement)

Știam la ce se gândea; după cum a spus odată un prieten de-al meu, nu mulți dintre oamenii anilor șaizeci „s-au menținut”. Puțini au reușit să ajungă pe înălțimile la care se așteptau cei de pe margine. Dar, pentru un timp, asemenea vizionari precum Mario Savio au captat imaginația unei generații. Mario care, într-una din zilele toamnei lui 1964, și-a scos respectuos pantofii înainte de a se urca pe o mașină de poliție înconjurată cam de trei mii de studenți care protestau împotriva arestării unui militant pentru drepturile civile din campusul Cal. Mario, care a luat un microfon și i-a implicat pe ceilalți din mulțime într-un dialog public, spontan, ce a durat treizeci de ore și care a schimbat pentru totdeauna universitatea, tinerii Americii, națiunea însăși. Nu, Perry Hilderly n-a fost nici măcar un chibrit pe lângă incandescența lui Mario Savio, dar a adus umor unei mișcări care a fost în esență tristă, a dezamorsat cu spiritele lui situații potențial periculoase.

După cum îmi amintesc, la sfârșitul anilor șaizeci, Hilderly a dispărut de pe scena Berkeley-ului. Pe când am ajuns eu acolo dispăruseră, de asemenea, majoritatea compatrioților lui. Odată am ascultat un analist de la KPFA discutând despre cât de mulți dintre foștii conducători ai MLC au ajuns frustrați de lipsa de progres și s-au alăturat celor de la Weathermen². Acum se părea că Hilderly, cel puțin, devenise contabil — și a murit mulți ani mai târziu într-un incident de stradă fără sens, pe Geary Boulevard, la două cvartale de apartamentul său.

— Erai încă un boboc la Stanford în anii șaizeci, i-am spus lui Hank. Cum de l-ai cunoscut pe Hilderly? Sau asta s-a întâmplat mai târziu?

— Mai târziu. L-am întâlnit în 'Nam, în 1970. Perry a fost exmatriculat de la Cal și apoi a lucrat pentru o revistă de stânga. A mers în 'Nam ca să scrie pentru ei articole de război, dar revista a dat faliment la scurt timp după ce el a ajuns acolo. Când l-am cunoscut eu, stătea la o familie în apropiere de Golful Cam Ranh. Avea un băiețel cu una dintre fete. Era dornic de prieteni americani, deci stătea tot timpul într-un bar cu unii dintre noi, de la bază, care aveau concepții liberale; discutam despre război și ce se mai întâmpla acasă. Apoi femeia și copilul lui au fost uciși de o explozie de mortier. Chiar după aceea, Perry s-a întors înapoi în California.

— Apoi?

Hank a ridicat din umeri.

— S-a înrolat în S.F. State și și-a luat diploma în contabilitate. S-a recăsătorit, a mai avut doi băieți. Acum zece ani a divorțat, a trăit singur în apartamentul ăsta și a lucrat în Geary și Douăzeci și doi, pentru una din acele firme de impozite care-i puțin deasupra lui H&R Block.

— Cum ai ajuns să fii avocatul lui?

— Cam acum cinci ani, m-am întâlnit din întâmplare cu el la Churchill's Pub. L-am recunoscut imediat — după cum ai remarcat tu, nu s-a schimbat mult, cu excepția faptului că și-a tăiat părul. După aceea a venit la mine să mă consulte într-o problemă legală minoră și am început să ne întâlnim destul de des, întotdeauna la Churchill's.

— Erați prieteni apropiați?

— Nu chiar. De ce?

— Doar mă întrebam cum de a devenit contabil. Și de ce a trăit așa. Am arătat spre bucătăria anostă, convențională. Nu se potrivește cu trecutul lui.

— Nu, nu se potrivește. Dar în puținele ocazii în care am încercat să-l întreb despre asta, a schimbat subiectul.

— Despre ce vorbeai de obicei?

— Munca mea. All Souls. Era interesat de funcționarea planului de

²Weathermen — organizație teroristă din Statele Unite ale Americii

acordare a serviciilor legale cu costuri mici. Sport; era un fan al Gianților și al filmelor vechi — urmărirea multe din ele, majoritatea din anii treizeci și patruzeci. Dar am avut sentimentul că orice lucru mai personal nu putea intra în discuție.

— Ce presupui că s-a întâmplat ca să-l facă așa?

— Nu știu, dar am simțit asta și în 'Nam. Pe atunci nu era atât de închis, dar dacă cineva atinge subiectul zilelor de la Berkeley, Perry își amintea brusc că trebuie să meargă în altă parte. Hank s-a uitat la ceas. Dar destul — ar trebui să ne apucăm de treabă. Nu am decât ziua de azi ca să termin de curățat aici și proprietăreașă vrea să înceapă luni să arate apartamentul.

Mi-am golit ceașca de cafea și m-am ridicat.

— Ce vrei să fac eu?

— Ai putea să pui în cutii cărțile, videocasetele și celelalte lucruri din camera de zi. Armata Salvării o să le ridice luni pe toate.

— Ai amintit de băieții lui Hilderly — ei n-ar dori nimic din lucrurile lui?

— Mama lor spune că nu. În aparență el, nu era apropiat de băieți. Ea s-a remăritat demult și trăiește în Black-hawk — cartierul acela la modă de lângă Danville. Dar a avut grijă în testament de băieți; Perry a moștenit acum câțiva ani de la mama sa o sumă substanțială. Asta trebuie împărțită în mod egal între copii.

— Înțeleg. Ei bine, hai să mă apuc de treabă. Am pornit spre ușă.

— Shar, a spus Hank.

M-am întors.

— Mulțumesc pentru ajutor. Asta-i cea mai urâtă parte atunci când ești executorul unei proprietăți.

— Nici o problemă.

— Chiar dacă n-am fost foarte apropiat de Perry, moartea lui m-a mâhnit destul de tare, a adăugat el. Înțelegi?

Am încuviințat.

— Poate datorită împrejurărilor în care a murit. Aceste împușcături. Dacă n-ar fi fost răspândite pe mai mult de trei luni, orașul ar fi acum în panică — ca și atunci când se desfășurau omorurile Zebra.

— Probabil ai dreptate. Cred că și eu am început să devin paranoic. Săptămâna trecută am lucrat târziu în câteva nopți, iar când am plecat aș fi putut să jur că cineva stătea ascuns undeva în preajma lui All Souls.

— Nervii.

— Suferință tipic urbană.

Am parcurs holul spre camera din față și am tras o cutie de carton lângă biblioteca modulară care era așezată vizavi de fereastra arcuită. Cărțile lui Perry Hilderly erau în majoritate de contabilitate, impozite, matematică, statistică și investiții. Prezența și numărul lor nu m-au surprins, ci doar absența unor lecturi mai ușoare, cum ar fi reviste, romane sau chiar cărți bazate pe realitate, dar care să nu aibă legătură cu profesia lui. În sfârșit, pe raftul de jos am găsit câteva volume despre film: ghiduri ale serialelor, filme polițiste și *film noir*, plus câteva cărți despre vechile seriale TV cum ar fi *Perry Mason*. Le-am pus pe toate în cutie, iar apoi am trecut la videocasete.

Erau sute, stivuite lângă perete în spatele televizorului: Bogart, Tracy și Hepburn, Barbara Stanwyck, William Powell, Cary Grant; o colecție completă a lui Charlie Chan și Mr. Motos și seriile Topper; westernuri, comedii, drame. Nici unul din ele nu fusese produs mai târziu de mijlocul anilor cincizeci. M-au făcut să mă întreb dacă nu cumva Hilderly încercase să pretindă că anii șaiszeci, șaptezeci și optzeci nu existaseră.

După ce am împachetat casetele, m-am uitat în jur după ceea ce Hank numise „alte chestii”. Nu erau prea multe. Un afiș de cinema, pătat cu apă, de la un film cu Bogart numit *Toată noaptea*, înrămat, dar cu sticla foarte crăpată. O cutie de lemn sculptată, de genul celor pe care le poți obține la Cost Plus, în care erau două pachete de cărți uzate. O brichetă placată cu argint, nefuncțională. O cupă de alamă, de asemenea de calitate Cost Plus, în care se găsea doar o agrafă de hârtie și ceva praf. Am pus obiectele mai mici într-o cutie pe care am lăsat-o împreună cu afișul pe o canapea de vinilin din fața televizorului. Apoi am scos televizorul din priză, am detașat videoul și am împins măsura lângă canapeaua urâtă. Acest act avea o finalitate depresivă.

Când m-am întors în hol, l-am văzut pe Hank în dormitor. Împacheta hainele stivuite pe pat și le îndesa în saci mari de plastic, unde imediat se desfăceau și se amestecau. După o singură privire spre fața lui jalnică, am spus:

— Lasă-mă pe mine să fac asta în timp ce tu te ocupi de bucătărie.

M-a aprobat, arătând îndatorat, și a pus ușor jos puloverul pe care-l ținea în mână.

Eu n-am fost niciodată nevoită să mă debarasez de obiectele personale ale vreunui prieten mort, dar am bănuir că hainele sunt cea mai dificilă treabă din toate. Cu toate că nu-l cunoscusem personal pe Hilderly, m-am surprins că netezeam și împătureau fiecare lucru înainte să-l bag în sac; într-un fel mi se părea că ar fi o negare a persoanei dacă-i îndesai lucrurile în saci ca pe niște simple cărpe.

În timp ce lucram, îl auzeam pe Hank în bucătărie zăngănind farfuriile, dar după un timp sunetele au încetat și m-am temut că iarăși s-a descurajat. Am terminat cu hainele, am strâns așternuturile, am verificat să nu fi rămas nimic în birou sau în sertarele noptierei. Apoi m-am dus în bucătărie.

Hank stătea la masă având în fața lui împrăștiate mai multe hârtii. Când am intrat, s-a uitat spre mine, pe fața lui fiind întipărite șocul și uimirea.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Astea erau în congelator într-o pungă de plastic. A arătat cu mâna spre hârtii. Perry mi-a spus să caut acolo documentele lui importante — spunea că este un loc foarte bine ferit de foc și mai ieftin decât un seif.

M-am uitat mai bine la hârtiile din fața lui. Erau certificate de acțiuni, o carte roz de automobil, câteva carnete de cecuri și alte documente.

— Deci?

— Asta, spuse el arătând un document învelit în hârtie albastră, este o copie a testamentului pe care i l-am redactat acum patru ani. Originalul este în seiful de la All Souls, și am și început formalitățile necesare. Dar acesta — a ridicat o foaie acoperită de un scris neciteț — este un al doilea testament, care-l anulează pe primul.

— Este legal?

— Da. Este un document olograf și l-a făcut corect. Este datat cu trei săptămâni în urmă.

— Și?

— Este total diferit de primul. l-a eliminat pe băieți și nu există nici o explicație de ce. Lasă ca banii să-i fie împărțiți în mod egal între patru persoane — și să fiu al dracului dacă știu cine sunt ele sau unde să le găsesc.

Hank mi-a înmănat foaia de hârtie și am parcurs-o repede. După terminologia legală, am tras concluzia că Hilderly l-a copiat după testamentul original, schimbând numai numele trecute sub secțiunea „Moștenitori specifici”. Condițiile pentru executor și pentru debarasarea de lucrurile personale erau aceleași pe care le descrisese Hank, dar în locul fiilor lui, patru persoane trebuiau să-și împartă în mod egal „toți banii, asigurările și alte bunuri financiare”: Jess Goodhue, Thomas Y. Grant, Libby Heikkinen și David Arlen Taylor. Hilderly nu specifica relațiile lui cu aceste persoane, dar afirma că nu lasă nimic pentru nevastă și pentru copii. Testamentul nu arăta tot atât de oficial ca și copia dactilografiată de la All Souls, dar dacă Hank spunea că este legal, atunci trebuia să fie.

Degetele mele au atins ceva atașat de cealaltă parte a foi de hârtie. Am întors-o și am găsit una din acele foi galbene, pentru notițe, care se pot lipi. Pe ea Hilderly scrisese: „Hank: O să știi cum să-i contactezi pe Goodhue și pe Grant, dar o să trebuiască să-i găsești pe Heikkinen și Taylor. Iartă-mă pentru neplăcerile pe care ți le fac”. Am dezlipit foaia și i-am întins-o lui Hank.

O citi, strâmbându-se nedumerit.

— Desigur, asta-i Perry. N-am auzit niciodată de oamenii aceștia!

— Trebuie să știi cine este Jess Goodhue.

— De ce dracului aș ști?

— Este coordonator al știrilor de seară la KSTS.

— Ai uitat — eu nu mă uit niciodată la știrile de la televizor.

— Oh, corect.

De când îl știu eu, Hank a fost un snob al știrilor; prefera informația scrisă — stufoasă dar profundă. În fiecare zi citea cel puțin cinci ziare: *San Francisco Chronicle* și *Examiner*, *New York Times*, *Wall Street Journal* și *Los Angeles Times*. În fiecare săptămână cerceta cu atenție revistele, indiferent de orientarea lor politică, iar când le termina pe acestea era foarte posibil să-l găsești cu nasul înfundat în *Business Week*, *Sports Illustrated* sau un ziar de specialitate. Dar locul în care nu-l găsești niciodată este în fața televizorului, la știrile de la șase sau unsprezece seara.

— Ei bine, am spus, asta-i Jess Goodhue.

— Zi-mi mai multe despre ea.

— Este unul dintre starurile în ascensiune ale mass-me-dia. Tânără, între douăzeci și douăzeci și cinci de ani. Pot să pariez că atunci când va avea treizeci de ani va fi coordonator pentru una din rețelele de televiziune. Știi genul: frumoasă, înțepată, superprofesională.

— Nici măcar nu-mi pot imagina că Perry a cunoscut pe cineva ca ea.

— Dar este evident că da. Ești sigur că nu-l cunoști pe acest Thomas Y. Grant? După notița lui Hilderly, el presupunea că da.

Hank se gândi un moment, apoi pocni din degete.

— Nenorocitul, pariez că el este, zise el cu glas coborât.

— Cine?

— Alt avocat local.

Buzele i s-au încrețit puțin, dar nu mi-a dat amănunte.

Pe bufetul de sub telefonul de perete am observat o carte de telefon.

— Heikkinen nu este un nume comun. Am așezat testamentul pe

masă și m-am dus să mă uit la litera *H*. Nu este înregistrat, am spus după câteva secunde, dar nu-i surprinzător. Doar pentru că primii doi sunt din localitate, asta nu înseamnă că ceilalți trebuie să fie de aici. În plus, ea s-ar fi putut mărita și atunci și-a schimbat numele. Am trecut la *T*. Era mai mult de o pagină cu Taylori, incluzând doi doar cu inițiala *D* și doi David fără inițială de mijloc.

— De asemenea, nici un David Arlen Taylor.

— Asta ar putea fi o treabă grea.

— Nu chiar — al doilea nume este deosebit. M-am întors la masă.

Bănuiesc că asta o să ajungă pe biroul meu.

— Doar dacă nu vrei să i-o pasezi lui Rae.

Rae Kelleher era asistenta mea care devenea pe zi ce trecea mai indispensabilă.

— Nu, în ultimul timp a cam încurcat-o. Poate o s-o las să facă ceva din cercetările preliminare, dar de restul o să mă ocup personal.

Nu doream să-i spun lui Hank că Rae devenise atât de pricepută încât, recent, eu nu prea mai aveam multe de făcut. Le trebuiseră prea mulți ani directorilor de la All Souls ca să-mi dea acceptul să-mi angajez un ajutor și nu aveam de gând să semăn niște semințe de îndoială în privința înțelepciunii acelei decizii. De asemenea, nu doream să recunosc că în această perioadă aveam multe ore goale pe care preferam să le umplu cu muncă, deoarece îmi era teamă că o asemenea mărturisire ar provoca o întrebare îngrijorată — și nedorită — despre viața mea personală.

— Ei bine, rezolv-o cum dorești. Între timp eu o să trebuiască să stopez formalitățile pentru celălalt testament. Și s-o anunț pe fosta nevastă a lui Perry că băieții nu sunt moștenitori. Hank își scoase ochelarii și se frecă la ochi. Sunt momente când îmi urăsc profesia, iar acesta este unul din ele. Se ridică brusc, repunându-și ochelarii.

— Haide să ieșim puțin de aici, să mâncăm ceva de prânz, să curățăm pânzele de păianjen.

L-am urmat spre ușa din față, dezbrăcând puloverul mare al lui Hilderly și luându-mi jacheta și geanta. Pe trotuar, am mărit pasul ca să-l coordonez cu al lui Hank. Umbla cu capul plecat, cu mâinile în buzunare, evident preocupat. L-am condus spre Clement. Mai devreme observasem un restaurant *dim sum* — se chema Restaurantul Fook — iar acum ideea unor mere fierte în aluat și a unei plăcinte cu carne de porc mi se părea foarte bună.

În timp ce coteam pe Clement am realizat că ceața se ridicase și am observat un fenomen care m-a interesat întotdeauna; linia de demarcație între cerul albastru și cel gri se afla în mijlocul bulevardului Arguello, tăind orașul cu o linie pe direcția nord-sud. Spre vest, în zona rezidențială a bulevardelor largi care se îndreaptă spre ocean, ziua va rămâne mohorâtă; spre est, în zone diverse cum ar fi North Beach, centru, Noe Valley, Hunters Point și cartierul meu micuț de lângă districtul Glen Park, vremea va fi însorită. Este un fenomen caracteristic pentru San Francisco și unul pe care străinii îl observă cu dificultate. După cum îmi spunea cândva un prieten din New York: „Este ceva foarte straniu cu un oraș în care oamenii se mută în cealaltă parte a lui doar ca să aibă vreme mai bună”.

Lui Hank părea că nu-i pasă unde ne ducem, deci l-am condus în restaurant. Era gălăgios și aglomerat, dar ni s-a dat foarte repede o masă lângă unul din pereți. Hank a clipit și a privit în jur ca un somnambul sculat din somn, iar eu am comandat ceai de iasomie. Mesele din apropiere — rotunde, cu vase de flori în mijloc — erau în majoritate ocupate de familii asiatice; angajații restaurantului se mișcau

leneș printre ele, împingând cărucioare de inox încărcate cu delicatese și strigând prețurile în chineză. Când primul cărucior a trecut pe lângă masa noastră am arătat spre plăcintele cu carne de porc și spre costițele fripte. Hank și-a revenit din preocupările sale și și-a ales creveți în turtițe de orez.

În timp ce-mi luam bucățile de friptură am spus:

— O să fie supărată fosta nevastă a lui Hilderly că băieții nu mai sunt moștenitori?

— Greu de spus.

— Cât de mult valorează moștenirea?

— Destul de mult. În mare, Perry a moștenit acum șapte, opt ani, un sfert de milion de dolari. Din când în când, mi-a spus ce investiții a făcut — majoritatea lucruri conservative ca acțiuni municipale, bonuri T și bonuri albastre. Dar câteodată făcea câte-o investiție în acțiunile de mare succes cum ar fi Genentech. Am estimat că ar valora cel puțin un milion.

— Nu trăia ca un milionar.

— Perry nu era avid de bani. Investițiile erau un joc pentru el, își încerca mintea cu piața. Dacă realiza un profit, era bine, pentru că însemna că lasă mai mult băieților. Dar pentru el nu-i păsa și cheltuia foarte puțin.

— Ei bine, ce-o fi cu cei patru oameni numiți în noul testament? Ce însemnau ei pentru el ca să-și dezmoște-nească copiii, lăsându-le lor atâția bani?

— Să fiu al naibii dacă știu. Nici măcar nu a menționat vreodată numele vreunuia. Pe doi dintre ei nici el nu știa cum să-i contacteze.

— Spui că Thomas Grant e avocat?

Hank confirmă mușcând dintr-o turtă cu creveți. După ce înghiți, spuse:

— Un adevărat mitocan. În jur de cincizeci de ani, aș spune. A apărut pe aici în jurul lui 1975 și a intrat în practica divorțurilor — doar pentru bărbați —, adoptând o atitudine agresivă: „La dracu cu pretențiile nevastei și ale copiilor”. Își sfătuiește clienții cum să eludeze legile proprietății comune și nu întotdeauna în mod legal.

— Pare un drăguț.

— Nu prea are scrupule sau prea multă omenie. Grant este dedicat unei idei care s-a impus în ultimul timp, din nefericire, datorită reacției adverse la mișcarea feministă. Acum are filiale — concesiuni comerciale este, de fapt, o expresie mai corectă — prin toată Bay Area și vrea să se extindă și mai mult.

— Lanțul de rețele rapide ale avocaților de divorțuri.

— Corect.

M-am uitat spre un cărucior care trecea pe lângă masa noastră. Pe el exista o tavă cu niște chestii de formă ciudată, îmbrăcate într-o crustă aurie. Am arătat spre ele cu un os de la friptura de porc.

— Ce sunt astea?

— Picioare de rață, a spus chelnerița.

— *Picioare...* de rață?

Ea aprobă, zâmbind la reacția mea.

— Ce spui despre puiul ăsta? Și o tavă de periute?

Ea puse farfuriile pe masă, marcă nota de plată și se îndepărtă.

Hank rânji.

— Credeam, după cum îți place să declami, că nu ai nici un fel de prejudecăți în legătură cu mâncarea.

— N-am.

— Atunci de ce nu încerci picioarele de rață?

— Hm, doar pentru că... probabil nu au prea multă carne pe ele.
— Hmm!
— Ei bine, este adevărat — doar le-ai văzut. Și *nu am* nici un fel de prejudecăți, măncânc tot ce mi se pune în față. Oamenii mofturoși sau cei care nu vor să încerce lucruri noi mă înnebunesc.
— Din cauza asta n-ai vrut săptămâna trecută să măncânci fasolea cu brânză de vaci și sos de carne cu ardei făcută de Larry?
Larry Koslowski, unul dintre directorii de la All Souls, este un dietetician convins.
— N-am putut. Arăta ca... nu cred că trebuie să discutăm asta în timp ce mâncăm. Oricum, să ne întoarcem la Hilderly. Nu a vorbit niciodată cu tine despre intenția lui de a-și schimba testamentul?
— Nu.
— Mă întreb de ce a făcut un document olograf? De ce nu te-a rugat să-i redactezi unul nou?
— Bănuiesc că se temea că voi încerca să-i schimb decizia. Sau că o să insist să știu ce erau pentru el acești oameni și de ce dorea să-i facă moștenitori.
— Are sens.
Pentru câteva minute am mâncat în tăcere. A trecut pe lângă noi un cărucior cu deserturi și am descoperit niște plăcinte micuțe cu cremă galbenă care-mi plac foarte mult. Mâncasem prea mult ca să mă gândesc că aș mai putea înghiți una acum, dar observasem în hol un ghișeu pentru ambalarea mâncării; mă voi opri acolo și o să iau niște plăcinte pentru mai târziu.
Hank arăta iarăși preocupat, jucându-se cu costițele.
— Ce nu-i în ordine? am întrebat.
— Sunt doar deprimat. Mă tot gândesc cât de atipică este treaba asta pentru Perry. Nu era prea apropiat de băieți, dar îi iubea și își îndeplinea întotdeauna responsabilitățile în legătură cu ei.
— Atunci înseamnă că a avut un motiv foarte serios să-i dezmoște-nească. Poate că dacă-i găsim pe beneficiarii ei vor putea să ne explice.
— De fapt, nu-i treaba noastră, spuse Hank. Fiind executorul lui Perry, sunt obligat să-i îndeplinesc dorințele, nu să-mi bag nasul în ceva despre care, foarte clar, el n-a vrut să-mi spună.
— Nu, nu este treaba noastră, dar mă întreb...
— Ce te întrebi?
Mi-am împins farfuria spre celelalte îngrămădite în mijlocul mesei, apoi am luat ceașca de ceai între mâini și am privit în ea, încercând să exprim prin cuvinte sentimentul că ceva este în neregulă.
— Când cineva face o schimbare majoră în testament și o ascunde de avocatul său, nu există posibilitatea unei influențe inoportune sau a unei constrângeri?
— Da, este o posibilitate.
— Iar când persoana moare violent, așa cum a murit Perry...
— Shar, spuse Hank răbdător, ai citit ziarele. A fost împușcat din întâmplare. Glonțul se potrivea cu cele găsite în corpurile celorlalte victime ale pistolarului, toate fără legătură între ele.
Asta era adevărat. Totuși...
— Hank, ție toate chestiile astea ți se par în regulă?
— ...Nu.
— Atunci, hai să vedem dacă putem să găsim o explicație pentru acțiunile lui Perry.

Sub nici o formă nu puteam să încep într-o săptămână să dau de

urmele lui Heikkinen sau Taylor. Când ne-am reîntors la apartamentul lui Hilderly și am căutat în cartea de telefon, am descoperit că nici numărul lui Grant, nici cel al lui Goodhue nu erau înregistrate. Am sunat la firma lui Grant și mi-a răspuns robotul; operatorul de la KSTS-TV mi-a spus că Goodhue nu venea la serviciu până luni. În final m-am decis să caut prin cutiile din sufrageria lui Hilderly, despre care Hank îmi spusese că erau neatinse de când Perry se mutase acum zece ani, în apartament; ar putea fi acolo ceva ce ar explica relația lui cu moștenitorii.

Cutiile conțineau obiecte destul de comune: unelte casnice, cum ar fi: un aparat de preparat cremă de brânză, mixer de iaurt pe care Hilderly se părea că nu-l folosea; manuale de liceu dintr-un oraș de care eu n-am auzit niciodată; albume cu fotografiile unui Hilderly tânăr și ale unui cuplu care am presupus că au fost părinții lui; discuri pe 45 de tu-rații care fuseseră hituri în anii cincizeci; o colecție de ilustrate de base-ball care acum erau foarte valoroase; o mănușă de base-ball; un set de mistere Hardy Boy; o diplomă de liceu. Ca și apartamentul, cutiile nu conțineau nici un memento al zilelor de colegiu; era ca și cum n-ar fi frecventat niciodată cursurile de la Cal sau n-ar fi participat la Mișcarea pentru Libertatea Cuvântului. Nu existau ziare, scrisori personale sau carnete de adrese care ar fi putut să conțină vreo informație semnificativă.

Eram gata, gata să renunț când, la fundul ultimei cutii, sub o jachetă de atletism din piele, care mărturisea că Hilderly se remarcase la base-ball în liceu, am găsit un săculeț de piele greu, care se strângea cu un șnur. Obiectul din interior avea forma distinctivă a unei arme.

Am ridicat săculețul din cutie și am desfăcut șnurul. Înăuntru, degetele mele au atins un obiect de metal. Când am scos arma, am văzut că este un 38 Special, de fabricație germană, cu o țeavă de doi inci — o armă destul de puternică, pe care este ușor s-o porți ascunsă asupra ta. Am examinat-o mai îndeaproape și am observat că cineva încercase să înlăture seria, probabil prin intermediul unui acid. Numărul era indescifrabil, dar, la un laborator criminalistic, ar putea fi adus la iveală cu ajutorul substanțelor chimice.

În săculeț mai era ceva, ceva mai ușor. L-am scos, așteptându-mă să fie gloanțe. Era un fel de pandantiv — un lanț de metal oxidat cu două litere atârinate de el, un *K* și un *A*. *A*-ul era prevăzut cu o rotiță, dar *K*-ul era zimțat, ca și cum ar fi fost rupt dintr-un obiect mai mare. Pe spatele lui era lipită o bucată de metal prin care era atașat la lanț.

Un lucru neînsemnat care nimerise din greșeală în săculeț? Mă îndoiam. Sau ceva care însemna destul de mult pentru Hilderly încât și-a dat osteneala să-l separe de celelalte amintiri?

M-am ridicat de pe podea și am dus arma și pandantivul în bucătărie, unde Hank golea un dulăpior.

— Am găsit câteva lucruri ciudate, am spus, dar nu pot să înțeleg ce semnifică nici unul din ele.

Se întoarce, văzu arma și se încruntă.

— Este a lui Perry?

— Trebuie să fie! Era într-una din cutiile din sufragerie. Cineva a îndepărtat seria de pe ea.

— Este ciudat.

— Treaba asta ar fi putut fi făcută de cineva care a deținut-o înainte, iar Perry și-a procurat-o ilegal — de exemplu, de pe stradă. Sau poate că a făcut-o chiar el, deoarece el — sau cineva apropiat lui — era proprietarul înregistrat și nu dorea ca acest fapt să se știe.

Hank privi cupa albastră de porțelan pe care o ținea în mâini, apoi o puse grijuliu pe bufet, ca și când i-ar fi fost frică să n-o spargă.

— Iar dacă-i valabilă ultima variantă, înseamnă că el a folosit-o sau a intenționat s-o folosească în scopuri ilegale.

Am aprobat.

— Isuse! Am venit aici azi-dimineață cu o părere despre Perry și o să plec cu una complet diferită.

— Nu trage concluzii pripite, l-am avertizat. Sunt și alte posibilități. Ar fi putut să ia arma de la cineva și a pus-o deoparte ca să fie în siguranță. Poate a găsit-o. Nu poți să știi.

— Nu mai știu ce mai știu. A privit pandantivul. Ce este pe lanț?

— O pereche de litere. I l-am înmânat.

L-a examinat, pipăind marginile zimțate, tot așa cum am făcut și eu.

— Toți hipi de week-end au ceva de acest gen, dar de obicei este atașat un simbol al păcii.

Am zâmbit și am luat lanțul din mâna lui întinsă.

— Chiar și *eu* am avut unul. Nu aveam voie să-l purtăm la școală, dar în week-end-uri ne îmbrăcam în pantaloni eva-zați, cu bluze vopsite în degrade și cu lanțuri stranii. În Laguna Beach exista un magazin care vindea mărgelile — unele fantastic pictate de mână, de toate culorile, mărimile și formele. Mergeam tot drumul dinspre San Diego ca să le cumpărăm.

Încă mai am unele din cele mai drăguțe, deșirate acum, în cutia mea de bijuterii.

— Erai o adevărată micuță hipi, nu-i așa? spuse Hank. N-aș fi ghicit niciodată. Când te-am întâlnit la Berkeley, mi s-a părut că ești o adevărată... animatoare.

— Am fost. Eram conducătoarea echipei liceului în ultimul an de școală. Chestia hipi a fost doar o mascaradă; ne făcea să ne simțim importanți și primejdioși. Până când am ajuns la Cal aproape că nu am fumat droguri și am luat parte doar la un singur marș anemic pentru pace. Apoi, când am fost la colegiu, mișcarea își pierduse aproape toată energia și, de altfel, eram prea ocupată cu studiile și cu munca pentru a mai avea timp de așa ceva.

M-am întreținut singură la universitate lucrând nopțile și în week-end-uri ca om de pază, iar apoi mă aplecam asupra cărților până aproape dimineața.

Hank mă aprobă, cu privirile pierdute, văzând — ce? Tânărul și tânăra care fuseserăm noi pe atunci? Idealiștii cu toată viața în fața noastră? Și compara oare acei oameni cu cei care devenisem: în cazul lui, deziluzionatul, totuși visătorul plin de speranțe; în al meu, realista al cărei cinism era până acum nepătat, dar plin de amărăciune?

— Pot să păstrez arma și asta... ce o fi? am întrebat.

A ieșit din reverie.

— Bineînțeles. Mă îndoiesc că Armata Salvării ar vrea „ce o fi”-ul și ar fi bine să păstrăm arma pentru o perioadă, până când... Lăsa cuvintele în suspensie, nesigur de eventualitatea care ar putea apărea.

— O s-o pun în seiful unde-mi țin pistolul meu. O să fie în siguranță acolo. Apropo, înainte ca ei să ridice mobila și cutiile, ar trebui să te uiți prin cele pe care le-am pus eu deoparte în sufragerie. Sunt o mulțime de lucruri personale, plus o colecție destul de valoroasă de ilustrate de base-ball. Ar fi frumos ca puștii lui Hilderly să aibă ilustratele și încă alte lucruri care să le amintească de tatăl lor.

— Ai dreptate. O să mă ocup de asta.

L-am ajutat pe Hank să golească dulapurile rămase, apoi m-am oferit să las eu cheile la proprietăreașă, din moment ce îmi spusese că locuia pe lângă mine. Îmi spuse că se ocupă el de asta, apoi adăugă:

— Intenționez să-ți spun, luni-seara o să gătesc chili în

apartamentul meu în onoarea zilei de naștere a lui Anne-Marie. Or să fie acolo Jack și Ted, Rae și Willie. Mi-ar plăcea să vii și tu.

— Rae și Willie — asta începe să devină o legătură destul de strânsă, nu-i așa?

— Așa pare. Dezaprobi?

De câteva luni, de când a început să se întâlnească cu Willie Whelan, am avut destule rezerve în legătură cu noua prietenie a asistentei mele, în principal deoarece cunoșteam foarte bine multe defecte ale lui Willie. Este un prieten al lui Hank de pe vremea Vietnamului și un fost nonconformist care — după cum spune el — „a coborât cu picioarele pe pământ”. Ceea ce începuse cu un mic magazin de bijuterii cu preț redus în Market Street se transformase într-o mină de aur pentru el, cu filiale în Bay Area, iar Willie se mândrește foarte mult cu faptul că el, ca și concurentul lui din Diamond Center, apar în propriile reclame de la televiziune. De obicei, îl poți vedea în programele de seară, târziu, îmbiind pe cei tineri și neștiutori să cumpere pietre prețioase de care de fapt nu au nevoie, să-și construiască o imagine care va determina să fie rău judecați în viitor și — dacă prin vreun miracol nu se răzgândesc — să-și predea o bună parte din câștigurile de-o viață în mâinile lui Willie Whelan.

Din multe puncte de vedere, Willie este un tip extraordinar — asta doar în cazul în care nu cumperi nimic de la el și nu-l iei prea în serios. Dar nici în ruptul capului nu puteam să înțeleg de ce asistenta mea, deșteaptă, tânără, recent divorțată, se întâlnea cu el.

— Nu este treaba mea să aprob sau să dezaprobat, i-am răspuns. Doar sper să nu-și facă mai rău.

— Ar fi o rușine atât de repede după ce a scăpat de Doug-nesimțitul, după cum îi place să-l numească pe fostul ei soț. Dar ce spui — vii la cină?

Mi-am consultat calendarul mintal. Îmi plănuisem să-i sugerez lui Anne-Marie Altman, soția lui Hank, să luăm prânzul împreună ca să sărbătorim ziua ei de naștere, dar cu această nouă investigație s-ar putea să nu am timp pentru așa ceva.

— O. K., am spus, poți să contezi pe mine.

— Dacă vrei să vii cu Jim...

Jim, m-am gândit, simțind o senzație de sfârșeală.

Aproape uitasem vizita lui inoportună de azi-dimineață.

— Nu, vin singură.

Încă nu-i spusese lui Hank că mă certasem cu el și nu aveam chef să discut asta acum. Grăbită, am pornit spre hol, încercând să-mi amintesc unde mi-am aruncat jacheta și geanta.

Hank m-a urmat.

— Shar, s-a întâmplat ceva între...

— Totul este bine, am mințit. Și ar trebui să plec pentru că am o întâlnire în seara asta.

Hank păru și ușurat și mulțumit. De fiecare dată când deveneam iritată de grija lui exagerată, trebuia să-mi reamintesc că nu este vina lui că mă iubește și că dorește să fiu fericită.

Speram să-mi petrec o seară liniștită acasă, dar când am ajuns acolo, căsuța mea cu țigle maro, construită pentru cutremure — una din cele patru mii de case construite de urgență după cutremurul și incendiul din '906, la care succesivii proprietari îi făcuseră cu dragoste diverse adăugiri — nu mi s-a mai părut același rai obișnuit. Unul din motive, știam, era vizita tulburătoare a lui Jim. Altul era faptul că

motanul meu gras, cu pete albe și negre, Watney, murise în somn acum două luni, și nu-l înlocuisem; nu mi se părea posibil să-l înlocuiesc. Dar motivul cel mai important era că bărbatul care ar fi putut deveni dragostea vieții mele trăia în Palo Alto, ca să fie aproape de nevasta lui înstrăinată și bolnavă mintal și ale cărei fragile balanțe emoționale fuseseră date peste cap de propria mea judecată proastă, în timpul unei investigații foarte complexe. Neesențial este faptul că iubitul meu, George Kostakos — care este psiholog și ar trebui să știe — nu mă învinuia pe mine pentru colapsul ei. Neesențial este că el spunea că acest lucru se pregătea de mult. Eu mă învinuiam și umblam cu proverbiala coroană de spini, izolată prin intermediul ei de dezamăgire și singurătate.

Dar chiar și coroanele de spini impuse de tine însăși pot să te înțepe și să te supere câteodată. Iar resentimentul poate răbufni din când în când împotriva unui fost iubit care era iertător, grijuliu și onest.

Iar după ani de zile petrecuți în compania zgârcită a lui Wat, o casă fără motanul meu nu mai părea „acasă”.

Am depus săculețul cu arma lui Hilderry în seif, apoi m-am dus la frigider ca să pun la rece plăcintele cu cremă luate de la restaurant. Pentru un moment m-am gândit să beau un pahar cu vin, dar dacă beam singură în starea în care eram aș fi putut să ajung la introspecții periculoase. La Northpoint era o comedie nouă pe care doream s-o văd, iar dacă mă grăbeam puteam să prind spectacolul de după-amiază. Am făcut repede un duș ca să spăl praful din apartamentul lui Hilderly, apoi m-am îmbrăcat cu jeanșii decolorați și un pulover.

Totuși, înainte de a pleca din casă, m-am uitat în cutia cu bijuterii la mărgelile pe care le țineam acolo de douăzeci de ani. Sclipeau în lumina târzie a după-amiezii — albastru opalescent, roz, verde și galben, simboluri ale unei ere care probabil n-a fost deloc atât de veselă sau de inocentă pe cât am crezut-o unii dintre noi.

TREI

Primul lucru pe care l-am făcut luni dimineața a fost s-o sun pe Rae Kelleher la All Souls și s-o pun la curent cu investigațiile din cazul Hilderly. Mi-a spus că o să înceapă imediat cercetările în privința lui Heikkinen și Taylor.

— Înțeleg că nu apari pe aici pentru un timp, adăugă ea.

— Nu. Vreau să văd ce pot să aflu de la Grant și Goodhue și de asemenea am de gând să mă opresc pe la S.F.P.D.³ să vorbesc despre moartea lui Hilderly cu detectivul care se ocupă de această serie de crime aparent fără sens.

— Detectivul? Întrebă cu o voce prefăcută.

Am oftat.

— Exact! Greg Marcus.

— Mi-ai spus că ai luat cina cu el acum două săptămâni. Te vezi iarăși cu el?

— Luăm cina împreună destul de des de când am trecut amândoi peste amărăciunea despărțirii. Nu-i mare lucru.

— Uimitor cum reușești tu să-ți păstrezi relațiile bune cu foștii prieteni.

Era să spun: „Cu excepția lui Jim”, dar m-am răzgândit. Rae mi-l

³San Francisco Police Department — Departamentul Poliției din San Francisco

prezentase iarna trecută și ar fi dezamăgită să știe că ne-am certat. În schimb, am spus:

— Dacă sunt în termeni buni cu Greg asta înseamnă că am relații bune și cu poliția. Te sun mai târziu.

Apoi am telefonat la filiala locală a lui Thomas Y. Grant Associates; operatorul de la informații mi-a comunicat că domnul Grant lucrează acasă și mi-a dat numărul. Când am sunat acolo și am cerut o întrevedere, secretara lui Grant s-a grăbit să mă avertizeze că el lucrează numai pentru bărbați. I-am spus că problema mea era de ordin personal și se referea la o moștenire substanțială lăsată lui de către un client de la All Souls. Asta a determinat-o să mă roage să aștept. Când s-a reîntors mi-a comunicat că domnul Grant mă poate primi la zece și jumătate și mi-a dat o adresă din Pacific Heights pe Lyon Street care mărginește Presidio.

Ultima însemnare din lista mea mintală era să încerc s-o contactez pe Jess Goodhue la KSTS. Coordonatoarea, mi s-a spus, nu va veni la studio până la trei și jumătate. Mi-am lăsat numele și numărul de telefon și i-am comunicat că dacă ea nu mă caută, o să mai încerc eu pe la ora aceea. După ce am pus în furcă receptorul m-am uitat nehotărâtă la el; ar trebui să-l chem pe Greg ca să stabilesc o întâlnire sau pur și simplu să trec pe acolo? Până la urmă, m-am decis că-i mai bine să stabilesc o oră precisă și am format numărul pentru interiorul lui de la secția Criminalistică de la S.F.P.D. Era acolo și a părut bucuros că mă aude. Când i-am explicat despre ce vreau să vorbesc cu el, m-a invitat la prânz.

— Am putea să încercăm să mâncăm la South Park Cafe, a adăugat el.

— Nu, i-am răspuns repede. South Park, o străduță ciudată în noul și elegantul cartier So Ma de lângă Curtea de Justiție, figurase în investigația în care l-am întâlnit și l-am pierdut pe George Kostakos; îmi evoca încă amintiri dureroase.

— ...Oh, în ordine, a spus Greg. Ei bine, întotdeauna va exista Max's Diner.

— De ce nu ne-am întâlni la tine la birou și să decidem atunci?

A fost de acord cu mine și am închis.

M-am dus să mă îmbrac pentru întâlnirea cu Thomas Grant. După puțină gândire am ales un costum de lână gri, cu fusta scurtă și jacheta lungă la două rânduri — un Chanell superb care, bineînțeles, fusese revoltător de scump, dar care-și meritase fiecare banuț. Este costumul pe care Anne-Marie îl poreclise „costumul schizoid”, deoarece este în același timp practic și sexy.

Ceața persistase de-a lungul week-end-ului și continua să existe și în acea dimineață. Chiar și străzile liniștite din Pacific Heights — unde locuitorii sunt de obicei binecuvântați nu numai cu bunăstare materială, ci și cu vreme bună — erau învăluite în ceață. Am parcat MG-ul în fața casei de la adresa pe care mi-o dăduse secretara lui Grant și am coborât din mașină, tremurând puțin din cauza frigului.

Casa — una din puținele care aveau în spate terenurile frumos împădurite din Presidio — era mare. Șindrilele maro, geamurile plumburii și ornamentele negre și lucioase aparțineau stilului de început de secol douăzeci, care abundă în acea parte a orașului. O poartă de lemn mare, arcuită, ducea într-o curte pavată cu cărămidă și umbrită de un copac acacia. Cărămizile fuseseră măturate de orice frunză. Covoare de flori mărgineau curtea mică la baza gardului înalt de lemn. Mușcatele care

creșteau acolo erau plantate la intervale precise: erau formale și bătoase ca și cum ar fi fost la paradă.

Secretara lui Grant, care m-a întâmpinat la ușă și s-a prezentat ca fiind domnișoara Angela Curtis, arăta de asemenea formală și bătoasă. Părul îi era tuns într-un stil care sugera imediat cuvântul „eficiență”; purta un costum simplu, bijuterii simple de aur și pantofi practici cu tocuri joase. Cu toate că era cam de vârsta mea, părea o femeie mult mai bătrână. În timp ce o priveam traversând holul mare, cu lambriuri de stejar, ca să-l anunțe pe Grant că am sosit, am încercat — și n-am reușit — să mi-o imaginez alergând pe plajă sau râzând, mâncând și bând împreună cu prietenii, ori făcând dragoste, sau oricare alt lucru pe care femeile normale, pline de viață, se bucură să-l facă.

Când domnișoara Curtis a dispărut prin ușa închisă de la dreapta scării centrale, largi, m-am întors și am studiat împrejurimile. Celelalte uși erau, de asemenea, închise, ca și când Grant ar fi încercat să separe viața profesională de cea personală. Pe parchet era un covor roșu chinezesc, iar în centru, sub candelabrul de alamă, era o masă mare ovală, dar în rest nu mai existau mobile, nici decorații, nici tablouri pe pereți. Acest Thomas Y. Grant era un om auster.

Domnișoara Curtis s-a reîntors și mi-a făcut semn:

— Domnul Grant vorbește la telefon, a spus ea. Dacă vreți să intrați și să luați loc, vă va acorda în curând toată atenția.

I-am mulțumit și am intrat în birou. La prima vedere, camera părea a fi un birou tipic de avocat, cu peretele obligatoriu pe care se afla o bibliotecă plină de tomuri imense, cu biroul obligatoriu de mahon și mobilă tapisată cu piele. Nu-l puteam vedea pe Grant, deoarece era întors cu spatele la mine, văzându-se doar speteaza înaltă a scaunului și vorbind la telefon cu voce joasă. Domnișoara Curtis închise ușa în urma mea.

Privind în jur, am realizat că, spre deosebire de biroul tipic al unui avocat, camera nu conținea nici diplome înrămate, nici certificate sau fotografii ale avocatului împreună cu politicieni sau clienți proeminenți. Am zâmbit vag, gândindu-mă că biroul era, de asemenea, diferit de cel al lui Hank, care conținea — printre alte lucruri — o cutie de trabucuri indiene și un poster cu Uncle Sam⁴ cu sloganul „*TE* vreau pentru U.S.Army”. Dar apoi am observat că Grant avea obiectele lui specifice și m-am apropiat de rafturile care flancau șemineul ca să mă uit mai îndeaproape la ele.

Se părea că sunt o formă bizară de sculptură: forme de nerecunoscut, ciudate, contorsionate, făcute din lemn și metal îmbinate cu pene, smocuri de blană și fragmente de os. M-am uitat mai atentă la una din ele și am văzut o pereche de fălci galbene ieșind dintr-o bucată de piele de reptilă; o alta avea gheare — zimțate și rupte. Un fel de artă primitivă, am bănuțit, tulburătoare și foarte neplăcută.

În spatele meu, Grant încă vorbea. Am trecut în cealaltă parte a șemineului și am examinat un exemplar care era așezat izolat, singur pe un raft. Scheletul era o pereche de țepușe ruginite, încrucișate, fiecare festonată cu pene de mierloi american. Întinse între țepușe erau petice care semănau — dar cu siguranță nu putea fi — cu pielea umană uscată.

M-am dat înapoi și în minte mi-a venit o expresie: *trofee și lucruri moarte*. O expresie ciudată. Nu-mi puteam aminti unde am auzit-o sau am citit-o.

Am auzit în spatele meu un pas; m-am întors. Thomas Grant se apropia cu mâna întinsă. Pentru moment nu am fost sigură că doresc ca posesorul unor asemenea obiecte de artă dezgustătoare să mă atingă.

⁴Denumire populară pentru Statele Unite ale Americii

Grant era chipeș într-un mod convențional. Corpul îmbrăcat într-un costum albastru, scump, era îngrijit și musculos și am bănuir că nu trebuia să lucreze ca să se păstreze în formă. Avea părul de culoarea oțelului, des și atât de bine tuns încât nici măcar o șuviță nu se abătea de la locul ei bine stabilit. Fața cu trăsături puternice, deși nu lipsită de riduri, era suplă și tinerească; singura ei imperfecțiune era o cicatrice zimțată pe obrazul stâng, care-l făcea să arate ca un erou dintr-o melodramă romantică despre onoarea masculină. Altfel, se părea că nimic din viața lui nu-l atinsese destul de adânc încât să lase vestigii de durere, amărăciune sau chiar bucurie. În timp ce-mi strângea mâna, am simțit un val visceral de aversiune.

— Văd că te uiți la fetișurile mele, spuse el.

— Asta sunt?

— Într-un sens strict, nu. Dar un fetiș este un talisman, ceva cu puteri magice. Acestea, cu siguranță, au puterea de a tulbura.

Ochii lui — gri ca și părul — au rămas fixați pe ai mei în timp ce mi-a lăsat mâna. Expresia lor era vicleană, atotștiutoare; îi plăcea faptul că fetișurile mă neliniștiseră.

M-am îndreptat spre scaunele clienților din fața biroului și mi-am pus servieta pe unul din ele.

— Sunt vreun gen de artă tribală? am întrebat.

— De fapt, le fac chiar eu.

M-am oprit în timp ce-mi deschideam servieta.

— Dumneavoastră...?

— Da, am un studio în spatele proprietății. Poate o să vrei cândva să-l vezi, de vreme ce pari interesată de ele.

— ...Poate. De unde-ți procuri materialele?

A înconjurat biroul și s-a așezat, arătând spre unul din scaunele clienților.

— De ici, colo. Bănuiesc că mă poți denumi un gunoier. Culeg lucruri de pe plajă ori din parcuri.

Lucruri. Înțelegând păsări și animale moarte sau părți din ele. Dumnezeu știe cum trebuie să le trateze ca să le facă folositoare. Recent, începusem — dar m-am oprit foarte repede — să citesc un articol dintr-o revistă găsită în cabinetul unui dentist, care povestea despre o femeie texană care crease ceea ce denumea ea „arta mortăciunilor de pe șosea”; am întrerupt lectura în punctul în care descria miasmele din peștera unde își ținea ea „materialele de artă”, astfel încât cărăbușii carnivori să le poată curăța. Mai degrabă decât să fac comentarii asupra hobbyului lui Grant, m-am așezat și am început să-mi fac de lucru cu dosarul pe care l-am scos din servietă.

— Domnule Grant, am început.

— Te rog, Tom.

— Tom. Înseamnă ceva pentru tine numele de Perry Hilderly?

Am crezut că observasem o sclipire de recunoștință în ochii lui, dar a dispărut atât de repede încât s-ar fi putut să mi-o fi imaginat eu. S-a gândit puțin apoi a clătinat din cap.

— Nu pot să spun că da. Angela — domnișoara Curtis — a menționat ceva despre o moștenire. Este acest Hil-derman...

— Hilderly...

— Este el cel care a făcut testamentul?

— Da.

— De ce mi-a lăsat mie o moștenire?

— Nu știu precis de ce: Hilderly a numit în testamentul lui un anume Thomas Y. Grant, fără să indice care este relația dintre ei. Într-o notă pentru avocatul lui spunea că el — avocatul Hank Zahn — va ști cum să-l

contacteze pe Grant. Tu ești singurul Thomas Y. Grant despre care domnul Zahn are cunoștință.

Expresia lui Grant deveni nedumerită.

— Îl știu pe Hank Zahn după reputație. Sunt surprins că el a redactat un testament fără ca, mai întâi, să clarifice relația clientului său cu beneficiarul.

— Nu l-a redactat pe acesta. Era un olograf care anula un testament anterior, pe care l-a scris cu trei săptămâni înainte de moarte.

— Când și cum s-a întâmplat? Adică, moartea lui.

— Săptămâna trecută, pe Geary Boulevard, împușcat la întâmplare.

— Una din împușcăturile de la distanță? Îmi amintesc că am văzut la televizor că a mai fost încă o victimă, dar nu știu detaliile.

Grant închise ochii, ca și când încerca să-și amintească știrile. Când îi redeschise, aveau o expresie de mare uimire.

— Domnișoară... pot să-ți spun Sharon?

Am încuviințat.

— Sharon, să fiu al naibii dacă știu ce-i toată chestia asta.

— Este posibil ca Hilderly să fi fost vreodată unul dintre clienții tăi?

— Am o memorie bună a clienților mei. Nu a fost.

— Nu cumva l-ai angajat vreodată contabil?

— Asta era? Nu, întotdeauna l-am folosit pe același om de la aceeași firmă, Big Eight.

— De unde ești tu originar, Tom?

— Durango, Colorado.

— Și ai urmat colegiul și facultatea de drept la...?

— Primii trei ani de pregătire la Boulder, dreptul la Illinois.

— Ai petrecut mult timp în Berkeley?

— Nu cred că am fost acolo de mai mult de douăsprezece ori în viața mea. De acolo provenea Hilderly?

— A urmat universitatea până când a fost exmatriculat din cauza activităților pe care le desfășura în cadrul Mișcării pentru Libertatea Cuvântului.

— Mi-e teamă că nu știu prea multe despre asta, în afară de ce am citit în ziare cu mult timp în urmă.

L-am privit un moment. În timp ce ochii lui păreau nevinovați, iar ținuta îi era relaxată, am simțit în el un curent subteran de falsitate.

După un timp am întrebat:

— Dar despre numele Libby Heikkinen? Îți este cunoscut?

A clătinat din cap prea repede, îmi trecu prin cap.

— Jess Goodhue? David Arlen Taylor?

— Nici unul. Cine sunt oamenii aceștia?

— Ceilalți beneficiari. Ești sigur că nici unul din aceste nume nu-ți trezește vreo amintire?

— Goodhue sună vag cunoscut.

— Este coordonatoare a programelor de știri la KSTS-TV.

— Corect. Cred că mi-a luat odată un interviu.

Sentimentul de falsitate încă mă apăsa.

— Nu ești interesat de valoarea părții tale din moștenirea lui Hilderly? l-am întrebat.

— Sunt mai interesat de motivul pentru care m-a numit în testamentul său. Dar, da, cât de mare este?

— Partea ta ar fi cam în jur de un sfert de milion de dolari — dacă vei putea dovedi că ești acel Thomas Y. Grant căruia Hilderly a intenționat să-i lase banii.

Privirea lui Grant s-a abătut spre o fereastră care dădea către o altă curte pavată cu cărămidă și spre pilcurile de eucalipti din Presidio, din

spatele zidului. Mult timp încă a rămas tăcut, apoi s-a uitat la mine spunând:

— Mi-e teamă că nu pot să dovedesc asta. Și ca să fiu cinstit, chiar dacă sunt o grămadă de bani, nu am de fapt nevoie de ei. Înțeleg în ce poziție dificilă îl plasează asta pe Hank Zahn; bineînțeles că el este nevoit să facă tot ce poate ca să îndeplinească dorințele clientului. Deci am de gând să propun acest lucru: o să semnez un document prin care renunț pentru totdeauna la toate pretențiile la moștenirea lui.

Era un gest la care nu mă așteptam — și unul care era total inutil. Acum începeam să suspectez că — în ciuda manierei lui reci — Tom Grant îl cunoscuse pe Perry Hilderly și îi era teamă că eu o să descopăr natura relației dintre ei.

— Ești sigur că vrei să faci asta?

— Da. Îl rogi pe domnul Zahn să redacteze documentele?

— Bineînțeles. O să sun ca să stabilesc o întâlnire când vor fi gata. Am închis dosarul și l-am pus în servietă.

Grant se ridică.

— Când o s-o faci, roag-o pe Angela s-o programeze pentru sfârșitul după-amiezii; mi-ar plăcea să-ți arăt studioul meu.

Involuntar, am aruncat o privire spre raftul de lângă șe-mineu, unde penele mierloului american se răsfirau peste bucata de piele întinsă și uscată. Sentimentul meu de dezgust era acum și mai puternic.

— De vreme ce pari atât de interesată de hobby-ul meu, adăugă Grant.

Ieșind afară în curtea imaculată, mi-am amintit brusc sursa expresiei ciudate care-mi venise în minte mai devreme: era din ultima strofă a unui cântec compus de un dramaturg englez, John Webster, din secolul al XVII-lea, pe care a trebuit să-l memorez pentru una din orele de literatură din liceu. Încă îmi puteam aminti, mai mult sau mai puțin corect, întregul catren:

Deșartă este ambiția regilor
Care caută prin trofee și lucruri moarte
Să lase în urmă un nume care dăinuie,
Și flutură doar plase ca să prindă vântul.

PATRU

Din păcate, Greg a fost obligat să anuleze invitația la prânz — fapt care mi-a provocat sentimente contradictorii. Când am ajuns la Criminalistică, unul dintre inspectori — un om pe nume Wallace, pe care-l cunoșteam puțin — mi-a înmănat un braț de dosare și m-a condus în biroul lui Greg.

— Locotenentul a spus să le lăsați pe birou când terminați.

Deci mi-am petrecut ceea ce ar fi trebuit să fie ora mea liberă pentru prânz citind dosarele referitoare la crimele prin împușcare de la distanță. În total erau patru, începând din aprilie, ultima fiind cea asupra lui Hilderly din data de 6 iulie. Prima victimă fusese un angajat al unui restaurant care se întorcea seara târziu la locuința lui din Outer Mission. Următoarea a fost o asistentă medicală, care ieșea din tura de la patru la douăsprezece noaptea de la Spitalul de copii din Laurel Heights. A treia, un veteran cu pensie de invaliditate, avusese insomnie și ieșise din locuința sa din Outer Sunset ca să se plimbe, cu câteva minute înainte de a fi ucis. Iar apoi a urmat Hilderly. Arma folosită a fost un Magnum

357, iar gloanțele recuperate din cadavre aveau aceleași caracteristici balistice. Toate împușcăturile au avut loc după ora zece seara și pe străzi era relativ liniștite; chiar și cea asupra lui Hilderly nu fusese o excepție, din moment ce aglomeratul Geary Boulevard este aproape pustiu la unu și jumătate la prânz, ora la care Perry coborâse dintr-un autobuz Muni gol, la colțul lui Third Avenue.

Nu au existat martori oculari la nici una din crime; autobuzul Muni, în cazul lui Hilderly, plecase. Fuseseră intervievați familiile, prietenii și colegii de serviciu ai victimelor, dar anchetatorii nu fuseseră în stare să descopere vreun dușman sau pe altcineva care să aibă vreun motiv să-i ucidă. Informațiile din dosare arătau că victimele fuseseră mai mult sau mai puțin cetățeni integri, oameni comuni care-și vedeau de treburile obișnuite. Oameni obișnuiți care s-a întâmplat să fie într-un loc nefast la timpul nepotrivit.

După cum se obișnuiește în asemenea cazuri, cabinetul primarului oferise o recompensă pentru informații care să ducă la prinderea asasinului. Au existat piste false uzuale, încercări de jecmănire și telefoane excentrice (incluzând unul în care o femeie pretindea că omorurile au fost făcute de soțul ei, care apoi zburase într-un OZN) care fuseseră primite pe „linia fierbinte” a poliției. Spre deosebire de ucigașii cum ar fi Zodiac, făptașul n-a contactat nici presa și nici poliția. Dacă omorurile continuau, protestele publicului vor deveni mai puternice și se va instaura panica; presiunea politică asupra departamentului, de pe acum mare, s-ar întări.

Am frunzărit dosarele dedicate fiecărei persoane, apoi m-am oprit asupra celui al lui Hilderly, curioasă să aflu unde fusese în noaptea morții. Exista o declarație a patronului său, Gene Carver, de la Tax Management Corporation, în care se spunea că Hilderly lucrase până târziu în acea seară. M-am încruntat; fusese împușcat cu o săptămână în urmă, cu mult după sezonul aglomerat de impozite. De ce a lucrat până târziu? Apoi am citit mai departe; Hilderly și șeful său se pregăteau pentru o revizie contabilă din partea I.R.S.⁵ asupra unuia dintre clienții lor importanți. Carver a declarat că el însuși a părăsit biroul la prânz, la ora unu, și i-a propus lui Hilderly să-l ducă acasă; Hilderly a refuzat, spunând că vrea să termine ceea ce a început.

Am oftat și m-am lăsat pe spate în scaunul lui Greg. Puteam să înțeleg de ce până acum poliția fusese frustrată de dezlegarea acestor crime. Singurele legături între victimele trăgătorului, pe care ei reușiseră să le stabilească, erau circumstanțele în care fuseseră împușcați și gloanțele care se potriveau. În aparență, victimele nu se cunoșteau între ele și aveau puține puncte comune. Bineînțeles, se știau puține lucruri despre angajatul de la restaurant, care părea să fi fost chiar mai singuratic decât Hilderly, dar faptul că fusese mai mult sau mai puțin un deznădăcinat a cărui istorie nu s-a putut stabili în întregime îl deosebea și mai mult de celelalte victime. Împușcăturile fuseseră într-adevăr la întâmplare. Nu-l invidiam pe Greg pentru cazul ăsta.

După o clipă m-am uitat la ceas și am văzut că este aproape două. Greg — care fusese chemat la o întâlnire cu șeful departamentului — în mod evident nu se va întoarce pentru încă mult timp. Am folosit telefonul lui ca să văd ce s-a mai întâmplat la All Souls; aflând că nu erau mesaje importante pentru mine m-am decis să-mi iau un hamburger înainte să mă duc la KSTS-TV. În timp ce mă grăbeam spre lifturi prin sala aglomerată a departamentului, am schițat un rămas bun cu mâna către inspectorul Wallace. Mi-a făcut semn să mă duc la el, dar am dat din cap arătând spre ceas. Stomacul îmi adresa rugi zgomotoase; dacă mai

⁵Internal Revenue Service — fisc

doream să mănânc ceva de prânz, trebuia să mă grăbesc.

Aproape de ora trei am ajuns la studiourile TV de pe Embarcadero, de fapt, în umbra lui Bay Bridge și doar la câteva cvartale distanță de locul unde se intenționa amplasarea unui nou stadion de atletism. Clădirea era masivă, din cărămidă roșie, cu acoperiș plat, pe care erau montate o antenă și alte utilaje pentru transmisie — era, în fond, o fostă fabrică de pâine care dăduse faliment în anii șaptezeci. Urmele unor șine de tren tăiau trotuarul din fața clădirii; de partea cealaltă a bulevardului care mărginește orașul de-a lungul golfului erau trei debarcadere — nefolosite acum pentru ambarcațiuni, în schimb erau dedicate unor oficii ale arhitecților și ale agenților imobiliari. În dreapta era stația de pompieri navali ai S.F.F.D.⁶.

Uruitul mașinilor și al camioanelor de pe pod și din împrejurimi îneca toate celelalte zgomote; fațadele masive de beton ale debarcaderelor aproape îmi blocau priveliștea spre apă. Ziua — cel puțin în această parte a orașului — devenise caldă și însorită. Pe promenada largă de după stația de pompieri, oamenii stăteau pe bănci sau se sprijineau de balustrada dinspre mare, privind spre Insula Comorii; oameni făcând jogging alergau de-a lungul falezei, majoritatea lor părând nepăsători la frumusețea împrejurimilor. După ce am coborât din mașină, am privit spre una din navele pilot ale portului trecând în viteză, apoi m-am întors și am intrat în holul studioului de televiziune.

Holul era decorat în nuanțe de griuri și negru metalizat și acoperit cu fotografii mari ale personalităților KSTS. În timp ce-l așteptam pe recepționar — care răspundea la telefoane, îi ruga pe unii să aștepte în timp ce le răspundea altora — am studiat fotografia lui Jess Goodhue. Coordonatoarea avea o față obraznică, aproape ca de spiriduș, cu păr castaniu lucios, dat spre spate în dreptul frunții și al urechilor și care se ondula doar în jurul umerilor. În ciuda acelui vino-ncoace tineresc — pe care probabil îl considera un atu — fotografia degaja impresia unui caracter puternic. Ochii ei priveau camera candid; privirea lor directă și forma gurii arătau hotărâre și inteligență. Chiar înainte s-o văd în realitate, am simțit că Goodhue era o femeie care pretindea respect — și îl obținea.

Recepționarul a terminat cu ultima dintre convorbirile restante.

— Pot să vă ajut cu ceva? mă întrebă.

I-am spus că doresc să vorbesc cu Goodhue și i-am înmânat una din cărțile mele de vizită. A format un interior, a vorbit la telefon și pe urmă îmi spuse:

— Vrea să știe în ce privință o căutați.

I-am spus că este în legătură cu o moștenire lăsată ei de către unul dintre clienții de la All Souls.

A vorbit iarăși la telefon, iar apoi a închis.

— Spune că trebuie să verifice câteva texte, dar dacă doriți să vorbiți după aceea, în timp ce-și face machiajul, atunci este în ordine.

— Foarte bine.

— O.K., atunci de ce n-ați... Se întrerupse și făcu semn cu mâna unei tinere care intra dinspre stradă, ducând o pungă pătată de grăsime în care avea probabil mâncare chinezească.

— Hei, Marge, o conduci pe această doamnă la redacția de știri și i-o arăți pe Jess?

Marge aprobă și-mi făcu semn s-o urmez; recepționarul ne lăsă să

⁶San Francisco Firemen's Department — Serviciul de pompieri din San Francisco

intrăm pe o ușă de interior care se afla lângă pupitrul lui. Redacția de știri era prima pe stânga pe un hol lung care se întindea în față.

Impresia mea inițială a fost de gălăgie; voci, telefoane, răpăitul mașinilor de scris, cârâitul radiourilor acordate pe banda poliției. Pe un perete erau fixate șase monitoare de televiziune care funcționau, dar sunetul era oprit. De-a lungul ecranelor se perindau imagini spectrale tăcute; Woody Woodpecker, o eroină de serial de după-amiază, Oprah Winfrey; oameni convingători preamărind virtuțile scutecelor pentru bebeluși, ale spray-urilor și deodorantelor.

— Prima boxă pe dreapta de la pupitrul de comandă, îmi spuse Marge și ieși înapoi pe hol.

Drept în fața mea era o masă lungă așezată pe o platformă. La ea stăteau trei bărbați și o femeie — vorbeau la telefon, mâzgăleau notițe, cercetau monitoare. M-am uitat spre dreapta și am văzut un rând de boxe modulare. În timp ce porneam în acea direcție a trebuit să evit o femeie care târa un sac foarte mare și umflat și care făcea semnul victoriei spre pupitrul de comandă.

În prima boxă erau două persoane: o femeie brunetă așezată într-un scaun rotitor și un bărbat înalt, colțuros, care era aplecat asupra ei, împungând cu degetul într-o pagină dactilografiată. Fața femeii nu era vizibilă, dar am presupus că era Jess Goodhue. M-am deplasat din ușa boxei și m-am rezemat de zid, observând absentă activitatea din redacția de știri. Femeia de care era să mă lovesc se afla la pupitrul de comandă și vorbea cu un bărbat chel. După o clipă s-a grăbit spre un rând de birouri mai mici, în partea îndepărtată a camerei, a lăsat sacul jos și-a început să introducă hârtie în mașina de scris. Omul chel s-a ridicat și s-a dus la un panou, care semăna cu unul de plecări-sosiri din holul unui aeroport, aninat pe peretele din spatele lui. A șters câteva notații cu dosul palmei, apoi, cu un creion albastru, a scris altele noi.

Din interiorul boxei s-a auzit o voce — a lui Goodhue, nu la fel de îngrijit modulată ca atunci când transmitea știrile.

— Nu, Marv, asta trebuie rescrisă. Nu văd cum putem s-o comparăm pe Barbara Bush cu Maica Tereza.

Marv spuse ceva, dar n-am auzit prea bine.

— Nu, *nu* exprim o simpatie politică. În legătură cu chestia asta cred că și Babs⁷ ar fi de acord cu mine.

Bărbatul părăsi boxa fără să mai spună vreun cuvânt și se îndreptă spre rândul de birouri de pe partea cealaltă a camerei.

— La ce poți să te aștepți de la un republican! spuse Goodhue.

Aruncând o privire în boxă, am văzut că studia programul și m-am retras.

După câteva minute se apropie o femeie micuță, blondă, cu mersul nesigur și expresia îngrijorată. Se opri în fața intrării în boxă, ca și cum se temea să meargă mai departe.

— Jess? Ordinea acestor reportaje — chiar vrei să pui crimele din compasiune înaintea capturării drogurilor și a noului plan pentru mediul înconjurător?

— Da, vreau. Acolo unde l-ai plasat tu, reportajul își pierde impactul.

— Dar...

— Este o știre importantă, Linda. Este despre... oricum schimbă ordinea.

Linda rămase pe loc, tăcută și nedecisă.

Goodhue adăugă:

— Și când o vezi pe Roberta, spune-i că prezentarea capturii drogurilor are nevoie de mai multă forță — de mult mai multă. Vreau

⁷Apelativ familiar al Barbarei Bush

până la ora patru jumătate să fie redactată.

Linda se întoarse repede și se îndepărtă.

Goodhue își spuse cu voce joasă:

— Ești prea aspră cu ei în zile ca aceasta. Este ceva ce trebuie să te străduiești să îndrepti.

Am pășit în ușa boxei și am văzut că ea se îndepărtase de birou și își întinsese mâinile ca să le dezmoștească.

— Domnișoară Goodhue?

Se uită în sus, apoi pocni din degete.

— Ești femeia de la firma de avocatură... cum se cheamă?

— All Souls Legal Cooperative.

— Corect. Am auzit de voi. Când eram reporter de teren am realizat o serie de materiale, în exclusivitate, despre serviciile judiciare. McCone, nu-i așa?

— Sharon McCone.

Se ridică și veni spre mine, strângându-mi mâna cu putere.

— Spune-mi Jess, așa face toată lumea. Hai să mergem sus, ce zici? Trebuie să mă aranjez pentru avanpremieră știrilor de la ora trei cincizeci și cinci.

— Pentru...?

Se îndreptă prin redacția de știri, spre hol.

— Durează doar un minut. Probabil ai văzut de sute de ori așa ceva: „Ce veți putea urmări la știrile de la ora șase”.

— Bineînțeles.

Am urmat-o pe hol. Goodhue nu era tot atât de înaltă ca mine — un metru cincizeci și șapte față de un metru șaiszeci și șapte cât am eu — dar, pasul ei sprinten compensa diferența de înălțime. În timp ce bocănea de-a lungul holului cu pantofii cu toc înalt care se potriveau cu rochia cochetă de culoare turcoaz, vorbea neîntrerupt.

— Iartă-mă că te-am făcut să aștepti, dar totul începe să fie frenetic pe aici și de acum încolo o să devină chiar înnebunitor. Trebuie să mă machiez, să fac avanpremieră, să revăd iarăși reportajele cu asistentul meu. Ai ajuns la țanc totuși; nimeni, absolut nimeni nu mă deranjează în cabina mea.

La capătul holului era o scară de fier în spirală. Goodhue o urcă, apoi porni pe alt coridor pe lângă camere care zumzăiau de activitate.

— Redacția sport și meteo, spuse ea arătând cu mâna. Sunt aproape autonomi față de cei de la știri.

Aproape de capătul holului, deschise o ușă și mă invită să intru.

— Și acesta, spuse, este locul unde mă retrag când am nevoie de singurătate.

Nu era o cameră prea mare: un stelaj lung sub o oglindă înconjurată de becuri; două scaune de răchită, amândouă destul de ponosite; un cuier plin cu haine și o baie mică, alături. Stelajul era încărcat cu cosmetice. Printre ele se afla o vază cu trandafiri galbeni ofiliți.

Goodhue închise ușa și-mi zâmbi fals.

— Ei bine, nu este ca pe Broadway, dar este a mea.

— Eu cred că nici pe Broadway n-o duc chiar așa de grozav.

— Probabil că nu. Trebuie să te duci la Hollywood ca să obții cheștiile somptuoase.

Se încruntă la vederea trandafirilor ofiliți, îi luă din vază și îi îndesă într-un coș de gunoi de sub stelaj.

— Stai jos, în timp ce eu mă machiez, spuse ea trântindu-se pe o bancă din fața oglinzii. Ce-i chestia asta cu moștenirea?

M-am așezat pe unul din scaunele de răchită — la început cu precauție.

— Unul dintre clienții noștri te-a numit beneficiară în testamentul lui. Perry Hilderly. Îl cunoști?

Se gândi, ridică o sticlă cu fond de ten și începu să-l aplice pe față cu mișcări experimentate.

— Numele îmi este cunoscut. Cine este... cine a fost?

— Contabil specializat în impozite. A lucrat pentru o firmă mică din Avenues.

— Stai puțin! Pocni din degete: N-a fost el ultima victimă a pistolarului?

— Corect.

— Straniu. De ce mi-ar lăsa *mie* bani?

— Nu știu. A făcut un testament olograf — l-a scris singur, fără ajutorul unui avocat — și n-a lăsat nici o explicație.

— Nu pricep. Ar fi nepotrivit să întreb cât de mult mi-a lăsat?

— Cam în jurul unui sfert de milion de dolari.

Mai mult, mi-am reamintit, dacă Grant nu renunța la hotărârea de a semna renunțarea pentru moștenirea lui, din moment ce fusese împărțită în mod egal. Mâinile lui Goodhue se opriră brusc, în mijlocul mișcării, lângă linia părului.

— Isuse! De ce Dumnezeu...?

— Speram să-mi poți spune tu.

Clătină din cap, puse sticla de fond de ten pe stelaj și deschise o casetă cu fard de obraz. După ce căută o perie într-un colț, începu să-și aplice culoarea pe pomeții obrazilor.

— Din câte-mi amintesc, nu l-am întâlnit niciodată. Spune-mi mai multe despre el.

— Înainte as dori să-ți pun câteva întrebări: înseamnă ceva pentru tine numele de Thomas Y. Grant?

— Grant... Tom Grant, avocatul?

— Corect.

— L-am intervievat în legătură cu seria de reportaje pe tema serviciilor judiciare, de care ți-am spus. Nu aprob această particulară alternativă, dar se potrivea cu tematica. De fapt, am fost surprinsă că el era destul de fermecător.

Am fost tentată s-o întreb ce a crezut despre fetișurile lui Grant, dar, în schimb, am spus:

— Dar despre cineva cu numele de Libby Heikkinen?

— Nu.

— David Arlen Taylor?

— Hm-hm. Cine *sunt* acești oameni?

— Cobeneficiari. Hilderly și-a împărțit averea în patru.

— Acest Hilderly trebuie să fi fost un om bogat.

— Nu în accepțiunea obișnuită. A moștenit niște bani, i-a investit bine și n-avea gusturi costisitoare.

— Și trăia în acest oraș? Bineînțeles că da; îmi amintesc că a fost împușcat pe Geary, lângă apartamentul lui. De unde era originar?

— Nu știu prea multe despre viața lui, doar că în perioada Vietnamului a fost unul dintre radicali, unul dintre fondatorii Mișcării pentru Libertatea Cuvântului din Berkeley.

— Berkeley!

Se întoarse brusc spre mine, peria căzându-i din mână.

— Este semnificativ amănuntul?

Îmi ignoră întrebarea.

— Ce-mi poți spune despre el?

— A fost dat afară de la colegiu; un timp a lucrat pentru o revistă, până când l-au trimis în Vietnam pe post de corespondent. A stat acolo

câtva timp și a avut un fiu de la o femeie indigenă. Ea și copilul au fost uciși într-un bombardament, iar Hilderly s-a întors în State. S-a căsătorit, a avut încă doi băieți, a divorțat și a trăit foarte liniștit în Inner Richmond până când a fost împușcat.

Acum Goodhue stătea foarte țeapănă, cu mâinile încrucișate în poală, iar peria pentru machiaj o uitase pe podea la picioarele ei.

— Gândește-te la chestia asta, spuse ea după câteva clipe. Am comunicat știrea morții lui.

În voce avea un tremur ciudat, o emoție pe care n-o puteam defini.

— Ești sigură că nu l-ai întâlnit niciodată?

— Foarte sigură. Mișcarea pentru Libertatea Cuvântului — asta era tocmai pe vremea când m-am născut.

— A început în toamna lui 1964.

Privirea lui Goodhue era vagă, gânditoare. După puțin timp, spuse încetișor:

— M-am născut în ianuarie, 1965.

Am așteptat, dar cum nu a continuat am spus:

— Îmi pare rău, dar nu te înțeleg.

— Ce încerc să spun este că... acest Perry Hilderly s-ar putea să fi fost tatăl meu.

CINCI

Această afirmație a fost atât de neașteptată îndt mi-a trebuit o clipă ca să-mi formulez replica.

— De ce crezi asta? am întrebat în sfârșit.

— Deoarece, pe atunci, mama mea era la Berkeley.

— La fel cu alte mii de oameni.

— Dar nu. S-a întrerupt, uitându-se la ceas. Drace! Este o poveste lungă și nu am prea mult timp la dispoziție.

— De ce n-o începi acum? Pot să aștept sfârșitul, oricât de mult durează.

— Bine.

Se întoarse înapoi cu fața spre oglindă și începu să-și aranjeze părul cu nervozitate.

— După cum ți-am mai spus, m-am născut în ianuarie '65. Copil din flori.

Se întrerupse, uitându-se spre mine prin oglindă ca și cum ar fi așteptat o reacție. Cum nu a observat vreuna, continuă.

— Mama mea se numea Jenny Ruhl. Era una dintre radicalii campusului, foarte implicată în mișcarea protestatară. Sau așa am aflat mai târziu.

— Ai cunoscut-o?

Goodhue se întoarse iarăși spre mine, luminată din spate de strălucirea becurilor din jurul oglinzii. Această lumină estompa planurile și curbura feței și ea părea chiar mai tânără. Când a continuat, vocea ei nu mai era atât de precisă și de sigură ca mai înainte.

— Oh, am cunoscut-o. Pot chiar să mi-o amintesc — destul de puțin. Dar mă îndepărtiez de la cursul povestirii. Oricum, mama mea m-a născut în 17 ianuarie. Pe certificatul de naștere tatăl meu a fost înregistrat ca „necunoscut”. Mama provenea dintr-o familie înstărită din Orange County; bănuiesc că mulți dintre așa-numiții revoluționari proveneau din medii bogate, conservatoare. Din cauza nu știu cărui motiv, ea nu le-a spus niciodată părinților ei despre mine. În schimb, a

folosit alocația lunară pe care i-o trimiteau ei ca să mă dea în grija unei familii de oameni în vârstă, aici, în San Francisco, care ținea o grădiniță pentru copiii ai căror părinți nu se puteau ocupa de ei — copii orfani de la leagănele de copii și alții ca și mine. Ben și Nilla Goodhue. Ei...

Cineva bătu la ușă. Se auzi o voce de femeie.

— Jess, trebuie să intri în emisie. Grăbește-te!

— Isuse, aproape am pierdut avanpremiera! Trebuie să mă grăbesc să ajung sus. Te superi dacă mă aștepți aici? Nu le plac străinii în studio.

— Sigur. O să aștept.

După ce a plecat, minutele au trecut încet. Mi-am schimbat poziția în scaunul de răchită — devenise incomod — și am încercat să corelez afirmația lui Goodhue că Hilderly ar putea să fi fost tatăl ei cu ceea ce aflasem. Bănuiam că era posibil ca Hilderly s-o fi conceput, iar apoi a trecut-o în testament din cauza unor muștrări de conștiință târzii. Dar asta nu explica banii lăsați lui Tom Grant. Iar Heikkinen și Taylor? Alți copii pe care nu îi recunoscuse? Putea vreun tânăr să fie atât de prolific — chiar și în perioada de libertate sexuală a anilor șaiszeci?

Când Goodhue reveni, fruntea îi era îmbrobonită de transpirație. O șterse cu o batistă și începu să-și refacă machiajul.

— N-am întârziat niciodată atât de mult, spuse ea. Niciodată. M-am așezat în scaun doar cu cinci secunde înainte de start.

— Nu trebuia să te las să-ți pierzi notiunea timpului.

— Nu este vina ta. Uite, am poate zece minute la dispoziție, apoi trebuie să mă duc în redacția de știri și să trec în revistă reportajele împreună cu asistentul meu. Unde rămăsesem?

— La Ben și Nilla Goodhue.

— Corect.

Menționarea celor două nume făcu să-i dispară preocuparea în legătură cu timpul. Peste chip i se așternu o expresie blândă, melancolică; puse jos tubul de rimei pe care-l folosea.

— Ben și Nilla. Extraordinari oameni. Iubitori. El era englez, foarte rezervat, cu excepția ocaziilor când se hârjonea cu noi pe covor. Ea era suedeză — Nilla era prescurtarea de la Gunnilla — și putea să încălzească o cameră numai cu zâmbetul ei. Locuiau în cartierul Portola. Pe atunci era frumos acolo — oameni muncitori; o mixtură de etnii de bun augur. O mulțime de magazine italiene de delicatese, prăvălii cu mâncare gătită în casă și piețe la colț de stradă. Oamenii aveau grădini de legume, vecinul nostru creștea pui. Acum nu mai este așa; o mulțime de găști violente, gunoaiele din Bayview și Visitación Valley...

Se întrerupse, ridică iarăși tubul de rimei, ca și când și-ar fi reamintit brusc cât de puțin timp avea la dispoziție.

— Oricum, continuă ea, acolo am crescut eu, într-o casă mare așezată la colțul unei străzi, cu încă doi, până la șase copii în preajmă. Ei veneau și plecau. Eu am rămas.

— Te vizita mama ta?

— Din când în când, până am împlinit patru ani. Îmi amintesc că era drăguță, dar nu foarte caldă. Când mă ținea în brațe, întotdeauna mi se părea că-i era frică să nu mă scape pe jos și să mă spargă. După ce pleca, stăteam mult timp în poala lui Ben sau a Nillei. Nu puteam să înțeleg de ce, dacă ea era mama mea, nu mă ținea în același mod ca și ei.

— Dar tatăl tău? Vorbea vreodată mama ta despre el?

— Nu, dar m-a vizitat o dată. Aveam probabil trei ani jumătate, aproape patru. Am sperat — sau poate doar îmi imaginez că am sperat — că au de gând să mă ia în curând să trăiesc cu ei, dar apoi el n-a mai venit niciodată.

— Poți să-l descrii?

Clătină din cap.

— Nu pot. De-a lungul anilor, am încercat să mi-l imaginez, dar totul este încețoșat. Singura impresie pe care o am este că s-ar putea să fie din Southwest, pentru că purta o cravată de șnur. Îmi amintesc că am stat la el în brațe și m-am jucat cu ea, lovind între ele biluțele de metal de la capetele șnurului.

Mi-am notat în minte să mă interesez de unde era originar Hilderly.

— Deci știi că mama ta a venit să te viziteze până când ai avut cam patru ani. Ce s-a întâmplat atunci?

În timp ce-mi vorbea de copilăria ei, fața lui Goodhue se însuflețise. Acum era ca și cum cineva ar fi răsucit un buton și ar fi stins lumina. A pus jos tubul de rimei și s-a așezat pe marginea celui alt scaun.

— Ea... a murit.

— Cum?

— Ea... N-am știut asta decât după mult timp. Nilla și Ben mi-au spus doar că a trebuit să plece, dar că nu trebuia să mă îngrijorez deoarece ea mă iubea și întotdeauna se va gândi la mine. După aceea ei n-au mai vrut să vorbească despre ea și, ca să fiu sinceră, fusese o părticică atât de mică din viața mea încât, într-un fel, am uitat-o. Dar când eram în clasa a șasea, i-am auzit pe niște copii din vecini vorbind — copii mai mari, care-și petrecuseră acolo toată viața. De fapt ce s-a întâmplat a fost că ea a avut niște necazuri — ceva în legătură cu protestele împotriva războiului — și apoi s-a sinucis.

Am simțit un val de simpatie pentru fetița de clasa a șasea care a aflat un fapt îngrozitor într-un mod neplăcut.

— Ce fel de necazuri?

Goodhue clătină din cap.

— Copiii aflaseră doar o parte din poveste — frânturi și bucăți de conversație, așa cum aud întotdeauna copiii. Ce mi-au spus mie a fost că mama s-a dus într-o noapte pe plaja Oceanului și s-a împușcat în cap. Ben și Nilla s-au speriat când au văzut asta la buletinul de știri. M-am dus la ei și le-am spus ce am aflat, sperând că nu este adevărat, dar ei n-au vrut să discute acest subiect. Aceea a fost singura dată când m-au dezamăgit. Ani de zile după aceea, după ce amândoi muriseră și nu mai simțeam că îi înșel, am angajat un detectiv ca să afle întreaga poveste. Mi-a confirmat verbal că s-a întâmplat așa cum îmi povestiseră puștii și a scris un raport. Dar — aceasta-i partea ciudată — știi ce am făcut?

— Ce?

— Am ars chestia aia nenorocită fără s-o citesc. După toți acei ani de nesfârșite întrebări și în ciuda banilor pe care i-am cheltuit cu detectivul, pur și simplu nu mai doream să știu.

Totuși, detectivii cu reputație bună păstrează îndosa-riate, pentru o perioadă de timp, copiile rapoartelor.

— Îți amintești numele persoanei pe care ai angajat-o?

— Nu acum, dar sunt sigură că-l am pe undeva scris.

— Aș dori, dacă nu-i prea mare deranjul, să-l cauți.

Goodhue se neliniște puțin.

— De ce? Ai nevoie de el ca să dovedești pretențiile mele la moștenire?

Dat fiind faptul că Hilderly presupusese că Hank o să știe cine era ea, plus că numele ei era unul relativ neobișnuit, puteam să fiu aproape sigură că ea era adevărata Jess Goodhue. Totuși, am răspuns cu prudență:

— Ar ajuta. Și, de asemenea, m-ar ajuta pe mine să înțeleg de ce Hilderly a scris un asemenea testament.

— De ce este atât de important pentru tine?

Am ezitat, apoi am optat pentru răspunsul pe care am intuit că Goodhue — ca reporteră — l-ar înțelege.

— Sunt o căutătoare a adevărului. Trebuie să știu. Mă aprobă.

— Ești ca și mine. O să caut mâine numele și o să ți-l comunic.

Părea nepăsătoare de cât timp trecuse, deci mi-am continuat întrebările profitând de timpul pe care-l mai aveam.

— După ce mama ta... a murit, ce s-a întâmplat cu tine?

— Nimic. Am rămas cu Ben și Nilla. Eram acolo neoficial; departamentul de asistență socială nu avea nici o idee că existam. Tot așa și familia mamei mele, iar tatălui meu, evident, nu-i păsa. Ben și Nilla m-au crescut ca pe copilul lor. Mi-am luat numele lor. Ben a murit când aveam cincisprezece ani; pur și simplu s-a prăbușit la micul dejun. Asta aproape că a ucis-o și pe Nilla. Ea s-a retras, a închis grădinița, nu a mai avut grijă de alți copii. Până la urmă, eu am rămas tot ce avea ea.

— N-au fost niciodată prea mulți bani. Chiar și cu ceea ce plăteau cei de la asistența socială pentru îngrijirea copiilor vitregi, treburile au mers greu. La șaisprezece ani am renunțat la școală ca s-o pot întreține pe Nilla. Mi-am găsit o slujbă de fată la toate la o companie de aprovizionare, iar ei mi-au asigurat pregătirea de secretară. Când aveam optsprezece ani, a murit Nilla — i-a cedat inima, din mai multe motive. Mi-am părăsit slujba și cartierul Portola. M-am mutat în centrul orașului și am obținut o slujbă de secretară aici, la KSTS. După un an și jumătate, i-am convins să mă lase să-mi încerc mâna ca redactor. Apoi treaba de reporter de teren a venit destul de repede. Și acum sunt aici.

Își desfăcu brațele ca și când ar fi vrut să îmbrățișeze cabina meschină, întregul studio, viața ei reușită. Dar pentru mine arăta ca o fetiță a cărei mamă fusese drăguță, dar nu foarte caldă, care-și căutase părinți înlocuitori care să știe cum să îmbrățișeze un copil.

— Jess, spune-mi un lucru: *vrei* să știi dacă Perry Hilderly a fost tatăl tău?

Își încrucișă iarăși mâinile, iar buzele i se subțiară. După un moment spuse:

— Știi că vreau. La început, după ce a murit Nilla, eram înnebunită să aflu cât mai multe despre părinții mei. Am luat legătura cu familia mamei în sudul Californiei; dar ei nu doreau să aibă de-a face cu mine, nici măcar nu credeau să sunt fiica lui Jenny Ruhl, pretindeau că certificatul meu de naștere este fals. După aceea am angajat detectivul. Dar apoi — ei bine, ți-am spus ce am făcut cu raportul!

— De ce simți altfel acum?

— Deoarece Perry Hilderly mi-a lăsat bani. O mulțime de bani. Asta trebuie să însemne ceva.

Nu eram sigură. Cel puțin, nu însemnau toate acele lucruri bune pe care și le imagina ea. Vinovății și datorii neplătite, am descoperit, nu înseamnă neapărat dragoste pentru persoana căreia i s-a făcut un rău.

Goodhue trebuie să-mi fi simțit îndoielile deoarece se ridică brusc.

— Uite, trebuie să mă duc jos, în redacția de știri. O să caut numele detectivului și o să te sun.

I-am dat una din cărțile mele de vizită. A pus-o în buzunar, și-a verificat machiajul pentru ultima oară și m-a condus afară din cabină. Pe drum am întrebat dacă există vreun telefon pe care l-aș putea folosi, iar Goodhue m-a condus la unul din birourile libere din redacția de știri. Am sunat la All Souls, l-am găsit pe Hank încă acolo și i-am raportat noutățile.

— Foarte curios, remarcă el când am terminat. Nu prea se potrivește cu ce știu eu despre Perry. Nu pot să mi-l închipui

abandonându-și propriul copil.

— I-ai comunicat fostei lui soții noutățile despre faptul că fiii ei nu vor moșteni nimic?

— Da. Nu a părut foarte supărată. În aparență, ea și noul ei soț o duc foarte bine. A fost bucuroasă totuși în legătură cu lucrurile personale — spunea că ar fi frumos pentru băieți să aibă ceva care să le amintească de Perry.

— Mi-ar plăcea să vorbesc cu ea. Dacă cineva știe ceva despre trecutul lui Hilderly, atunci ea este. Îmi dai numele ei și numărul de telefon?

— Sigur.

Urmă o pauză, apoi îmi dădu informațiile.

— Nu cumva ai de gând să te duci în Danville în seara asta?

— Dacă mă primește, da.

Hank tăcu.

— O, Doamne, petrecerea ta pentru Anne-Marie! Aproape am uitat.

— Uite, nu-ți face griji în privința asta. Du-te s-o vezi pe Judy Fleming și vino la mine mai târziu. Dar trebuie să vii.

— O să vin, promit. Rae este acolo?

— A plecat acum cincisprezece minute. M-a rugat să-ți spun că a găsit ceva despre Heikkinen; o să-ți spună în seara asta.

— Bine. Păstrează niște chili cald pentru mine.

Am închis și am sunat-o pe Judy Fleming, fosta doamnă Hilderly, în exclusivistul cartier Blackhawk din East Bay. A fost cordială și a acceptat să mă primească dacă nu mă deranja să conduc până acolo prin traficul de la ora de vârf. I-am spus că ajung la ea cât de repede posibil.

În timp ce traversam redacția de știri, îndreptându-mă spre hol, m-am uitat spre boxa lui Goodhue. Coordonatoarea stătea iarăși la birou, lângă asistentul ei, Les Gates.

Gates, pe care l-am recunoscut de la nenumărate buletine de știri, prezenta un articol care se afla în fața lor. Goodhue a aprobat și a răspuns, dar expresia feței ei era neatentă. Când am trecut pe lângă boxă, s-a uitat în sus și i-am simțit privirile care m-au urmărit până la ușă.

ȘASE

Blackhawk, cartierul nou în care locuiau acum fosta nevastă și fiii lui Hilderly, de mult mi se păruse a fi un fenomen care se putuse întâmpla numai în ultimele decade ale secolului al XX-lea. Este o enclavă exclusivistă de vile construite la comandă, cuibărite pe dealurile de la poalele muntelui Diablo și izolate de lumea de afară prin ziduri înalte, un detașament de pază privat și facilități de recreare care fac sigur ca nici un rezident să nu trebuiască să-și caute distracțiile în alte părți. Totul este proiectat pentru confortul proprietarilor foarte ocupați, majoritatea cu grija să facă averi în domeniul parcurilor industriale care acoperă fostele ferme de lângă San Ramon. Un cumpărător poate să achiziționeze o casă complet mobilată, dotată până la ultima linguriță și prosoape pentru oaspeți; supermarketul local este plin de ceasuri care arată timpul în orașele importante cum ar fi Londra, New-York, Tokio — probabil, ca aceia care fac cumpărături să se poată grăbi acasă să-și sune agenții de bursă înainte de a se închide bursele. În timp ce blackhawkienii s-ar putea să aprecieze și chiar să aibă nevoie de aceste rafinamente, mie mi se pare că este ceva depresiv în aceste locuri unde

greutățile vieții au fost atât de diminuate și de estompate.

După ce am fost admisă de gardianul de la una din porți, am trecut pe lângă o mulțime de vile impunătoare așezate pe domenii destul de mari, în drum spre casa Flemingilor. Aceasta era construită într-un stil arhitectonic ce se voia a fi Tudor și avea, în curtea din față, un stejar imens. Am parcat lângă bordura trotuarului și am mers pe aleea, pavată cu lespezi de piatră, care tăia în două peluza proaspăt tunsă. Când Judy Fleming a deschis ușa, am recunoscut-o ca fiind versiunea mai în vârstă a femeii din albumul de fotografii al lui Hilderly; părul castaniu scurt era acum înspicat, iar ea nu mai era grăsuță, fața ei având acea expresie sfrijită dată de dese cure de slăbire. M-a salutat cu bunăvoință și m-a condus prin casa ei dimatizată spre o cameră de zi uzuală ale cărei ferestre dădeau spre o piscină plină cu adolescenți zgomotoși. Camera, un spațiu pentru cină și bucătăria erau legate între ele și dădeau o impresie de degajare, care lipsise din celelalte camere prin care trecusem până acolo.

Doamna Fleming mi-a făcut semn să mă așez pe o canapea, mi-a oferit cafea — pe care am acceptat-o — și s-a dus s-o toarne dintr-un filtru așezat la bar. A ezitat, apoi și-a turnat și ei într-o cană.

— N-ar trebui, a spus. Beau prea multă. Dar țin cură de slăbire și mă ajută să rezist.

În timp ce ea se așeza într-un balansoar în fața mea, m-am gândit că arăta foarte obosită. Cearcănele albastre din jurul ochilor erau mai pronunțate în lumina de după-amiază care era filtrată de ușile de sticlă din spatele ei, iar mișcările îi erau parcă epuizate, aproape greoaie. Am bănuț că epuizarea ei provenea mai degrabă de la regimul alimentar decât de la moartea fostului ei soț și de la testamentul modificat.

Dinspre piscină s-a auzit un hohot de râs — atenuat de ușile închise —, iar copiii au început să bată din palme; doi dintre băieți tocmai o aruncaseră în apă pe o fată care se zbătuse din răsuputeri. Doamna Fleming zâmbi și spuse:

— Este reconfortant să-i auzi pe copii râzând prin preajmă. Ultima săptămână a fost cam posomorâtă. Băieții mei nu erau prea atașați de Perry — din vina lui, nu a mea sau a lor —, dar moartea lui și acum treaba asta cu noul testament au fost destul de supărătoare.

— De ce a dorit să se îndepărteze de fiii lui?

— Așa era el. A fost unul din motivele pentru care am divorțat. De fapt, motivul principal. Făcu o pauză. Totuși, întotdeauna l-am iubit pe Perry. Din cauza asta îmi vine atât de greu să trec peste faptul că i-a dezmoștenit pe băieți.

— Hank Zahn a avut impresia că nu-ți pasă de bani.

— De bani, nu. Ce mă tulbură este nepăsarea lui Perry și...

inexplicabilitatea gestului pe care l-a făcut.

— Până acum am reușit să-i găsesc pe doi dintre noii beneficiari ai averii lui Perry — Thomas Y. Grant și Jess Goodhue. Ți-a vorbit vreodată de vreunul dintre ei?

A clătinat din cap.

— Dar despre David Arlen Taylor, Libby Heikkinen sau Jenny Ruhl?

— Nu cunosc nici unul din aceste nume. Sunt sigură că mi-aș aminti dacă i-aș fi cunoscut sau aș fi auzit de ei.

— Ei bine, nici unul dintre cei doi cu care am vorbit nu pretinde că l-ar fi cunoscut pe Perry sau că înțeleg de ce i-ar fi numit el în testament. Poate că atunci când îi voi găsi pe Taylor și Heikkinen, ei or să facă lumină asupra motivelor. Cealaltă persoană de care am amintit, Jenny Ruhl, a fost mama lui Jess Goodhue. Goodhue crede că este posibil ca mama ei să-l fi cunoscut pe Perry la Berkeley.

— Asta a fost cu mult timp înainte să-l cunosc eu.
— Când l-ai întâlnit și unde?
— La Universitatea S. F. State, după ce s-a întors din Vietnam. Eu aveam doar nouăsprezece ani; el era cu câțiva ani mai mare și mă intriga foarte tare. Un bărbat distant, tăcut, *hăituit*, care pierduse o soție și un copil. Credeam că-l pot ajuta, că-l pot determina să se găsească pe sine. Cât de naivă am fost!

— Înțeleg că a rămas distant.

— Da. Doar după ce s-a născut primul băiat, Kurt, am înțeles cât de distant. Îmi amintesc că îl priveam pe Kurt și mă întrebam cu care dintre noi doi va semăna mai mult — cu Perry sau cu mine. Și atunci am realizat că, de fapt, nu știu aproape nimic despre omul care-i era tată.

— Te referi la ce gândea și simțea el sau la detalii biografice?

— La amândouă. O, când ne-am cunoscut mi-a schițat niște date cronologice, dar au fost doar în linii mari, fără substanță.

— De unde era Perry originar?

— Albuquerque.

M-am gândit la cel care o vizitase pe Jess Goodhue și care purtase o cravată de șnur.

— Îți vorbea de copilăria lui?

— Mai mult decât despre altă perioadă din viața lui. Părea că a fost destul de normală. Nu l-am întâlnit niciodată pe tatăl lui; a murit când Perry era în liceu. Mama lui s-a recăsătorit și apoi a călătorit foarte mult; am întâlnit-o doar o dată. Era foarte sociabilă, deci oricum el n-a moștenit de la ea caracterul rezervat.

— Și ai divorțat de Perry acum zece ani?

— Luna viitoare se împlinesc zece ani. Spre sfârșit, locuiam în Pacifica. Cumpăraserăm o casă. Perry s-a mutat cu serviciul în oraș. Lucra până târziu — premeditat, am crezut. Nu pentru că nu îi iubea pe băieți sau pe mine; pur și simplu, nu putea să facă față intimității vieții de familie. Până la urmă, începuse să semene mai degrabă cu ceața, care vine și dispare pe neașteptate, decât cu un soț sau un tată. M-am simțit de parcă nu m-am ridicat la nivelul așteptărilor lui atunci când l-am părăsit, dar el a părut mult mai ușurat. Cred că se săturase până peste cap de căsătorie și de familie.

Acest gen de individ care nu vrea să se implice, pe care-l descria doamna Fleming, nu se potrivea deloc cu tânărul plin de umor și voie bună din zilele furtunoase de la Berkeley. Chiar și omul pe care Hank l-a întâlnit în Vietnam a părut mult mai legat de ceilalți. M-am întrebat dacă nu cumva moartea femeii și a copilului pe care l-a avut acolo îl schimbaseră. Dar chiar și când aceștia mai trăiau încă, Hilderly fusese foarte închis în privința anumitor aspecte.

— După divorț, l-ai mai văzut pe Perry?

— Foarte rar. Îi lua pe băieți în zilele lor de naștere ca să-i ducă în oraș sau la grădina zoologică, ori la un meci. De Crăciun le trimitea cadouri — de obicei nepotrivite pentru vârsta lor — și îi suna. Dar la asta se reducea tot

Greșisem când mă gândisem că Judy Fleming ar cunoaște ceva folositor despre trecutul bărbatului ei.

— Știu că ți se pare inexplicabil că Perry și-a schimbat testamentul, am spus, dar te-aș ruga să te mai gândești la întâlnirile pe care tu și copiii le-ați avut cu el în ultimul an. A fost ceva în comportarea lui care măcar să sugereze vag că ar putea să facă așa ceva?

Căzu pe gânduri, mototolind în palme materialul fustei.

— Îmi vine în minte o întâmplare. Perry s-a purtat ciudat... dar poate că ar fi mai bine să-ți povestească Kurt despre asta. El era acolo, eu nu.

Se duse la ușa de sticlă, o deschise și chemă pe unul dintre băieții de lângă piscină. El porni spre casă, ștergându-se din mers.

Având în jur de șaisprezece ani, Kurt semăna foarte bine cu tatăl lui din pozele de tinerețe. Era înalt și deșirat, dar avea o grație înnăscută; părul îi era blond, ondulat și destul de lung. Mi-a strâns mâna și m-a salutat cu o siguranță neobișnuită pentru un copil de vârsta lui.

După ce s-au făcut prezentările, Kurt s-a așezat înconjurându-și cu brațele genunchii goi.

— Povestește-i domnișoarei McCone despre ziua ta de naștere pe care-ai petrecut-o cu Perry, îi spuse mama lui. Spre mine adăugă: Nici unul dintre băieți nu se simțea atât de apropiat de el ca să-i spună „tată”. Așa îi spuneam soțului meu, Perry.

— Adică să-i spun despre chestiile ciudate? întrebă Kurt. Judy Fleming aprobă.

— Bine. S-a întâmplat la mijlocul lui iunie, într-o sâmbătă. Am plecat în oraș cu BART-ul și ne-am dus la un meci al Giantilor. Perry era cam tăcut. Am crezut că asta era din cauza cadoului pe care mi-l dăduse — un joc video care era de fapt pentru copiii mici —, iar eu nu m-am entuziasmat prea tare. Kurt se opri, uitându-se la mama lui. Întotdeauna făcea așa. Îți amintești anul în care mi-a adus de Crăciun ursulețul Koala imens. Aveam treisprezece ani!

Doamna Fleming zâmbi.

— O.K., continuă Kurt, după ce s-a terminat meciul am pornit spre casă și ne-am oprit în Walnut Creek, la un restaurant mexican. Perry a început să bea cocteiluri margari-tas. Acolo le fac foarte tari. Aruncă iarăși o privire spre mama sa. Sau cel puțin așa mi s-a spus. Perry a băut patru. După al doilea a început să-și dea drumul, un fel de... care era cuvântul pe care tocmai l-am învățat? Flecăreală.

Părea să savureze noul cuvânt; gura lui îl rostise ca și cum ar fi gustat fiecare silabă.

— Despre ce? am întrebat.

— Tot felul de lucruri. A început prin a mă întreba dacă m-am decis ce colegiu vreau să urmez, dar înainte să pot să-i răspund mi-a spus că deciziile pe care oamenii le iau când sunt tineri sunt foarte importante, că una proastă poate să-ți schimbe tot cursul vieții. Mi-a spus că și o decizie bună se poate întoarce împotriva ta mai târziu, chiar dacă știi că ai făcut ceea ce trebuia să faci.

— Asta sună ca un sfat obișnuit al unui tată către fiul lui.

— Tu nu l-ai cunoscut pe Perry. El nu se-nghesuia cu sfaturile.

Oricum, a început să-mi povestească despre seminarul la care-l trimiseseră cu câteva luni în urmă cei de la serviciu. Spunea că nu dorise să se ducă, dar că fusese unul din cele mai bune lucruri care i se întâmplaseră în viață. „Mi-a schimbat viața” mi-a spus. „Știi acum ce trebuie să fac ca să redevin cel de dinainte.”

— Astea au fost exact cuvintele lui?

— Mai mult sau mai puțin.

— Ce fel de seminar a fost?

— Nu mi-a spus și nu puteam să întreb; pe atunci devenise cu adevărat straniu. Apoi a continuat... ei bine, ce a spus a fost: „Nu poți să te pedepsești că nu ai fost capabil să controlezi consecințele acțiunilor tale”. Și alte lucruri de acest gen.

Mie mi se părea că Hilderly încercase să prezinte teoriile unui sociolog — și nu s-a descurcat prea bine.

— Altceva?

— Hm, alte teorii despre idealuri. Cum ar trebui să ți le păstrezi, dar cum câteodată trebuie să abandonezi unele din ele ca să le salvezi pe

cele mai importante. Iar apoi a trecut la vinovăție și căință. Între timp, eu încercam să-mi mănânc enchilada, iar el sorbea din margaritas și vorbea ca și cum ar fi renăscut.

— Poate că se *implicase* în vreo religie; sunt multe secte prin zonă. Kurt avu dubii în legătură cu această sugestie.

— Nu-mi pot imagina așa ceva, spuse mama sa. Perry era un ateist convins.

— Ce a mai spus? Îl întrebai pe Kurt.

— Nu prea multe care să aibă sens. M-a îngrijorat; nu-l văzusem niciodată așa. Cum spunea mama, nu eram foarte atașat de Perry, dar era un om bun și nu-mi plăcea să-l văd cum pierde contactul cu... realitatea. Ce crezi, poate că avea o cădere nervoasă și de aceea a făcut testamentul acela straniu?

— Poate.

Mi-am notat să-mi amintesc să-l întreb pe patronul lui Hilderly, despre seminarul la care luase acesta parte în mai.

— Ei bine, spuse Kurt, orice l-ar fi determinat s-o facă rebuie să fi fost ceva serios. Știu că ne iubea, pe mine și pe fratele meu, chiar dacă în majoritatea timpului era parcă pe altă planetă.

Până acum Kurt fusese foarte detașat când povestise despre ultima cină cu tatăl său, dar în timp ce vorbea vocea începuse să-i tremure. Se întoarse spre mama sa.

— Îmi doresc să fi putut să fac ceva — știi, să-i comunic că țin la el.

— Kurt, el știa asta, interveni Judy Fleming.

— Dar ar fi trebuit să fac *ceva*. Îmi pare rău acum că în toți acești ani nu am fost în stare să fiu un copil mai bun pentru el.

Judy se duse repede spre el și îl îmbrățișă.

— *Ai fost* un copil bun. Ai fost cel mai bun, în circumstanțele date.

Ea ar fi putut foarte ușor să stingă regretele lui Kurt, arătându-i că Perry nu fusese un tată prea bun, dar alesese opțiunea dificilă și refuzase să discrediteze memoria fostului soț. Poate că, așa cum spusese ea, nu se ridicase la așteptările lui Hilderly atunci când divorțase, dar acum, la sfârșit, nu-l dezamăgise.

ȘAPTE

Pe drumul de întoarcere spre oraș m-am oprit la un K-Mart, ca să cumpăr o felicitare și o fucsie agățătoare pentru Anne-Marie. Când am ajuns la casa unde ea și Hank aveau un apartament în Twenty-sixth Street, în Noe Valley, era aproape ora zece și ceața învăluisese iarăși San Francisco-ul. Am urcat pe veranda din față, fucsia atârându-mi în mână, și am trecut în revistă șirul de cârlige pentru flori pe care Anne-Marie îl instalase în fața ușii apartamentului ei de la primul etaj; unul era liber, iar spațiul era tocmai potrivit pentru cadoul meu. M-am întors, dând din cap cu satisfacție, dar ceva de vizavi mi-a reținut privirile. M-am uitat înapoi. Nu era nimeni acolo, cel puțin nu se distingea nimic, iar tot ce auzeam erau zgomotele îndepărtate ale traficului și niște voci la capătul străzii.

După câteva secunde m-am întors iarăși, amintindu-mi conversația pe care o avusesem sâmbătă cu Hank, când el îmi descriesese sentimentul paranoic că cineva se ascunde undeva prin preajma lui All Souls. „Nervii” i-am spus. „Suferință tipic urbană”, a răspuns el. Amândoi aveam dreptate. M-am apropiat repede de ușă și am sunat.

Anne-Marie și Hank fac parte dintre acele cupluri care, odată

căsătoriți, descoperă că nu pot să trăiască împreună. Ea este cusurgie, el dezordonat. Ea pune mare preț pe un orar strict, el prosperă în haos. Până la urmă, au rezolvat problema ocupând apartamente separate în aceeași clădire — îndeajuns de distanțați, totuși foarte apropiați.

Clopoțelul sună, am deschis ușa și am urcat scările înguste. Aerul era încărcat de mirosul de chili — o aromă care în trecut m-ar fi făcut să mă strâmb deoarece rețeta secretă a lui Hank era una pe care el ar trebui s-o ducă cu el neîncercată în mormânt. Dar, iarna trecută, Anne-Marie o criticase într-un acces de furie, iar eu am încurajat-o și, de atunci, Hank făcuse un susținut și destul de reușit efort ca s-o îmbunătățească. Nu că avea vreo importanță: nimeni nu mergea la Hank pentru mâncare. Ne duceam pentru compania și conversația plăcute.

Mi-am agățat haina și geanta în cuierul din hol și m-am îndreptat spre partea din spate a apartamentului. Hank inversase ordinea tipică a camerelor, transformând salonul din față în dormitor și unindu-le pe celelalte într-un spațiu de primire care se termina în bucătărie. Acolo i-am găsit pe el și pe cei trei oaspeți care mai rămăseseră, împrăștiați pe sofa, având în mână cești de cafea sau pahare cu vin.

Anne-Marie stătea aproape de ușă. M-am îndreptat spre ea și i-am pus în brațe fucsia și felicitarea.

— La mulți ani!

— Mulțumesc! Mă bucur că ai putut să vii.

A examinat planta, apoi a deschis plicul. De când nu o mai văzusem, își tăiasse părul lung și blond, iar tunsoarea scurtă, obraznică, îi scotea în evidență delicatețea nasului lung și elegant și obrajii parcă sculptați. Tunsoarea era ultima dintr-o serie de schimbări din viața ei, cea mai uimitoare fiind faptul că-și întrerupsese pentru o perioadă neprecizată activitatea de la All Souls, ca să lucreze pe post de avocat consultant pentru o mare organizație de ecologiști. Mă întrebam ce determinase această schimbare, dar până acum nu avusesem un moment prielnic s-o întreb.

Anne-Marie râse la vederea felicitării — care compara viața noastră cu cozile lungi de la supermarketuri la ora închiderii — și i-o întinse lui Hank. El dădu aprobator din cap și i-o trecu lui Rae, care stătea în celălalt capăt al canapelei. Willie Whelan, îmbrăcat în obișnuita vestă de piele și haine de cowboy, stătea tolănit lângă ea, cu capul sprijinit de umărul ei. Am observat că era ceva în neregulă cu fața lui — arăta umflată. Ridică o mână moale spre mine, apoi o lăsă să cadă înapoi pe canapea.

Înainte să pot întreba ce era cu Willie, Hank se ridică, insistând să merg în bucătărie ca să mănânc niște chili. L-am urmat acolo și am văzut pe aragaz un castron cald. În timp ce el îmi punea mâncarea în farfurie, am mers la un dulăpior, mi-am luat un pahar pentru vin și m-am uitat în frigider, oftând când am găsit acolo doar o cutie de vin mediocru pe care îl preferă Hank pentru că este foarte convenabil. În timp ce-mi umpleam paharul, am spus:

— Trebuie să discut cu tine despre cazul Hilderly

— Acum?

— Măine dimineață este foarte bine.

— O să fiu la tribunal până la prânz.

— Atunci o să vorbim după aceea. M-am întrerupt deoarece intrase Rae.

Privind-o în seara asta pe asistenta mea, a trebuit să recunosc că noua prietenie cu Willie făcea minuni pentru ea. Fața ei rotundă și pistriuită radia, iar comportarea ei era relaxată și nonșalantă. Anul trecut, când începuse să lucreze pentru mine, avea o mulțime de

probleme: încerca să scape de un soț imatur și posesiv; mergea la psihiatru și multe altele, iar acum o prietenie nouă o făcuse să înflorească. Începuse chiar să se îmbrace mai bine — cu toate că garderoba ei de fiecare zi conținea încă blugi și tricouri lăbărțate. Astă-seară își pusese pantaloni de catifea în culoarea părului ei ruginiu, iar bluza era Liz Claiborne. Observă privirile mele admirative și spuse:

— Macy's. Am luat-o pe credit. Willie m-a convins cât de bine trăiești când cumperi pe credit.

— E bine, atâta timp cât nu te convinge cât de ușor este să dai faliment. Dar serios, arăți superb.

— Mulțumesc. Ascultă, am început cercetările pentru găsirea moștenitorilor.

— Hank spune că ai găsit ceva despre Heikkinen.

— Da. N-am primit încă un răspuns de la prietena ta de la DMV — era foarte ocupată, iar computerele lor erau întrerupte astăzi. Dar am trecut pe la statistica populației și am găsit un certificat de căsătorie al lui Heikkinen cu Glen A. Ross, din 1978. I-am transmis prietenei tale numele nou și ea mi-a spus că o să încerce să ne dea informații mâine la prânz.

— Bine. Nimic despre David Arlen Taylor?

— Nu. Dacă dosarele DMV nu conțin nimic, vrei să largesc căutările la statisticile populației din alte districte?

— Da. Încearcă pentru început Alameda, Marin, Contra Costa și San Mateo. Știu că asta înseamnă să călătorești mult, dar o să rezolv eu treburile de la birou.

— Nu cred că o să ai multe de făcut. Biroul meu este liber de dosare și se pare că suntem într-o perioadă neaglomerată. Ar trebui să mă înlocuiești totuși în privința lui Willie.

Hank îmi întinse o farfurie cu chili și zâmbi viclean — deoarece era foarte fierbinte sau pentru ce tocmai spusese Rae, nu-mi dădeam seama.

— Ce înseamnă asta? Oricum, ce s-a întâmplat cu Willie? Arată ciudat.

Acum zâmbi Rae.

— Willie a fost azi-dimineață la dentist ca să-i scoată toate cele patru măsele de minte. M-a sunat din oră în oră ca să se jalească și bănuiesc că tot așa o să facă și mâine. Totuși, în seara asta nu vorbește prea mult; nu a putut să mănânce de cină, deci a băut.

— Asta înseamnă că este prea amorțit ca să repete ultima reclamă pentru Bijuteriile Mart?

— Ai priceput.

— Mulțumesc lui Dumnezeu.

Willie devine puțin frenetic în legătură cu succesul lui de la televiziune și destul de frecvent repetă performanțele de la reclame pentru cei din jur.

Ne-am întors în camera de zi și m-am așezat în locul meu preferat, pe podea, lângă măsuța pentru cafea, cu farfuria cu chili (Hank greșise ceva când a gătit — prea mult sos picant, m-am gândit) și paharul cu vin în fața mea. Observând pe măsuță o cană cu espresso, mi-am amintit că Jack Stuart, specialistul nostru în dreptul criminalistic, era un fan al acestei cafele și am întrebat:

— De ce a plecat Jack așa de repede?

— Trebuia să meargă la Curtea de Justiție. Clientul ăla iranian a fost iarăși arestat; a împușcat un puști care, pretinde el, încerca să fure bere din magazinul lui. Din fericire, nu l-a nimerit.

— Bietul Jack. Dar Ted? Nu spuneai tu că vine și el? Toate chipurile

se posomoriră.

— Ted n-a putut să vină, spuse Anne-Marie. Harry, prietenul lui, a murit.

— O, nu!

Am lăsat lingura jos, tot apetitul dispărându-mi. Harry fusese prietenul din copilărie al secretarului nostru; ca și Ted, fusese homosexual și murise de SIDA. Ca întotdeauna când eram confruntată cu ororile maladiei, m-am simțit copleșită de neputință și furie.

— Cum a reacționat Ted?

— Am băut împreună ceva chiar după ce a aflat vestea în această după-amiază, spuse Rae. A suportat vestea destul de bine; nu este ca și cum ar fi venit pe neașteptate. Totuși... Știi ce mi-a spus? A zis că se simte debusolat, că moartea lui Harry este prima ruptură importantă de tinerețea lui. A spus că-l face să se simtă ca și cum ar trece granița dintre începutul și sfârșitul vieții.

— Știu la ce se referă, interveni Hank. Acest client al meu, cel pe ai cărui moștenitori încearcă Shar să-i găsească, mă face să mă simt la fel. Perry nu-mi era prieten chiar atât de apropiat, dar, pentru mine, era simbolul unei ere.

— Ca și Abbie Hoffman, adăugă Anne-Marie. Nu mi-a venit să cred când s-a sinucis. Prințul-clovn al revoluției studențești să moară la vârsta mijlocie din cauza alcoolului și a drogurilor antidepresive! Când am auzit despre Abbie, am știut că muriseră, de asemenea, și anii șaizeci.

Willie bălmăji cu nostalgie:

— Eu am pierdut anii șaizeci, eram în 'Nam încercând să supraviețuiesc. Am pierdut de asemenea și anii șaptezeci, încercând să mă feresc de închisori. Dacă mă gândesc mai bine, s-ar putea să fi pierdut și deceniul opt.

— Și eu i-am pierdut — mă refer la anii șaizeci, spuse Rae. Doar dacă nu cumva contează că atunci m-am născut. Acelea trebuiau să fi fost zilele magnifice, nu-i așa?

Hank ridică din umeri.

— Au fost, dacă le judeci după nostalgia cu care sunt amintite în ultimul timp. În luna mai, la Stanford, a avut loc o reuniune a militanților bătrâni. Toți tipii care au fost în Laboratorul de Electronică Aplicată în '69 s-au adunat să discute vremurile trecute cu radicalii din campusurile de acum.

— Dumnezeuule! am spus. Te-ai dus?

— Glumești? În 1969 — deoarece m-am înrolat din prostie în R.O.T.C.⁸, gândindu-mă că războiul o să se termine înainte să-mi iau eu diploma — stăteam cu Willie într-o magazie de provizii a armatei din Golful Cam Ranh. De altfel, chiar dacă aș fi fost implicat în proteste, ideea să beau vin alb și să mănânc salată de crudități cu o adunătură de oameni bogați, care-și fac griji în legătură cu ridurile și cu căderea părului, pur și simplu îmi întoarce stomacul pe dos.

— Unde-ți sunt idealurile?

— Oh, sunt încă undeva prin preajmă. Nenorocirea este că în majoritatea timpului nu pot să-mi dau seama în ce trebuie să cred zilele astea.

— Mda, este greu pentru un stângist bătrân să rămână corect din punct de vedere politic, spuse Anne-Marie.

— Dă-i înainte — fii sarcastică. Nu ești mai brează decât mine. Știți ce a făcut săptămâna trecută? Întrebă Hank.

— Să nu îndrăznești să le spui despre struguri!

— Eram amândoi în Piața Bell, uitându-ne la struguri, iar acest

⁸Reserve Officer's Training Corp — Corpul de Ofițeri în Rezervă

tâmpit care se crede conștiința cartierului Noe Valley s-a apropiat de ea și a avertizat-o că strugurii sunt încă pe lista produselor boicotate. Ea nu și-a putut aminti dacă era vorba doar de soiul Thompson sau de toți strugurii și era prea jenată ca să întrebe, deci nu a cumpărat. Dar, cam o oră mai târziu, am văzut-o furișându-se afară din casă ca să se ducă la taraba aceea care-i la două blocuri depărtare.

— Doream struguri.

— Da, dar produsele tipului ăluia n-au nimic organic în ele.

— Iar materia organică, spuse Rae, este întotdeauna de bun augur.

Așa cum sunt tărâțele de ovăz, orice este făcut din semințe de soia, cheștiile reciclate și reducerea traficului public.

— Superb, spuse Hank. Tocmai când mi-am cumpărat în sfârșit o mașină decentă. Bănuiesc că, din punct de vedere politic, sunt fără speranță: până acum trei luni încă îi denumeam pe asiatici „orientali”. Am fost corectat de o fată de liceu, pentru numele lui Dumnezeu. Acum m-am corectat în privința asta, dar încă mă refer la negri cu denumirea de „africani-americani”.

— *Femeie* de liceu, spuse Anne-Marie.

— Ce?

— Femeie, nu fată.

— Isuse!

Subiectul conversației începuse să mă irite, așa cum cheștiile în vogă — chiar dacă sunt la stânga sau la dreapta spectrului politic — reușesc întotdeauna.

— Știți ce înseamnă toate lucrurile astea? am întrebat. Doar înfloritură. Oamenii ies în sfârșit din egoismul erei lui Reagan și doresc să devină iarăși responsabili din punct de vedere social, dar nu știu cum să procedeze. Și știți ce mai cred? Cred că o mulțime de oameni care sunt pentru corectitudine politică sunt tot aceiași care au început să facă jogging, să gătească acasă și să-și cumpere BMW-uri doar ca să se răzbune. Este ceva ce pot să facă și îi determină să se simtă mai puțin vinovați pentru faptul că au bani.

— Declami frumos, McCone, interveni Willie.

— Mulțumesc.

— Ei bine, nu erau doar înfloritură și în anii șaizeci? întrebă Rae.

— Nu, bănuiesc că nu. Anii șaizeci au însemnat pace, dragoste și libertate.

Am întrerupt-o.

— Anii șaizeci au însemnat mânie.

Mă privi cu o expresie șocată.

— Gândește-te mai bine, i-am spus. SDS a fost constituită pentru că studenții erau mândri pe ceea ce părinții lor făceau lumii și, în particular, pe războiul din Asia. Bombele puse de cei de la Weathermen: mânie pentru că revoluția n-a avut rezultatul sperat de ei. Tu crezi probabil că Beatlesii au fost un simbol optimist al acelor ani, dar ai ascultat vreodată cu adevărat versurile cântecelor cum ar fi *Fericirea este o armă caldă* sau *Piggies*? Mânie acută împotriva ordinii statale.

— Shar are dreptate, spuse Hank. Generația noastră a crescut cu perspectiva unei vieți bune. Și ce ni s-a dat apoi? Amenințarea anihilării prin arme nucleare. Asasinarea lui Kennedy și a lui King. Un război nedeclarat ale cărui origini erau atât de complexe încât cei mai mulți dintre noi a trebuit să urmăm un curs de istorie ca să le înțelegem. Și tot noi am fost mobilizați să luptăm în el, în timp ce bătrânii noștri își protejau cuiburile cu contractele defensive. Nici o mirare că oamenii erau nemulțumiți.

Rae se încruntă, nedoritoare să-și abandoneze iluziile.

— Dar ce poți să spui despre Vara Dragostei? Despre hipi?

— Și ei erau nemulțumiți. Ce altă metodă mai bună să lovească în stat decât aceasta: să-și lase părul lung până la fund, să bea acid și să trăiască în comunități.

Rae rămase tăcută, cu iluziile romantice sfărâmate. Îmi păru puțin rău pentru ea.

În aparență, și Hank simți la fel deoarece remarcă:

— Știi, cred că mai am discul *White Album* al Beatles-ilor, pe undeva pe aici. Hai să-l ascultăm pentru ultima dată. Și apoi hai să ne luăm la revedere de la anii șaiszeci. Să fiu sincer, eu m-am cam săturat de ei.

Căută într-un teanc uriaș de LP-uri, găsi discul și îl puse pe pick-up. Era zgâriat și se auzea slab, dar era nostalgic de familiar. Pentru o perioadă, timpul se întoarse înapoi pentru mine la zilele lui Rocky Raccon, Sexy Sadie și Bungalow Bill. Și la *Helter Skelter*, cântecul care a însuflețit imaginația strâmbă a lui Charles Manșon. Când am auzit în sfârșit acordurile stranii, parcă false, ale lui *Revolution 9*, m-am gândit: *Da, astea au însemnat mânie*. Am privit în sus. Hank se uita la mine, citindu-mi expresia de pe față. A clătinat aprobator din cap și am știut că el se gândea de asemenea la ce i-a putut face această mânie lui Perry Hilderly.

Imediat după ce s-a terminat discul, Rae anunță că ea și Willie ar trebui să plece. El adormise cu capul în poala ei cu câțva timp în urmă și a trebuit să-l trezească. I-au mulțumit lui Hank și au coborât scările, Willie sprijinindu-se de Rae.

Am dus farfuria pe jumătate plină în bucătărie, am aruncat conținutul ei în coșul de gunoi și am spălat-o înainte ca Hank să poată descoperi lipsa mea de apreciere. Apoi m-am gândit dacă să mai stau pentru încă un pahar de vin, dar am ajuns la concluzia că n-are sens. Hank m-a urmat în hol și tocmai se-ntindea să-mi ia haina din cuier când dinspre stradă s-a auzit un sunet exploziv.

Exact ca un foc de armă.

Hank a înlemnit, cu mâna întinsă spre cuier. Apoi o femeie — Rae? — a țipat.

M-am răsucit și am fugit în jos pe scări. Am deschis ușa și am privit afară.

Willie era întins cu fața în jos pe trotuar, aproape de trepte. Avea brațele puse deasupra capului și era înfricoșător de nemișcat.

OPT

Din direcția colțului străzii unde era parcat automobilul ei vechi, un Rambler American, Rae alerga spre Willie. În lumina becurilor de pe stradă, fața îi era albă; respira gâfâit. Am măturat strada cu privirile și n-am văzut pe nimeni, cu excepția oamenilor care se zgâiau din cadrul ușilor și de la ferestrele caselor apropiate. Apoi am coborât în grabă scările spre locul unde Rae stătea acum aplecată deasupra lui Willie.

În timp ce ingenuncheam lângă ea, el a gemut și și-a descoperit capul. Am văzut cu ușurare că nu era nici rănit, nici lovit. Și pe când se străduia să se ridice mi-am dat seama că frica îl trezise din beție.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că n-ai nimic! spuse Rae și începu să plângă.

— Ce bine că obiceiurile vechi se uită greu, răspunse Willie tremurând. Am auzit glonțul şuierând și m-am aruncat jos tot atât de repede cum o făceam și în 'Nam.

Am auzit pași în spatele meu. Hank.

— Anne-Marie sună la nouă sute unsprezece, spuse. Te simți bine, Willie?

Aceasta încuviință.

— Ajută-mă să mă ridic, te rog.

Încet, alți locuitori de pe stradă — unii dintre ei îmbrăcați în pijamale — începuseră să iasă afară din case și de pe verande. Priveau înfricoșați în jur, speriați de perspectiva ocurenței pline de violență. Începuse să se audă un murmur slab, care apoi se transformă într-un haos de întrebări și exclamații. L-am auzit pe un bărbat spunând șocat: „Isuse, trebuie să fi fost altă crimă a pușcașului nebun!”. În timp ce Rae și Hank îl ajutau pe Willie să se ridice în picioare, i-am întrebat pe oamenii din preajma mea ce au văzut. Majoritatea au auzit împușcătura și un singur om fusese la fereastră și văzuse pe cineva fugind spre Church Street, unde autobuzele liniei J funcționau toată noaptea.

Anne-Marie își făcu loc prin mulțime.

— Este cineva rănit?

— Reflexele lui Willie l-au salvat, spuse Hank.

— Reflexe, pe dracu! Dacă n-aș fi fost beat, aș fi fost acum mort.

Pentru prima dată când am un avantaj din *asta*. Eram foarte nesigur pe picioare, deci Rae s-a dus să aducă mașina. Bănuiesc că m-am împiedicat chiar când el a apăsă pe trăgaci. Am auzit glonțul trecând pe deasupra mea chiar în momentul în care atingeam asfaltul; nenorocitul a trecut la câteva degete de capul meu.

— *Cine* a tras în tine? am întrebat. L-ai văzut? Willie clătinase din cap, apoi privind-o pe Rae, spuse:

— Haide, scumpo, nu mai plânge.

Rae își șterse ochii cu mâneca bluzei. El o bătu absent pe umăr.

— Tu ai văzut pe cineva? am întrebat-o.

Clătină din cap.

— Nu, nimic.

— Willie, unde era el?

Făcu un gest vag spre cealaltă parte a străzii.

— Poți să-mi indici mai exact?

— Hristoase, McCone, eram beat criță!

Privii spre locul arătat, gândindu-mă la aceste crime ocazionale și la senzațiile mele de până acum că aș fi fost urmărită. Și la senzațiile similare pe care le avusese Hank în All Souls.

Anne-Marie sugeră să așteptăm poliția în apartamentul ei, apoi ne conduse prin mulțime, căutându-și cheile în buzunarul jeansilor. Sirenele poliției se auzeau undeva, în depărtare.

Am rămas lângă Willie.

— Poți să te gândești la cineva care ar fi avut vreun motiv să te împuște?

— Nu. Poate. Nu știu. Bănuiesc că cineva s-ar putea să nu mă placă din cauza reclamelor.

Voise să spună vorbele în glumă, dar nu a reușit.

— Ei bine, ești într-un *fel* o personalitate publică.

Anne-Marie deschise ușa și am intrat înăuntru.

— Willie, am spus, o să încerci să te gândești.

— McCone, termină. Mă doare gura, mă doare capul și acum o să trebuiască să vorbesc cu sticleții. Știi care-i părerea mea despre ei.

— Dar...

— *Las-o baltă!*

Am intrat în sufrageria lui Anne-Marie. Willie se trântise pe canapeaua de culoarea albușului de ou și-și puse picioarele pe măsuta

albă pentru cafea *French Provincial*. Ea nu protestă. Rae rămase nehotărâtă în spatele canapelei.

M-am uitat la Willie. Pe față i se întipărise o expresie ciudată, ca și cum și-ar fi adus aminte de ceva tulburător.

— McCone, dacă mă gândesc mai bine, în ultimul timp am avut senzația că cineva mă urmărește.

— Ai văzut pe cineva?

— Nu. E ca și cum aș fi simțit că cineva este acolo, dar când mă uit, nu e nimeni.

— Când? Cât de des?

— Să fie câteva săptămâni. Poate de șase, șapte ori. Întotdeauna noaptea.

— Unde?

— În fața casei mele sau în All Souls când mă duc s-o văd pe Rae. Eu...

De pe verandă se auziră pași. Intrară Hank și doi polițiști în uniformă. Fără nici o tragere de inimă, m-am dat la o parte pentru ca ei să poată vorbi cu Willie.

Tocmai terminaseră cu informațiile preliminare adunate de la noi toți, când sosi echipa celor care nu purtau uniformă. N-am fost surprinsă să-l văd printre ei pe Greg Marcus, din moment ce el conducea investigațiile cu privire la cel care omora prin împușcare și-mi spusese în acea dimineață că lucra seara până târziu. Îl asista un inspector pe nume Bridges și arata tot atât de proaspăt și de alert ca și când de-abia își începuse ziua; Bridges părea adormit și enervat. Cu toate că atunci când a intrat în cameră Greg era posomorit, când ne văzu pe noi schiță un zâmbet amuzat.

— Sunteți mai jalnici decât v-am văzut eu vreodată, spuse. Nu vă puteți feri de necazuri nici când faceți o petrecere?

Willie se încruntă încercând — m-am gândit — să se decidă dacă să ia ironia lui Greg ca pe o ofensă. Rae n-avea nici un dubiu în această privință: îl fulgeră cu privirile. După expresiile lor am dedus că Anne-Marie și Hank îmi împărtășau ușurarea; remarcă lui Greg adusesse o urmă de normalitate într-o situație înfricoșătoare.

El se întoarse repede spre polițiștii în uniformă, spunându-le să meargă afară pentru a încerca să localizeze glonțul. Apoi se adresă lui Anne-Marie:

— Este vreun loc unde inspectorul Bridges poate să ia declarații de la voi, în timp ce eu vorbesc între patru ochi cu Willie?

Aprobă și îi făcu semn lui Bridges s-o urmeze. Hank și Rae se luară după ei, Rae uitându-se peste umăr la Willie ca și cum i-ar fi fost teamă că ar putea să dispară în absența ei. Am rămas în preajma ușii.

— Și tu, îmi spuse Greg.

— Nu pot să...

— Nu.

Mi-am încrucișat mâinile peste piept și mi-am încleștat maxilarele.

— Nu te uita așa la mine, mă admonestă. Știi că nu-mi place când mă privești așa.

Am rămas unde eram.

— La dracu, rămâi. Dar nu ne întrerupe. Dacă o faci o singură dată, pleci de aici.

Am încuviințat și m-am așezat pe un scaun fragil de lângă geamul arcuit.

Greg s-a așezat lângă Willie și a început să-l chestioneze despre incident. În mare, a pus aceleași întrebări pe care le pusesem și eu mai devreme și a primit răspunsuri similare. Dar când a ajuns la subiectul

celor care ar fi vrut să-i facă lui vreun rău, Willie a început să dea din umeri și a tăcut. Nu pentru că, m-am gândit eu, nu îl plăcea pe Greg în particular; Greg era de asemenea prieten foarte bun cu Hank, iar acest fapt era de ajuns ca să-i atenueze lui Willie dezgustul general pe care-l simțea față de poliție. Mai degrabă, cred că se simțea rușinat să menționeze ceva atât de efemer cum era senzația că-l urmărește cineva — îi strica imaginea de dur pe care el și-o cultiva.

— Willie, spune-i ce mi-ai zis mie, n-am mai putut să tac. Greg privi supărat spre mine.

— Am spus că nu o să întrerup și nici n-am făcut așa ceva — nici unul dintre voi nu vorbește. În plus, este important. Spune-i Willie.

Willie oftă și repetă ceea ce-mi spusese mie.

Când termină, Greg căzu pe gânduri, jucându-se cu pixul. Era un pix Gross auriu pe care i-l făcusem eu cadou cu ocazia primului Crăciun petrecut împreună, iar faptul că încă-l mai folosea m-a surprins plăcut.

— Ce este interesant în cazul de față este faptul că pentru prima dată știm că ucigașul a ratat. *Dacă* persoana care a tras în Willie este aceeași cu cea care a făcut celelalte crime.

Mă întreb dacă și celelalte patru victime au avut impresia că cineva le urmărește.

— Dacă cineva le *urmărea*, am spus, ce se întâmplă cu teoria că uciderea au fost la întâmplare?

Ridicase din umeri.

— Ar fi putut pur și simplu să-și aleagă victimele și apoi să aștepte o ocazie bună pentru crimă.

— Dar, de asemenea, ar putea avea un motiv — oricât de aberant — ca să-și aleagă aceste victime.

— Mi-ar plăcea mai mult chestia asta. Ne-ar da mai multe indicii.

Willie ne privi furios.

— Ce fac dacă mai încercă o dată?

— O să postăm chiar acum un om în fața casei tale.

— Nu pot să stau în casă pentru tot restul vieții!

— Willie, o să facem tot ce putem. Pentru moment, asta-i tot ce-ți pot promite.

Willie încuviință — încă încruntat — și se ridică. Felul cum a ieșit din cameră a lăsat să se înțeleagă dezaprobarea lui pentru ceea ce considera el o atitudine neglijentă din partea lui Greg.

— Unde erai când s-a tras? mă întrebă Greg.

— Sus, în hol.

— Și ai fost prima persoană, presupun, care a ajuns în stradă.

— Doar dacă n-o pui la socoteală pe Rae. Era la colțul străzii când s-a întâmplat. Voia să aducă mașina. Mi-a spus că n-a văzut nimic.

— Tu?

— Nu. Dar când am ajuns, pe la ora zece, am avut aceeași senzație pe care a descris-o Willie, că sunt urmărită. Și Hank spune că și el a avut-o — săptămâna trecută, în All Souls. Iar între Hank și una dintre celelalte victime există o legătură.

I-am explicat despre cazul Hilderly.

Între timp, Greg își făcuse câteva notițe, apoi spuse:

— O să vorbesc cu Hank despre asta.

Am rămas pe scaun, studiindu-l. Acum, după ce se terminase interogatoriul, arăta obosit. Și-a trecut o mână prin părul blond, ciufulindu-l și și-a întins picioarele lungi sub masă. Destul de ciudat, mi-am dat seama că nu mă gândeam la ucigaș sau la implicațiile crimelor; mă gândeam la cât de multe se petrecuseră între mine și Greg de când ne cunoscuserăm — mai întâi adversari, apoi amanți și apoi prieteni. Din

cele trei, ultima situație ni se potrivea cel mai bine.

— Îmi pare rău că aproape te-am obligat să mă lași să asist la interogatoriu.

Ridică din umeri.

— De acum m-am obișnuit. Și, ca de obicei, mi-ai făcut un serviciu. Willie n-ar fi fost complet sincer fără îndemnul tău. Se frecă la ochi, apoi adăugă. Te rog, trimite-l pe Hank aici.

Am încuviințat ridicându-mă.

— Și dacă-ți mai amintești ceva ce nu mi-ai spus, su-nă-mă imediat. Iarăși am încuviințat.

— Sau dacă Willie îți mai spune ceva ce poate n-a vrut să menționeze în fața mea.

Încă o dată am încuviințat — începusem să mă simt ca una din acele păpuși pe care le pui pe bordul mașinii și care dau din cap la fiecare hop — și am ieșit din cameră.

Dimineața următoare, la ora opt, când am ajuns în All Souls, Ted Smalley stătea la biroul lui tastând ceva la computer. M-am uitat pe tablă să văd dacă am primit mesaje, apoi i-am spus:

— Știi, ai fi putut să-ți iei zi liberă.

Fără să se oprească, îmi răspunse:

— Trebuia să-mi ocup timpul. În plus, trebuie să scriu actul de înființare a unei cooperative de consum. Și cu toți din jur atât de agitați și abătuți în legătură cu atentatul de aseară, sunt ocupat până peste cap.

Ted este convins că All Souls ar înceta să funcționeze fără atenția sa neîntreruptă; de fapt, pe jumătate bănuiesc că are dreptate. Am rămas lângă birou. După o clipă, Ted și-a ridicat degetele de pe taste punându-și mâinile în poală.

— În ordine, care-i problema?

— Îmi pare rău de Harry și sunt aici dacă ai nevoie de mine.

A încuviințat, a închis ochii și și-a strâns buzele. În ciuda numelui lui anglicizat, Ted, un om suplu, cu părul scurt și cioculeț, este de proveniență ruso-evreiască. Trăsăturile lui ascetice mă fac să mă gândesc mai degrabă la un poet sau la un compozitor decât la un secretar eficient și cu aplicație al unei firme de avocatură. În această dimineață erau mai ascuțite din cauza suferinței; pielea avea acel aspect translucid, de ceară, care este dat de lipsa somnului.

Am înconjurat biroul și am vrut să-l sărut încurajator, dar, brusc, m-a cuprins panica și m-am agățat strâns de umerii lui. Dar dacă Ted a contactat SIDA? Cum am putea noi ceilalți să suportăm așa ceva? A părut că-mi simte teama, deoarece m-a bătut încurajator pe braț — îndoliatul aducându-i alinare consolatorului.

— Nu-ți face griji. Voi fi aici să-ți transmit deformat mesajele telefonice când vom fi amândoi bătrâni.

— Cel puțin atunci o să ai o scuză bună pentru asta.

M-am desprins din îmbrățișare și m-am grăbit sus pe scări.

Cabinetul meu este la etajul doi — o cameră mare, cu șemineu și o fereastră boltită care dă spre cartierul anost, fără o caracteristică aparte, care este Outer Mission. Am trântit poșeta și servieta pe noul șezlong trandafiriu pe care l-am cumpărat recent ca să înlocuim vechiul și scârțâietorul fotoliu, apoi mi-am scos jacheta și am aruncat-o tot acolo. Destinația originală pe care i-o acordasem șezlongului fusese un loc în care să mă întind și să mă relaxez în timp ce mă gândesc la cazurile dificile. Totuși, de obicei, îl foloseam ca să înghesui lucruri pe el. Acum se

găseau acolo o cutie cu dosare, un casetofon și aparatul meu de fotografiat.

M-am dus la biroul, care era așezat în fața ferestrei, și am început să tastez la interfon numărul lui Hank, apoi mi-am amintit că-mi spusese că o să fie la tribunal până la prânz. „Drace!” am murmurat dorindu-mi să-i pot vorbi chiar acum.

Noaptea trecută, înainte de a pleca de la el, l-am întrebat dacă nu cumva ucigașul ar fi intenționat să-l omoare pe el, în calitate de avocat al lui Hilderly, dar l-a confundat din cauza întinericului cu Willie. Poate că uciderea lui Hilderly avea o legătură cu faptul că acesta își schimbase testamentul; probabil că ucigașul credea că Hank știe mai multe despre cauzele schimbării decât știa de fapt.

Dar părerea lui Hank, că nu era nici o legătură între aceste fapte, fusese de neclintit. Loviturile ucigașului erau o pură coincidență. La urma urmelor, a subliniat el, ce legătură putea fi între celelalte victime și Hilderly? Era un argument bun, dar nu eram convinsă. Și am crezut că insistența lui Hank cu pura coincidență era un mod de a nu recunoaște un aspect înfricoșător a ceea ce începuse prin simpla executare a unui testament. Mi-ar fi plăcut să-l întreb dacă credea același lucru și după o noapte de gândire.

După un moment m-am oprit din meditație și am luat un braț de dosare care apăruseră în cutia mea de intrări de vineri până acum: două verificări ale trecutului unor viitori posibili angajați ai unei firme de pază și protecție pe care Larry Koslowski, dieteticianul, o reprezenta; o cerere de supraveghere a unui funcționar bănuیت că fură și revinde bunuri din magazinul de băuturi al unui client de-al nostru; o listă a problemelor care trebuiau clarificate dintr-un interviu cu un martor al accidentului produs la curățătoria chimică a altui client. Am pus deoparte supravegherea pentru Rae. Ei i-ar plăcea să iasă mai mult pe teren, dar majoritatea problemelor de rutină de care se ocupă nu-i permit acest lucru; asta ar fi o șansă pentru ea să-și îmbunătățească experiența.

Apoi l-am sunat pe Gene Carver, fostul patron al lui Perry Hilderly de la Tax Management Corporation, sperând să-l întreb despre seminarul la care luase parte Hilderly în mai și despre care îi spusese mai târziu lui Kurt că a avut un profund efect asupra vieții lui. Oricum, Carver era plecat din oraș; secretara lui m-a asigurat că o să mă sune el când se întoarce. Până la urmă — ca să nu mă mai gândesc la evenimentele din noaptea precedentă — am început să lucrez la celelalte dosare: să dau telefoane, să verific și să reverific fapte. Când interfonul a sunat pentru prima dată în acea dimineață, am fost surprinsă să văd că se și făcuse ora zece.

— Tracy Miller pe linia trei, spuse Ted.

— Mulțumesc.

Tracy este prietena mea de la DMV, care — în schimbul unor mese de prânz sau cină și un ocazional bilet la o piesă de teatru ori un concert — încalcă regulamentele și verifică nume pentru mine la computerul ei. Am apăsă butonul care pulsa.

— Bună, ce mai faci?

— Mai bine decât tine, sunt sigură. A fost un lucru îngrozitor cel în care ai fost implicată seara trecută.

Ziarul *Chronicle* fusese plin de noutăți despre ceea ce părea a fi a cincea victimă a pistolarului, iar poza lui Willie apăruse pe prima pagină.

— Bineînțeles. O să-ți povestesc cu prima ocazie când ne întâlnim.

— Bine. Ascultă, asistenta ta este pe cealaltă linie și din moment ce știu că informația este pentru tine, m-am gândit să ți-o transmit direct. În fișierul nostru nu figurează nici un permis de conducere și nici o

înmatriculare a unui vehicul pe numele de David Arlen Taylor, dar am găsit o adresă pentru Libby Heikkinen Ross. Căsuța poștală este în Inverness, în ținutul West Marin, iar adresa este pe drumul Pierce Point de acolo.

Mi le-am notat pe amândouă și i-am reamintit lui Tracy că îi rămân datoare cu o cină pentru diverse servicii pe care mi le-a făcut în ultimele luni. Mi-a promis că o să-și verifice agenda și o să mă sune în week-end. După ce am pus jos receptorul, m-am răsucit și am privit pe geam acoperișurile cenușii ale caselor.

Cât de cât, cunoșteam Inverness. Era un orășel pitoresc cu o populație de cel mult câteva sute de oameni, cuibărit între dealuri împădurite și mlaștinile din Golful Tomales, nu departe de Rezervația Națională Point Reyes. Unul din principalele lui puncte de atracție era un restaurant cu specific cehoslovac, unde m-am refugiat de o ploaie torențială, demult, într-o noapte de octombrie, cu un fost prieten, încălzindu-ne lângă soba cu lemne și bând șliboviță cu proprietarul, într-un loc ca Inverness n-o să fie greu s-o găsec pe Libby Heikkinen Ross.

Am revenit cu fața la birou și am format interiorul lui Rae pe interfon. Când a răspuns, am întrebat-o:

— Cum se simte Willie în dimineața asta?

— Tocmai am vorbit cu el. Este așa de mulțumit de noua lui celebritate încât a uitat chiar că îl doare maxilarul. KPIX trimite pe cineva să-i ia un interviu pentru știrile de la ora șase și cred că el are acum viziuni de star.

— Doamne ferește să se umfle mai tare în pene. Uite, am aflat o adresă pentru Ross în West Marin, deci probabil că o să lipsesc restul zilei. Nu am găsit nimic despre Taylor, dar vreau ca tu să amâni verificările la Statistica persoanelor din alte ținuturi; este o șansă ca Ross să știe pe unde este el.

— Atunci, bănuiesc că o să mă ocup eu de problemele de aici.

Rae părea dezamăgită că nu poate să plece din birou.

— Doar pentru un timp. Am nevoie de tine să termini o investigație pe care am început-o pentru unul dintre clienții lui Larry. Dar după aceea am o treabă de supraveghere, începe la prânz când subiectul intră în tură la Lloyd's Li-quors. Când plec, o să-ți las ambele dosare.

— O supraveghere? Pentru *mine*?

Acum părea în culmea fericirii.

Știam cum se simțea. Perspectiva drumului până în West Martin îmi ridicase și mie substanțial moralul.

NOUA

Partea vestică a ținutului Marin este o lume în sine, o porțiune de coastă superb înzestrată, care reușise încă să scape de ravagiile expansiunii industriale, de suprapopulație și turism. În mare parte, acest fapt se datora climei, care era cețoasă și rece; alte cauze erau economia inertă a zonei și lipsa de locuri de muncă, la care se adăuga drumul lung și dificil peste culmile de dealuri care separă West Marinul de restul ținutului. Prezența a aproape șazeci de ferme de lapte garanta faptul că o mare parte a terenului era alocată agriculturii; Rezervația Naturală Point Reyes și Parcul Național Golden Gate aduceau o garanție în plus ca pământul să rămână în mare parte la fel cum fusese pe vremea când era stăpânit de indienii Miwok, înainte de incursiunile spaniolilor de la începutul secolului al XIX-lea.

Până acum, experiența mea cu privire la West Marin fusese doar cea a unui turist obișnuit: picnicuri în Point Reyes, un tur al farurilor de acolo, stridii la Nick's Cove, plimbări de duminică printre fermele de lapte și — bineînțeles — restaurantul cehesc. Odată chiar am petrecut o noapte la hanul Olema, situat la intrarea unui sătuc cu mai puțin de o sută de locuitori; dar, în mare, cunoștințele mele despre această zonă erau adunate din ziare și din cursul de istorie a Californiei, pe care orice elev de liceu din școlile de stat este obligat să-l urmeze înainte de absolvire. Deși am auzit povestiri despre izolaționismul și ostilitatea ocazională ale localnicilor față de cei de la estul dealurilor, nu m-am lovit direct de acest fapt și nici n-am avut vreun contact personal cu locuitorii.

Am condus în acea zi pe un drum de țară care străbătea Dealul Alb după Fairfax. Peisajul se unduia ușor, cu frecvente aglomerări de stânci care se ridicau ca niște pietre de hotar din iarba arsă de soare. Stejari noduroși crescuseră în pâlcuri prin văi sau stăteau singuratici și bătuți de vânturi pe creste. La Olema, drumul traversa autostrada Coast One și continua spre Inverness.

Autostrada mărginea mlaștinile în capătul de sud-est al Golfului Tomales. Deși pentru ținutul Marin era o zi însorită și caldă, ceața stătea nemișcată și deasă deasupra solului; pândeau în adânciturile dealurilor împădurite, iar eu am simțit mirosul fumului din coșurile caselor care erau din când în când vizibile prin frunziș. Castanii erau plini de flori roz, iar pe marginea drumului creșteau flori sălbatice și anason alb. Ici și colo, apăreau clădiri — o băcănie, un atelier de olărie, omniprezentele magazine de antichități și agențiile imobiliare. Un semn indica un refugiu al animalelor din mlaștinile sărate; când m-am uitat spre el am văzut un trio de cocori cu gâtul lung stând placid printre trestii.

După câteva mile am ajuns la Inverness: un oficiu poștal care împărțea o clădire albastră, victoriană, cu o pizzerie; restaurantul cehesc și încă alte câteva localuri mici; câteva magazine care păreau că au fost gândite mai mult pentru dorințele turiștilor; o stație Chevron. Am oprit la stație, am coborât din MG și am observat un om cu jachetă în carouri care privea posomorit motorul unei Toyota foarte uzate. La bateria mașinii erau atașate cabluri, dar indicatorul de la aparatul de reîncărcat nu indica nimic. Omul se întoarse cu spatele, ridicând descurajat din umeri și mă zări.

— Pot să vă ajut, doamnă?

— Sper.

I-am întins bucata de hârtie pe care scrisesem adresa lui Libby Heikkinen.

— Puteți să-mi spuneți cum ajung acolo?

O studie, încruntându-se.

— Pe acolo nu prea sunt numerotate casele. Pe cine căutați?

— Libby Ross.

A zâmbit; după felul în care surâsul i-a atins ochii, am văzut că o aprecia pe femeie.

— Dumneavoastră căutați Grajdurile Moon Ridge. Rămâneți pe drumul ăsta, urmați-l de-a lungul apei în sus pe deal, pe lângă indicatorul pentru Point Reyes. Puțin după aceea, drumul se bifurcă; mergeți pe cel din dreapta — acela-i Pierce Point. Locul lui Libby este de această parte a Lagunei Abbott, patru, poate patru mile și jumătate. O casă mare în vale, înconjurată de chiparoși.

— Ce reprezintă, grajduri pentru echitație?

— Cam așa. Libby închiriază cai turiștilor, organizează excursii călare în rezervație.

Expresia lui s-a ascuțit de curiozitatea tipică celor din orașele mici.

— Bănuiesc că nu o cunoașteți personal.

— Nu încă. Mulțumesc pentru îndrumări.

I-am zâmbit și m-am urcat în MG.

Mi-am continuat drumul după indicațiile primite. Am urmat țărmul golfului pe care erau case cu pontoane lungi întinzându-se în apa cenușie, agitată. Am văzut un motel, un club de iahting, un restaurant în aer liber și o casă destul de bizară cu turnulețe, care-mi amintea de o biserică ortodoxă grecească. Apoi drumul a început să urce dealul în serpentine printr-o pădure de conifere; am virat strâns la o curbă ca să evit o pereche de alergători. La scurt timp după ce a apărut indicatorul pentru Rezervația Națională Point Reyes, drumul s-a bifurcat; Pierce Point se abătea spre dreapta, spre Plaja McClure.

La scurt timp, peisajul s-a uniformizat, lăsând loc pășunilor. Vacile pășteau în turme sau se uitau stupid printre garduri, la drum. Vegetația a devenit mai rară — în principal grozămă galbenă și ciulini înfloriți. Pășunile erau mărginite de faleza care se-ntindea de-a lungul golfului; goliciunea lor — întreruptă doar de aglomerările clădirilor vreunei ferme. Deși m-am întâlnit cu câțiva bicicliști și alte câteva mașini, dezolarea m-a copleșit, scăzându-mi moralul; mă întrebam cum ar fi aceste locuri într-o noapte fără lună.

După ce am parcurs patru mile, am ajuns la o curbă strânsă a drumului și am avut prima imagine a Pacificului, cu valurile care se spărgeau pe plajă. Acolo se formase un lac, separat acum de ocean datorită refluxului. Suprafața lui nemișcată oglindea cerul sumbru. Laguna Abbott, am presupus.

Am ieșit din curba în ac de păr și am ajuns într-un loc de unde se deschidea priveliștea văii. În fața mea coasta cobora brusc, iar apoi șerpuia lin spre lagună. Ascunse într-o adâncitură dintre două dâmburi acoperite cu chiparoși, erau câteva clădiri — albe și mici ca niște jucării, văzute de aici, de sus. Am mai mers cam douăzeci de iarzi până când am observat un indicator ruginit de vreme, pentru Grajdurile Moon Ridge. Un drum neasfaltat conducea spre ele printre pășuni.

L-am urmat, încercând să evit gropile mai adânci. În timp ce mă apropiam de primul pâlț de chiparoși, am văzut o casă lungă și joasă, ascunsă printre ei, a cărei zugrăveală căzuse aproape de tot din cauza ploilor. Drumul continua printre pășuni, apoi am ajuns la un padoc, în care șase cai peștriți stăteau înghesuiți lângă un jgheab pentru mâncare gol; în spatele lui erau un grajd și alte câteva clădiri. Doi călăreți plini de boccele înșeauau în fața grajdului o pereche de cai, iar o femeie stătea îngenunchată lângă unul dintre ei verificând catarama șei. Când a auzit mașina mea, s-a uitat peste umăr, apoi și-a continuat treaba. Tot ce am putut să-mi dau seama privind-o era că avea părul șaten, lung și ondulat.

Am oprit MG-ul lângă gardul padocului. Când m-am dat jos, m-a asaltat vântul, puternic și aspru, rece chiar și în acest loc protejat. Femeia s-a ridicat, ștergându-și palmele de jeanșii decolorați. După ce au schimbat câteva cuvinte cu ea, călăreții au pornit pe o potecă îngustă care șerpuia printre chiparoși în direcția lagunei.

Femeia s-a întors și a pornit spre mine cu pas lung și athletic. Era înaltă și zveltă, cu o gură generoasă și ochii violeți, uimitori. Cu toate că avea în jur de patruzeci de ani, pielea ei era tot atât de ridată ca și vopseaua de pe grajd, dar liniile dădeau un șarm ciudat celei care, altfel, ar fi avut o față comună.

— Helo, mă salută cu voce uscată. Cu ce vă pot ajuta?

— O caut pe Libby Heikkinen Ross.

Femeia a încetinit pasul, în ochi apărându-i o expresie de îngrijorare.

— Eu sunt.
— Tu ești proprietara? Am făcut un gest ca să indic clădirile din jur.
— Proprietara și singurul angajat, dacă nu-l pui la socoteală pe neisprăvitul de fiu-meu vitreg, care curăță boxele.

Tonul ei era prietenos, dar rezervat. S-a oprit, încrucișându-și brațele la piept.

M-am apropiat și i-am întins una din cărțile mele de vizită. A studiat-o și apoi a spus sec:

— E-n legătură cu Dick?
— Dick?
— Fiul meu vitreg, ticălosul mic și neisprăvit.
— Nu.

Din văiuga din spatele nostru a venit o pală rece de vânt care mi-a desfăcut jacheta.

— Există vreun loc mai călduț unde am putea să vorbim?

A încuviințat scurt și m-a condus spre grajd. Lipită de el era o magazie — depozitul de hrană. De-a lungul a trei pereți erau agățate șei, Muri și căpestre. Fiecare etichetat cu numele unui cal: Chaucer, Shakespeare, Dickens, Molière. Era evident că Ross avea o înclinație spre literatură.

De-a lungul zidului de lângă ușă era așezată o bancă, iar la capăt, într-un colț, se vedea un birou de lemn. Ross a adunat de pe bancă un morman de pături pentru cai și mi-a făcut semn să mă așez. O pisică maronie care dormise în spatele păturilor s-a uitat spre noi puțin nedumerită.

În timp ce mă așezam, Ross a luat scaunul de la birou și și-a pus picioarele pe registru. Pisica a simțit în mine o iubitoare a semenelor ei și mi-a sărit în poală. S-a ghemuit ca o minge și s-a pornit imediat să toarcă. Am mângâiat-o, simțindu-mă puțin prost — nedorind să trezesc în mine vechiul sentiment de confort pe care ți-l dă o pisică când ți se cuibărește în poală.

— Deci, despre ce-i vorba? Întrebă Ross.
— Cunoști pe cineva pe nume Perry Hilderly?

Reacția a fost total contrară celei a lui Goodhue sau a lui Grant. Pe fața ei s-a așternut o surpriză amestecată cu un fel de bucurie amară.

— Da, spuse repede. Care-i problema?
— A murit luna trecută.

Expresia de bucurie s-a stins.

— ...Nu știam. Cum?

— A fost ucis de un bandit înarmat, în San Francisco. Nu ai văzut nimic în ziare sau la televizor despre seria de crime prin împușcare? Clătină din cap.

— N-am televizor și nu cumpăr ziarele. Bănuiesc că asta pare straniu în zilele noastre, dar când am venit aici am vrut să mă izolez de restul lumii. Până acum, am reușit.

— De ce?

La început nu a spus nimic, și-a studiat doar unghiile, care erau pline de noroi. Până la urmă a ridicat din umeri.

— Nu există nimic altceva decât durere în lume. Soțul meu și cu mine ne-am construit aici la fermă un adăpost ferit. Acum după ce el nu mai este, îl prețuiesc chiar mai mult.

M-am întrebat ce li se întâmplase ca să-i rănească atât de rău, dar mi-era teamă că nu mi-ar fi răspuns dacă aș fi întrebat.

— Înțeleg. Oricum, motivul pentru care mă aflu aici este că, la scurt timp înainte de a muri, Perry Hilderly a făcut un testament prin care vă lasă un sfert din averea lui — în jur de două sute cincizeci de mii de dolari.

Se uită în sus, ochii violeți mărimdu-i-se.

— De ce?

— Nu știu. Puteți să-mi spuneți dumneavoastră?

Negă din cap.

— Doamnă Ross, îl cunoașteți pe Thomas Y. Grant?

— Cine? Nu, numele nu-mi este cunoscut.

— Dar Jess Goodhue?

— Nu.

— Jenny Ruhl?

Își dădu jos picioarele de pe birou și se prinse cu mâinile de brațele scaunului ca și cum ar fi vrut să se abțină să sară.

— Jenny... Jenny a murit demult.

— Da, dar fiica ei trăiește — Jess Goodhue.

— Îmi amintesc că avea un copil. De unde și-a luat numele de familie?

— L-a adoptat. Jess Goodhue este unul dintre ceilalți beneficiari ai testamentului lui Hilderly, cum este și Tom Grant. Goodhue crede că Hilderly ar fi putut să fie tatăl ei.

Pe buzele lui Ross se ivi un zâmbet neobișnuit — strâmb, amar.

— Pot să te asigur că nu era. Cu *certitudine* îți spun că nu era.

— Cine a fost atunci?

Ezită.

— Tot ce pot să-ți spun este că nu a fost Perry.

— Dar nu vrei să-mi spui de ce ești atât de sigură?

— Nu.

— Care erau relațiile tale cu Hilderly și Jenny Ruhl?

Altă tăcere îndelungată.

— Jenny și cu mine am mers împreună la colegiu. Și pe Perry îl cunoșteam de mult timp. Dar nu l-am văzut de mulți ani de zile și sunt foarte surprinsă că mi-a lăsat mie bani. Se uită în jur. De folosit am la ce. De-abia mai reușesc să țin grajdurile pe picioare de când a murit Glen.

— Glen a fost soțul tău?

Încuviință.

— Poate că ai auzit de el — un fel de administrator la Rams?

Am clătinat din cap. Ross oftă.

— Ei bine, asta *a fost* demult. Glen și-a cam bătut joc de viața lui — a divorțat de câteva ori, a pierdut mulți bani și și-a ratat cariera. Apoi a strâns rămășițele și a venit aici, căutând o proprietate. L-am întâlnit pe vremea când lucram la o agenție imobiliară din Tomales. Ne-am construit aici propria noastră lume și n-a fost una rea.

— Doamnă Ross, am spus după un moment, vă rog povestiți despre relațiile pe care le-ați avut cu Hilderly. Este important...

— Trebuie să fac asta ca să pot avea acces la moștenire?

— Nu. Este clar că dumneavoastră sunteți Libby Heikkinen pe care a numit-o în testament, iar dorințele lui vor fi îndeplinite.

— În acest caz, nu vreau să vă vorbesc despre acest subiect. Este trecut, istorie — trecut îndepărtat și mult prea trist.

Am trecut la alt subiect.

— Mai există un al patrulea beneficiar pe care n-am fost în stare să-l găsesc — David Arlen Taylor. Puteți să-mi spuneți unde...

— D. A.? Iarăși se arată surprinsă; apoi zâmbetul amar reveni.

Bineînțeles că pot să-ți spun. Este tot în locul unde și-a petrecut ultimii cincisprezece ani, unde va fi până va muri... de partea cealaltă a golfului.

— Golful Tomales?

— Da. Familia lui deține un restaurant și o crescătorie de stridii, cam la o milă sau două mai sus de Nick's Cove.

— Este unul dintre prietenii dumneavoastră?

Păru că se gândește.

— Suntem... ceva de acest gen. Am venit în aceste locuri în primul rând pentru că am sperat să-l pot ajuta pe D. A. Mi-au trebuit patru ani nenorociți ca să-mi dau seama că n-am cum s-o fac. Apoi m-am măritat cu Glen în San Francisco, unde mă aștepta să mă hotărăsc. Timp de mulți ani am fost nehotărâtă. Dar sunt încă aici pentru D. A. Știe unde mă găsește dacă are nevoie de mine.

— Ce s-a întâmplat cu el ca să aibă nevoie de ajutor?

A tras sertarul de jos al biroului și și-a pus picioarele pe el, evident mult mai liniștită în privința discuției despre Taylor decât păruse în legătură cu Hilderly.

— D. A. este toxicoman. Folosește tot ce ar putea să-l detașeze de realitate. În general, alcoolul și „iarba”. Pilule, atunci când nu poate face rost de primele două. Cocaină sau heroină atunci când își poate permite.

— Știți care-i motivul?

— Știu, dar nu merită să vorbim despre asta. Într-un fel, motivele lui sunt aceleași cu cele care m-au ținut pe mine aici sus, având doar vântul și amintirile companie. Dar eu cel puțin am încercat să mă reintegrez în societate — pentru un timp. D. A. n-a încercat deloc.

— Ce înțelegi prin reintegrare în societate?

Dădu din umeri.

— Doar o figură de stil. Problema cu D. A. este amuzantă: s-a însurat acum șase ani. Nevastă drăguță. Cu mult mai tânără decât el. Este indiană Miwok — așa este și el, parțial. Sunt mulți indieni prin părțile astea. Se opri studiindu-mi chipul. Că veni vorba, după cum arăți, cred că ai ceva sânge indian.

— Numai o optime. Shoshone. Despre D. A.?

— Ei bine, are un băiețel și o fetiță. Niște copii simpatici. Ai fi crezut că or să schimbe lucrurile pentru el, dar nu s-a întâmplat așa. A rămas același bătrân D. A.

— Trebuie să reprezinte mult pentru tine, dacă te-ai mutat aici ca să încerci să-l ajuți.

— Mda, ei bine, poate. Trebuia să mă ajut și pe mine. Am rămas tăcută, simțind că dacă întreb la ce se referea o să obțin o altă ridicare din umeri. Afară vântul se învoldura în jurul clădirii, făcând țiglele să zdrăngăne deasupra capului nostru. Pisica s-a trezit, s-a întins arcuindu-și spatele, apoi s-a ghemuit iarăși în poala mea.

— Ești sigură că nu-l cunoști pe Thomas Y. Grant? am întrebat până la urmă.

— Cum ți-am spus, numele nu-mi este cunoscut. Dar este destul de comun, poate că l-am uitat. Cine este?

— Un avocat din San Francisco. S-a specializat în divorțuri, dar lucrează doar pentru bărbați.

— Oh, unul din ăștia. Te rog descrie-mi-l.

— Are în jur de cincizeci de ani, mi s-a spus, dar arată mai tânăr. Înalt, bine făcut, păr des, grizonat, chipeș, cu excepția unei cicatrice pe obrazul stâng, care îmi amintește de un personaj din *Prințul studenților*.

Când am amintit de cicatrice, Ross nu a reacționat tot atât de dramatic ca și la auzul numelui lui Jenny Ruhl, dar liniile din jurul gurii i s-au strâns.

— Acest Grant locuiește în San Francisco?

— Da.

— Unde? Este bogat?

Întrebarea m-a nedumerit, dar i-am răspuns.

— Trebuie să fie bogat. Are o casă în Lyon Street, în cartierul Pacific

Heights. Iar firma de avocatură este mare, având filiale și în alte orașe.

— Și pe deasupra mai moștenește bani de la Perry. Cărbuni pentru Newcastle, așa spune.

Am privit-o, întrebându-mă dacă doar mi-am imaginat reacția ei la auzul descrierii lui Grant. După un moment a adăugat:

— Nu cred că banii o să-i facă prea mult bine nici lui D. A. Dacă nu reușește Mia să pună repede mâna pe ei, o să-i tragă și pe ăștia pe nas.

— Mia este soția lui?

— Da. Ai de gând să te duci acolo?

— Imediat după ce plec de aici.

— Dacă-i așa, încearcă să vorbești mai întâi cu Mia, dacă-i acolo. Nu poți să știi de la o zi la alta în ce stare îl găsești pe D. A. Am încuviințat dar nu m-am ridicat, șovăind, fără îndoială, să mă grăbesc spre o situație care promitea că va fi neplăcută. În plus, nu eram sigură că aflasem totul de la Ross. Exista o posibilitate — dacă nu mă atingeam de subiectul Ruhl sau Hilderly — să fie mai deschisă cu mine.

— Pământul de aici face parte din rezervația națională?

— Da. L-am închiriat pe termen lung. Guvernul încurajează fermele de lapte din motive estetice și economice.

— Fermele de lapte? Am crezut...

— Grajdurile de cai nu-mi aduc profituri; le păstrez doar pentru că iubesc caii. Ferma de lapte am arendat-o vecinului din partea de est. Am un acoperiș deasupra capului și-mi permit să pun mâncare pe masă, dar asta este tot. Glen iubea acest loc; câteodată cred că doar din acest motiv am rămas.

Dar Ross, în ciuda faptului că ar fi trebuit să tânjească după companie, nu părea doritoare să prelungească discuția. S-a ridicat, întinzându-și corpul zvelt, aproape la fel cum făcuse pisica.

— Când o să-l vezi pe D. A. nu... ei bine, nu lua prea în serios ce-ți va spune.

— Ce crezi că o să-mi spună?

— Dumnezeu știe. Omul trăiește pe altă lume; așa este de ani de zile. El... ei bine, știi ce poate face minții unui om acest gen de abuz.

S-a aplecat și a luat pisica din poala mea; un indiciu foarte clar. În timp ce mergeam spre mașină, Ross îmi spuse:

— Ce trebuie să fac ca să obțin banii?

— Nimic. Avocatul lui Hilderly o să înceapă acțiunile de executare a testamentului și o să ia legătura cu tine.

— Bine. După cum ți-am spus, am mare nevoie de ei.

Totuși, când am ajuns la MG, Ross a părut brusc reticentă dacă să mă lase să plec. S-a sprijinit de mașină, ținând în brațe pisica și privind visătoare spre lagună. Cei doi călăreți care fuseseră aici mai devreme ajunseseră la capătul potecii și stăteau lingă apa ca o oglindă. Pielea pestriță a cailor se reflecta pe suprafața ei.

— Laguna, spuse Ross, a primit numele unui fermier care a crescut vite pe aceste pământuri pe la mijlocul secolului XIX-lea — Carlyle Abbott. Povestea spune că Abbott a fost un om brav. În 1861, a naufragiat acolo un vapor — *Nimfa mării*. Abbott s-a legat cu niște lasouri de oamenii care stăteau pe mal și a intrat în valuri ca să salveze echipajul. A reușit să-i aducă pe toți, cu excepția stewardului. El a fost primul înecat înregistrat oficial din Point Reyes.

Se opri, cu privirile fixate în depărtare.

— Nu mă omor după istorie, dar povestea mi-a rămas în minte. Mi s-a părut simbolică. Am venit aici ca să-l salvez pe D. A., dar nu am putut. Acum e/ este un fel de victimă înecată.

În timp ce refăceam drumul spre autostrada Coast One, am analizat conversația pe care am avut-o cu Libby Ross. Cu cât mă gândeam mai mult la ea, cu atât eram mai convinsă că Libby îl recunoscuse pe Tom Grant din descrierea mea. Poate că dacă îi puneam lui D. A. Taylor întrebările potrivite, nu numai că îmi va dezvălui mai multe despre legătura existentă între Ross, Hilderly, Ruhl și el însuși, dar îmi va spune ceva și despre Grant — asta dacă nu era prea drogat ca să-și mai aducă aminte ceva.

Când am ajuns la autostradă, am cotit spre nord, către Point Reyes Station, care a fost cândva o gară a demult-dispărutei Căi Ferate a Coastei Pacificului de Nord, care a funcționat între Duncan's Mills și Sausalito, de la sfârșitul anilor 1880 până la Marea Criză. Majoritatea clădirilor de pe strada principală sunt construite în stilul de la începutul secolului, iar orașul emană un aer rustic care dezmente parcă prezența ziarului care a câștigat Premiul Pulitzer, *The Point Reyes Light*. În timp ce-l străbăteam, am văzut semne noi ale progresului față de când trecusem pe acolo ultima dată — clădiri vechi renovate și alte câteva nou construite, incluzând un magazin universal, unde își mutase the *Light* sediul. Nu m-am putut opri să nu mă întreb cât va mai dura până când dealurile înconjurătoare vor fi acoperite de proprietăți particulare. Totuși, fermele de lapte pe lângă care am trecut arătau rentabile; poate că cererea pentru produsele lor va surclasa chiar și lăcomia agenților imobiliari și fluxul celor care vor încerca să scape de stresul urban.

Șoseaua șerpuia, ducându-mă spre interior, apoi înapoi spre golf, al cărui țărm era construit în această parte mai mult din limbi de pământ noroios pe care marea le acoperea în timpul fluxului. Au început să apară crescătoriile de stridii — șiruri de țăruiși așezați geometric și care ieșeau afară din apă, între care moluștele de prăsilă se hrăneau și creșteau ferite de peștii de pradă. Stridiile, după cum știam, constituiau singura industrie pe lângă fermele de lapte în zona Golfului Tomales și am văzut semne clare că această ocupație nu mai era prea înfloritoare. Am trecut pe lângă o fermă de stridii care era de vânzare; un debarcader de mărime mijlocie, cu bărci de pescuit scoase din apă, care părea părăsit. În sătucul Marshall, restaurantul care servea stridii era închis, iar geamurile sparte erau acoperite cu plăci de lemn. Casele — majoritatea construite din prefabricate, dar și unele din acele structuri foarte ciudat orientate, cu ferestrele așezate aberant, pe care oamenii le ridică lângă apă — erau ridicate pe fâșia subțire de pământ dintre drum și țărmul golfului. Când am trecut pe lângă Nick's Cove, restaurantul meu preferat pentru stridii prăjite, drumul a început să urce printr-o pădure deasă de chiparoși cu formele contorsionate de vânt.

După mai puțin de două mile a apărut un indicator șters pus pe doi stâlpi înalți, pe care scria: FERMA DE STRIDII TAYLOR. O alee acoperită de scoici fărâmitate ducea într-o parcare. Am cotit și am condus printre pietre și găuri. Locul de parcare arăta ca un depozit de gunoarie: într-o parte erau mașini părăsite printre anason și buruieni; câteva treilere ruginite, între care erau întinse sfori cu rufe puse la uscat, stăteau lângă un munte de carcase de stridii care se împrăștiaseră și în jos pe panta dealului, ca și rămășițele unei mine abandonate. Mașinării vechi, arbori de camioane, un motor de automobil corodat și două bărci cu vâsle putrezite erau împrăștiate prin preajmă, iar printre ele se hârjoneau cei mai râioși câini vagabonzi pe care i-am văzut vreodată. Restaurantul era

drept în față, pe malul apei.

Am oprit în fața clădirii albe dărăpănate, între un camion vechi, roșu, de marfă, care arăta ca ieșit din *Fructele mâniei*, și un automobil nou cu rulotă, cu număr de înmatriculare de Oregon. Geamurile restaurantului erau acoperite de atâta murdărie, încât aproape că nu se mai vedea firma pictată pe ele. Am coborât din mașină, aplecându-mă din cauza vântului aspru dinspre ocean și m-am uitat în jur.

La stânga restaurantului era o cărare care ducea spre un rând de căsuțe mici — probabil un camping turistic defunct. Acoperișurile lor erau dărăpănate, coșurile de metal îndoite și multe din ferestre erau acoperite cu plăci de lemn prefabricat sau cu cartoane. Pe cărare se jucau alți câini cu blana zburlindu-se în vânt. Un băiețel și o fetiță și mai mică se jucau la baza unui altui munte de carcase de scoici; vocile lor erau purtate de vânt spre mine — voioase, în ciuda împrejurimilor dezolante. M-am dus lângă copii și m-am lăsat pe vine, zâmbind.

M-au privit solemn. Amândoi aveau părul negru și ochii ca niște nasturi mari, negri; hainele lor, deși vechi și peticite, erau curate. Nu puteau avea mai mult de șase și cinci ani.

— Helo, cum vă cheamă?

Fetița și-a băgat degetul în gură și a început să mă privească.

Băiatul — cel mai mare dintre cei doi — mi-a vorbit până la urmă.

— Ea e Mia. Eu sunt Davey.

Adică puștii lui D. A Taylor. Oamenii care-și botează copiii cu propriile nume m-au făcut întotdeauna să mă întreb: Prea mult ego sau prea puțin? În cazul lui Taylor, credeam că știam.

Amintindu-mi de sfatul lui Ross că ar trebui să încerc să vorbesc mai întâi cu Mia Taylor înainte de a-l contacta pe soțul ei, i-am întrebat:

— Mama voastră este acasă?

Davey clătină din cap. Mia junior își scoase degetul din gură și spuse:

— A plecat la Pentaluma cu mătușa Chrissy. Mătușa Chrissy trebuie să nască, poate chiar acum.

— Oh, asta-i drăguț, am mințit, simțind un val de simpatie pentru nou-născutul care va fi adus acasă în acest loc.

— Atunci, tatăl vostru este aici?

Cei doi schimbă o privire care se traducea prin: *Daddy! Oh — oh!*

— E în ordine. O cunoașteți pe doamna Ross?

Davey încuviință.

— Libby.

— Sunt o prietenă a lui Libby. M-a rugat să vin să-l văd pe tatăl vostru.

Munca mea necesită o mare cantitate de înșelătorii, dar întotdeauna mă simt prost când trebuie să mint niște copii.

Mia și Davey schimbă o altă privire. Era acea expresie care spune „putem să ne încredem în acest adult?”. Până la urmă Davey arăta cu degetul spre șirul de căsuțe.

— A noastră este ultima.

— Mulțumesc.

M-am ridicat și am luat-o pe potecă.

Nu am mers mai mult de câțiva iarzi când doi bărbați au ieșit din prima căsuță. Oameni musculoși cu părul nepieptănat, purtând haine de pescari. Stăteau unul lângă altul, blocându-mi calea.

— Ce doriți, doamnă? mă întrebă cel mai solid.

— D. A. Taylor. Este unul dintre voi, el?

Clătinară în tăcere din cap și rămaseră nemișcați.

— Uitați, Libby Ross m-a trimis.

— Bineînțeles, spuse omul.
— Sunați-o și întrebați-o dacă nu mă credeți.
— De ce ar trimite căteaua aia pe cineva? mă întrebă celălalt, care avea o mustață soioasă. Iarăși îl verifică pe D. A.
— Nu. Nu cred că mai este prea interesată de el. Totuși mi-a spus unde-l găsesc.

— Ce treabă ai cu el?

— Personală.

— D. A. face parte din familie. Treburile *lui* sunt și ale noastre.

Am ezitat, uitându-mă înapoi spre copiii lui Taylor. Nu începuseră să se joace și ne priveau intens. Nu am crezut că bărbații — unchii lor sau ce erau — vor încerca să fie violenți în fața lor.

— Dacă-i așa, de ce nu veniți cu mine ca să vorbesc cu el? am spus până la urmă.

Au schimbat o privire; se părea că acesta este modul principal de comunicare pe aici. Pe aceasta n-am putut s-o citesc așa de ușor, dar conținea un element de relaxare. După câteva secunde, bărbatul mai solid s-a dat la o parte.

— Ce dracu — mergi mai departe. Ultima căsuță. Probabil că o să-l găsești pe pontonul lui, uitându-se la insula sa.

— Insula lui?

A zâmbit răutăcios.

— Insula Hog. De fapt, nu este proprietatea lui D. A., dar i-a intrat în cap că da. N-a avut niciodată nimic, cu excepția a ceea ce-i în capul lui. Și asta-i *tot* ce i-a mai rămas.

Ce familie bună are D. A! m-am gândit trecând pe lângă bărbați și urmând poteca plină de scoici sfărâmate. I-am auzit pe cei doi râzând ca și când remarca ar fi fost plină de spirit, dar i-am ignorat. Câinii nu m-au băgat în seamă atunci când i-am ocolit.

Spre capătul potecii pământul devenea arid, coborând într-o pantă bruscă spre apa cenușie. De acolo puteam să văd insula — stânci, chiparoși, coroane de eucalipti, vârfuri de copaci învăluite de ceață. Insula Hog — care se spunea că și-a căpătat numele de la o barjă plină cu porci ce fusese pentru o scurtă perioadă ancorată acolo, nu se mai știe când — era acum deținută și menținută în starea ei naturală de către Societatea Audubon. Acolo nu locuia nimeni, iar singura adăugire umană erau ruinele unei case construite de o familie de nemți în 1800. M-am întrebat de ce oare D. A. Taylor manifesta un asemenea interes posesiv pentru o rezervație izolată.

Căsuța lui Taylor era cea mai dărăpănată dintre cele șapte pe lângă care am trecut, cu ferestrele sparte și peticite și aproape fără zugrăveală, dar lângă ușă era un ghiveci cu geranium roz. Lângă flori era o tricicletă veche. Am ciocănit la ușă, n-am primit nici un răspuns și am înconjurat căsuța spre locul unde pontonul scurt se întindea peste țarcul unde creșteau stridiile.

La capătul pontonului stătea un bărbat — înalt, slab, cu părul negru ce-i cădea pe umerii jachetei de blugi decolorate — care privea peste golf spre insula Hog. Am pornit spre el, încercând să evit locurile unde scândurile lipseau. Pontonul tremura sub greutatea mea. Omul și-a întors capul privind cum mă apropiam.

La început a părut perfect normal, dar când am ajuns aproape de el i-am văzut ochii. Erau negri și stinși — găuri în care focurile nu mai ardeau, conținând nimic, doar cenușă. Când am ajuns la el, nu mi-a vorbit, pur și simplu a continuat să mă privească fără nici o urmă de interes sau curiozitate.

— Ești D. A. Taylor? I-am întrebat, iar el a încuviințat și s-a uitat

înapoi spre golf.

Omul se afla într-o altă lume, după cum îmi spusese și Ross. Nu știam dacă acea lume era accesibilă și altora, dar trebuia să încerc să ajung la el. M-am așezat pe marginea pontonului, ridicându-mi genunchii și înconjurându-i cu brațele. Taylor nici măcar nu s-a uitat spre mine.

— Este o insulă frumoasă acolo, i-am spus.

Nici un răspuns.

— Mă întreb cum ar fi să locuiești acolo.

Acum și-a întors ochii straniei spre mine. Am crezut că am văzut o străfulgerare undeva în adâncul lor, dar ar fi putut la fel de bine să fie o reflexie a luminii.

— Într-o bună zi am să știu, spuse el.

Vocea era moale, silabele curgând blând.

— O!? Plănuiești să te muți acolo?

S-a uitat iarăși spre insulă. După un moment lung, întrebă:

— Cine ești?

— Numele meu este Sharon McCone. Tocmai vin de la Libby Ross.

— Libby. Libby cea cu superbii ochi violeți. Se opri, apoi adăugă:
Libby cea cu limba spurcată.

— După cum spune ea, sunteți prieteni.

— Prietenii pot fi cruzi atunci când spun adevărul.

După întâlnirea cu rudele lui, vocea sa educată, dicția într-un fel formalistă erau o surpriză mai mare decât brusca lui luciditate. Cunoscusem alte persoane ca Taylor: toxicomani care păreau perfect raționali la un moment dat, pentru ca apoi puteau să izbucnească brusc în istericale sau să cadă într-o tăcere adâncă.

— Despre ce spune Libby adevărul? am întrebat.

Tăcere.

Am lăsat-o câteva momente să se prelungească, privind o barcă de pescuit care înconjura insula. De la țarcurile de stridii se ridicau diverse mirosuri — sălcii, de pește — care erau îndepărtate de briza rece.

— Dar Perry Hilderly era și el un om care spunea adevăruri? am întrebat.

Taylor își întoarse lent capul. De data asta am văzut că strălucirea din ochii lui era adevărată.

— Perry credea în mod implicit în adevăr. El avea idealuri mari și plasa sanctitatea vieții deasupra oricărui lucru. Mă uitam în sus spre el și îl iubeam ca pe un frate. Era un om mai bun decât mine. Mai bun decât oricare dintre noi.

— Și Jenny Ruhl?

Nu m-am gândit că ceva i-ar putea altera starea de transă, dar când am amintit acest nume, peste față i-a trecut un val de durere.

— Jenny. Toți acești ani morți. Au fost atât de inutili. Totul a fost atât de inutil.

— Totul ce?

Își privi degetele care erau răsfirate pe coapsele îmbrăcate în blugi.

— Dar despre Tom Grant ce poți să-mi spui? am întrebat.

— Cine-i ăsta?

— Nu ți-l amintești? Thomas Y. Grant?

— Nu. Sunt multe lucruri despre care nu-mi amintesc. Dar lucrurile rele mi-au rămas în minte. Întotdeauna lucrurile rele.

— Lucrurile rele?

— Foarte rele. Nu contează ce fac, nu pot să le uit.

— Povestește-mi despre ele.

A scuturat violent din cap, şuvițele lungi agitându-se, apoi căzându-i înapoi pe umeri.

Înainte să poată reîntra complet în carapace, m-am întors la subiectul insulei Hog.

— Când plănuiești să te duci acolo? l-am întrebat, făcând un gest către ea.

Privirea lui mi-a urmărit mâna.

— Când aici o să devină prea stresant. Până acum mă descurc. Știi că beau?

— Da.

— Bineînțeles că Libby ți-a spus. Ți-a spus de asemenea și despre droguri. Toate sunt foarte adevărate. Este disperată în privința mea, dar înțelege. Nevasta mea, nu; disperarea ei este dureroasă când o privești. Când o să devină prea dureroasă, o să plec.

— Și ce-o să faci acolo?

— O să fiu în pace.

Am început să-mi dau seama că omul nu încerca să devină un pustnic. Și nici nu intenționa să *trăiască* pe insulă. Dorea să meargă acolo să moară. În ciuda faptului că de-abia îl cunoscusem, m-a cuprins un val de frig. Mi-am imaginat copiii lui: chipurile lor tinere-bătrâne, privirile lor conspirative. Cum i-ar afecta pe ei sinuciderea lui, pe nevasta pe care încă nu am cunoscut-o? Pe Libby Ross, care pretindea că și-a spălat mâinile în legătură cu D. A. Taylor, dar în realitate îi păsa prea mult?

L-am privit tăcută timp de câteva momente, i-am privit profilul neregulat, cu nasul de vultur, întrebându-mă ce i se întâmplase ca să devină așa. Ca și cum mi-ar fi auzit întrebarea nerostită, spuse:

— N-am fost niciodată un om puternic. Dar nu sunt nebun, cel puțin nu în sensul clasic. Doar pierd câteodată legătura cu realitatea. În afară, este mai bine.

— De ce, D. A.?

— De ce nu?

Nu am găsit nici un răspuns la asta.

După un moment continuă.

— Bănuiesc că i-ai văzut pe Harley și Jake când ai venit.

— Oamenii din prima căsuță?

— Verii mei. Îngrijitorii pe care mi i-am angajat singur. Când Mia e plecată, este obligația lor să-l supravegheze pe bătrânul D. A., să se asigure că nu face nimic aberant. Vezi tu, am avut probleme cu șeriful. Am avut necazuri cu clienții de la restaurant. Au încercat să te oprească să vii aici?

— Da.

— Cum i-ai convins de contrariul?

— A dracului să fiu dacă știu.

Taylor chiar zâmbi — o ridicare scurtă a colțurilor gurii.

— Probabil, au hotărât că, după cum arăți, poți să ai singură grijă de tine. Și știu că de fapt nu sunt violent, doar bizar și fac lucruri neașteptate. Insist în fața lui Harley și Jake că insula Hog este proprietatea mea. Când este vorba de verii mei am o pornire de perversitate.

— Sunt proști?

— Moderat. Familia din partea tatălui meu a avut parte de multă prostie. Capacitatea lor de a-și alege neveste deștepte, puternice le-a permis să supraviețuiască. Iarăși zâmbi puțin. Ascultă-mă. Pretind că sunt foarte deștept, dar ce am mai făcut bine în viață în afară de a mă căsători cu Mia? Iar acum o distrug puțin câte puțin.

M-am decis să las la o parte pentru moment acest subiect.

— Ești bine educat. Unde ai făcut școala?

— U. C. Berkeley — în epoca ei de aur.
Expresia lui crispată m-a făcut să mă gândesc la cea a lui Hank când îmi vorbise de acele zile.
— Și eu am fost acolo, dar câțiva ani mai târziu. Acolo i-ai întâlnit pe Perry Hilderly și Jenny Ruhl?
Încuviință.
— Și pe Libby?
— Da.
— Dar tot nu ți-l amintești pe Tom Grant?
Se gândi.
— Nu, nici chiar acum, și am capul mult mai limpede decât îl aveam când ai venit.
— Hai să ți-l descriu: este un bărbat înalt, bine făcut. Păr des și grizonat, dar pe atunci trebuie să fi fost castaniu. Chipeș, dar are o cicatrice pe obrazul stâng. I-am spus lui Libby că arată ca ceva căpătat într-un duel...
Fața lui Taylor deveni foarte pală, apoi se înroși. Ochii i se înviorară, în aceste gropi moarte focurile revigorându-se. Îmi puse mâna pe braț, strângându-mă destul de tare ca să creeze cinci epicentre de durere.
— Omul bun! spuse.
I-am apucat degetele încercând să ușurez presiunea.
— Ce?
— Omul bun!
— Cine era omul bun?
— Omul bun, repetă pentru a treia oară.
Râse amar, un sunet aspru, ca și când coardele lui vocalele nu ar fi fost folosite pentru râs de mulți ani.
— Omul bun a fost omul rău.
— Nu înțeleg.
Brusc îmi lăsă brațul, se întoarse, uitându-se la apa soioasă a țarcurilor cu stridii.
— Nici eu.
— Cine era omul bun? am întrebat din nou.
Nu mi-a răspuns; respira repede și sacadat.
I-am atins mâna.
— D.A.?
Câteva minute a rămas tăcut, respirația reîntorcându-i-se încetul cu încetul la normal. Când și-a ridicat capul și m-a privit, ochii lui erau morți ca înainte.
— Mulțumesc că ai venit, spuse formal. Te rog, transmite-i salutările mele lui Libby. Apoi își întoarse privirile spre insula îndepărtată.

UNSPREZECE

Taylor se retrăsese în spatele unui zid psihic, impenetrabil, deci l-am lăsat acolo și m-am întors spre restaurant. Nici copiii lui, nici verii nu erau prin preajmă; câinii stăteau încă tolăniți pe potecă, iarăși m-au ignorat. Camionul roșu și automobilul cu rulotă cu număr de Oregon dispăruseră; mașina mea era singurul lucru din parcare care arăta în stare de funcționare.
M-am îndreptat spre restaurant și am intrat. Avea o singură cameră mare, cu geamuri prăfuite, soioase, de la care se vedea alt ponton foarte uzat. Lângă ferestre erau patru mese, iar între ele și ușă mai erau câteva; mușamalele care le acopereau nu erau prea curate, iar pe una

din ele dormea o pisică mare. Pe peretele din dreapta se întindea un bar, iar în spatele lui stătea vărul mustăcios, citind un buletin de curse. Pe unul din scaunele de la bar ședea o chelneriță care bea bere din sticlă. Nici unul dintre ei nu părea să mă fi recunoscut. M-am așezat pe scaunul din fața mustăciosului. Nu s-a uitat în sus, dar a întrebat:

— L-ai găsit pe D. A.?

— Da.

— Vezi de ce ne facem griji din cauza lui?

— Nu părea atât de rău.

Și-a ridicat capul și s-a-ncruntat.

— Tu nu știi. Nu l-ai cunoscut înainte. A râs cinic. Mare intelectual, șeful clasei, bursă pentru colegiu, când noi ceilalți nici n-am putut să ne terminăm liceul. Acum uită-te la el — distrus total.

— Ce i s-a întâmplat?

— Cred că ăsta-i un secret de familie.

— Cum vreți. Am scos din poșetă o carte de vizită. Ești Jake sau Harley?

Păru-se mirat că le cunoșteam numele.

— Harley, spuse după un moment.

— Când se întoarce Mia?

— După ce naște nevastă-mea.

— Soția ta naște și tu nu ești cu ea?

Ridica din umeri.

— Chrissy a mai avut încă trei; poate să se descurce și fără mine.

Simpatia pe care o simțisem mai devreme pentru nou-născut era perfect justificată. Am împins cartea de vizită pe suprafața slinoasă a barului.

— Când se întoarce Mia, roag-o să mă sune — cu taxă inversă — te rog.

Harley se uită la cartea mea de vizită cu ochii îngustați.

— Ce treabă ai cu D. A. și cu Mia?

— Ți-am mai spus, este personală.

— Și *ți-am* mai spus înainte, ei fac parte din familie.

— Dacă unul dintre ei o să vrea ca voi să știți, o să vă spună.

Luă cartea de vizită și o rupse în două.

— Dacă nu-mi spui, Mia n-o să te sune.

Mi-am stăpânit furia, am scos o altă carte de vizită și am pus-o pe bar.

— Dacă Mia nu mă sună, nu o să știți niciodată ce treabă aveam cu ea, nu-i așa?

Harley își încleștă fălcile beligerant, uitându-se nedecis spre cartonașul de pe tejghea. Apoi se întoarse din nou la buletinul de curse, lăsând cartea de vizită neatinsă.

În timp ce ieșeam, chelnerița mi-a făcut cu ochiul și mi-a arătat un semn cu degetul mare și cel mijlociu.

Drumul de întoarcere în oraș mi s-a părut interminabil — poate pentru că lista întrebărilor care-mi treceau prin minte era de asemenea nesfârșită. Se întâmplase ceva cu mult timp în urmă, probabil în anii șaizeci, la Berkeley, care-i unise pe Hilderly, Ross, Taylor și Ruhl — lanțurile care i-au legat într-o transcendență peste ani, distanțe și chiar moarte. Ceva în legătură cu Mișcarea pentru Libertatea Cuvântului, am bănuț. Jess Goodhue îmi spusese că mama ei intrase în niște necazuri cu ceva referitor la mișcarea de protest puțin înainte de a se sinucide. Ce se întâmplase? Îi implicase de asemenea pe Hilderly, Taylor sau Ross?

Asta nu prea se potrivea. Ruhl murise în 1969 și Hilderly era pe atunci în Vietnam. Și ce avea Grant de-a face cu toate acestea — un om pe care și Ross și Taylor păruseră să-l recunoască, dar nu doreau să spună asta? Omul bun pentru ce?

În timp ce mă apropiam de Golden Gate, traficul dinspre oraș a încetinit aproape de tot. Apoi și cel de pe partea mea a devenit mai lent — datorită în parte orei de vârf și în parte unui blocaj apărut în partea de sud a Tunelului Waldo. Mi-am abandonat reflecțiile concentrând-mă să nu tamponez pe nimeni. Când am ajuns în Piața Clopotelor și am accelerat spre Doyle Drive, regretam că nu am telefon în mașină ca să pot verifica mesajele pe care le-aș fi putut primi. Un prieten care are mă convinsese recent de meritele unui astfel de aparat, dar când am abordat acest subiect cu Hank, mi-a spus că trebuie să mă consider fericită că am o carte de credit telefonică la All Souls.

Traficul era la fel de aglomerat și în oraș, și m-am enervat tot drumul spre Bernal Heights. Când am ajuns la serviciu, trecuse de ora cinci și Ted nu era încă la masa lui. M-am uitat pe tablă, căutând mesajele urgente, apoi m-am dus sus în cabinetul meu și m-am uitat în cutia de intrări pentru mesajele de rutină. Nimic.

Sperasem să găsesc unul din partea lui Jess Goodhue, care să-mi dea numele detectivului care cercetase trecutul mamei ei, deci am sunat la KSTS-TV. Goodhue a venit la telefon părând grăbită. Nu, mi-a spus, nu a avut timp să caute numele detectivului și nu era sigură când va putea să facă asta.

— Aș dori mult să-ți găsești timpul necesar, am spus. După ce am vorbit cu ceilalți doi moștenitori, cred că Tom Grant este implicat în chestia asta mult mai mult decât vrea el să se știe.

Goodhue a spus ceva ce n-am auzit.

— Cum?

— Iartă-mă. Vorbeam cu unul dintre redactorii noștri. De ce crezi asta despre Grant?

— Am impresia că ceilalți doi moștenitori i-au recunoscut descrierea chiar dacă numele lui nu însemna nimic pentru ei. Unul dintre ei a fost uimit și a spus ceva despre faptul că Grant ar fi omul bun.

— Omul bun?

— Da. Ce crezi că...

— Rămâi la aparat. A urmat un bang, apoi am auzit un fâșâit de hârtii. Când s-a întors la telefon a spus: Sharon, trebuie să plec — am o conferință urgentă cu producătorul meu. O să încerc să te sun mâine dimineață, bine?

Am privit receptorul pentru câteva secunde, puțin îmbufnată de modul în care m-a concediat Goodhue. Apoi l-am pus în furcă, rămânând lângă birou dezamăgită și dezorientată. Privirile mi-au căzut pe noul șezlong, cel pe care-l cumpărasem ca să mă relaxez în el, și iritarea mea a crescut. Era într-adevăr stupid să cumperi ceva pe care apoi să nu-l folosești pentru scopul inițial.

Mi-am scos jacheta, m-am îndreptat spre scaun, am luat de acolo cutia cu dosare, aparatul de fotografiat și casetofo-nul și le-am depozitat fără mofturi pe podea. Apoi m-am trântit în șezlong și am început să contemplu tavanul. Era crăpat și pătat cu apă, iar pânzele de păianjen atârnav de rozeta care fixa lampa. Mi-am mutat privirile la peretele de lângă șemineu. Țsta era chiar mai rău.

Lucram în acel birou de mai mult de un an și îmi trebuiseră șase ani ca să observ tapetul. Anii anteriori, Hank trăise în aceeași cameră, pentru că All Souls oferă salarii care sunt mai mici decât cele obișnuite, face o politică din a oferi salariaților și directorilor care cer așa ceva

locuințe gratuite și am avut puține ocazii ca s-o vizitez sau ca să-i examinez decorul. Tapetul nu fusese alegerea nici unuia dintre noi: roz pal, gri și crem, cu flori, ghirlande și cherubini care se repe-zeau la nesfârșit. După ce m-am mutat acolo, i-am acordat tot aceeași puțină atenție ca și Hank.

Apoi într-o zi, într-un impuls de contemplație, am observat că arăta în mod straniu ca unul din acele afișe despre aparatul reproducător care sunt, de obicei, agățate în cabine-tele ginecologice. Când i-am spus asta lui Hank, mi-a mărturisit că a observat acest lucru cu mult timp în urmă, dar pur și simplu se amuzase. *Eu* totuși nu m-am amuzat; de atunci înainte ori de câte ori m-am uitat mai de aproape la pereți, mi-am amintit de sterilele și de dilatatoare reci.

Am închis ochii, dar imaginea tapetului mi-a rămas în minte, nelăsându-mă să mă concentrez. Cineva ambala motorul unui automobil în fața geamului meu, iar jos, în salonul care funcționează ca o cameră de așteptare, cineva dăduse drumul televizorului. Puțin după aceea, din camera lui Ted s-au auzit o bufnitură și o serie de pârâituri. Apoi, o altă bufnitură și o înjurătură tare.

Am oftat, m-am ridicat și am ieșit pe hol. Când am bătut la ușa lui, vocea lui Ted a sunat foarte chinuită.

— Intră, dar grăbește-te.

Am deschis ușa și m-a lovit un proiectil galben de blană. Din reflex m-am aplecat și am înșfăcat chestia, descoperind că țin în brațe o pisicuță pufoasă.

— Închide ușa! strigă Ted.

Am făcut cum mi-a spus. Stătea pe canapeaua stil victorian acoperită cu catifea roșie, arătând mai demoralizat decât îl văzusem eu vreodată, iar la pieptul lui ținea un pachet de blană neagră, galbenă și albă.

— Bunule Dumnezeu, am spus, ținând mai strâns creatura din mâinile mele. Ce-s astea?

— Pisicile lui Harry.

Pisicuța s-a eliberat din brațele lui, a căzut pe podea, alunecând puțin. Ted își dăde ochii peste cap resemnat în timp ce animalul urca pe scărița care ducea la patul lui Ted.

— Ale lui Harry? Astea sunt pisicuțe; nu pot să aibă mai mult de douăsprezece săptămâni.

— Exact douăsprezece săptămâni. Au fost un dar nefericit de la un prieten bine intenționat, care a crezut că or să-l înveselească. Proprietăreasa lui le-a ținut de când el a intrat în spital, dar acum mi le-a dat mie. I-am promis lui Harry că o să găsesc o casă bună pentru ele.

— Oh!

Pisicuța pe care o țineam eu încetase să se mai zvârcolească și începuse să toarcă. A ridicat o lăbuță și m-a mângâiat pe obraz. Am pus-o jos repede.

— Ai de gând să le ții?

— Aici? Fii serioasă.

Avea dreptate. Camera lui Ted este foarte mică — fosta baie pentru camera care era acum biroul meu. Este un refugiu baroc cu tapet roșu și cu una din cele mai urâte lămpi din partea asta a Denverului, dar Ted este foarte mândru de ea. Și trebuie să recunosc că a făcut tot posibilul într-un spațiu foarte mic: patul înconjurat de perdele roșii este suspendat deasupra chiuvetei din marmură și alamă ornată și a toaletei; cada fusese scoasă și înlocuită cu o canapea și un dulap vechi; cele două zone sunt separate discret printr-un paravan japonez. Pentru mine arată ca o cameră mică a unui bordel din anul 1890, dar pentru Ted este perfectă

— minimală și opulentă în același timp.

M-am așezat lângă el pe canapea. Acum, amândouă pisicile se aflau în pat; se auzi un pârâit și Ted tresări:

— Așternuturile mele — iarăși!

— Dar Hank? am întrebat. Poate că le ia el.

— Ar uita să le hrănească.

— Anne-Marie?

— Este alergică.

I-am trecut în revistă pe ceilalți directori și angajați ai firmei, dar i-am înlăturat pe toți pentru diferite motive.

— Trebuie să stea împreună?

— Sunt frate și soră și se înțeleg bine. Ar fi o rușine să fie separați.

Acum Ted mă privea plin de speranță. Shar, poate că tu...

— Nu, am spus repede. Nu doresc altă pisică.

Pentru un timp a fost tăcut, apoi spuse:

— Pot să-ți pun o întrebare personală?

— Bineînțeles.

— Ai început... să te retragi în tine de când George s-a mutat la Palo Alto?

— De ce crezi asta?

— Oh, nu știu. De fapt, nu-i treaba mea. Uită că am spus asta.

— Ted, singurul motiv din cauza căruia nu doresc altă pisică este pentru că nu stau acasă prea mult. Nu pot să am grijă cum ar trebui de ea. Cu Wat era altfel — era bătrân și foarte independent. Astea sunt pisicuțe; au nevoie de multă atenție.

Se auzise altă pârâitură.

— Știu, spuse Ted morocănos.

— Uite, o să mă interesez să văd dacă găsesc pe cineva care să le vrea.

— Ți-aș fi recunoscător.

M-am ridicat și m-am dus la ușă, dar înainte s-o deschid am întrebat:

— Cum le cheamă?

— Ralph și Alice.

— „Mirii”.

Se luminează la față.

— Îmi pare bine că știi asta. Jumătate dintre oamenii cărora le spun, nu știu. Mă fac să mă simt bătrân. Câteodată cred că sunt singurul care îmi amintesc show-urile vechi de la televiziune.

— Eu îmi amintesc, am spus părăsind camera și închizând repede ușa ca să mă feresc de alte atacuri feline.

Nu mai puteam să stau să meditez așa că am coborât scările și m-am uitat în biroul lui Rae — care fusese înainte al meu; o debara transformată, aflată sub scări. Lumina era stinsă și deși pe birou erau împrăștiate hârtii haina ei nu era în cuierul unde o agăța de obicei. Apoi mi-am amintit c-o însărcinasem cu supravegherea funcționarului de la magazinul de băuturi; probabil că încă se ocupa de această treabă.

Când m-am întors să mă duc sus, Hank intră pe ușa din față având în mână o pungă de la autoservirea mexicană de pe Mission Street. Văzând pachetul cu mâncare, mi-am dat seama ce prânz inadecvat fusese batonul de ciocolată pe care-l mâncasem în drum spre Point Reyes.

— Lucrezi până târziu? I-am întrebat.

— Da. Tu?

Am clătinat din cap.

— Mă duc în curând acasă. Ai reușit să redactezi documentul acela

pe care trebuie să-l semneze Tom Grant?

— Măine dimineață o să fie pe masa mea.

— Bine. Vreau să mai vorbesc încă o dată cu el, iar asta îmi oferă o scuză.

Hank părea nerăbdător să meargă în biroul lui, dar eu am rămas în hol, dorind ca el să mă întrebe despre cazul lui Hilderly, ca să pot să amân plecarea spre casa mea goală și singuratică.

A observat că mă codeam să plec și că mă uitam insistent la pachetul cu mâncare.

— Vrei și tu? Ajunge pentru amândoi.

— Nu cred că aş putea să înghit acum mâncare mexicană. Și nu ar trebui să te rețin de la lucru.

— Oh, vino la bucătărie cu mine. Stai puțin, măcar să bei un pahar de vin. În timp ce mănânc poți să mă pui la curent cu ce ai descoperit în cazul lui Hilderly.

L-am urmat, destul de rușinată că și-a dat seama de cât de singură mă simțeam în acea seară.

De această dată totuși el nu avea chef să discutăm despre starea mea sufletească. În timp ce beam chablis și îi făceam un rezumat al celor descoperite despre Hilderly, el a mâncat două *burritos*, picurând pe masă *salsa* și grăsime, apoi a strâns ambalajul și l-a aruncat la coșul de gunoi de sub chiuveță. N-a nimerit, iar hârtiile au aterizat lângă el. Hank ridică din umeri și se duse să-și toarne niște cafea.

— Nu-i de mirare că Anne-Marie nu poate să trăiască cu tine, am spus.

Rânji, evident mulțumit de neglijența lui.

— Vorbind de Anne-Marie, știi că poliția a scos glonțul din unul din ghivecele de flori de pe verandă?

— Nu. Când s-a întâmplat asta?

— Azi-dimineață. Am citit despre acest fapt în Brand Ex. Acum câteva ore.

Brand Ex. este porecla locală pentru ziarul de seară, *Examiner*.

— Se pare că este un Magnum 357 și spuneau că vor să urgenteze analiza balistică. Pun pariu că se potrivește cu celelalte.

— Ești destul de calm în privința asta. Încă ești convins că a fost o simplă coincidență?

— Nu pot să-mi imaginez nici o legătură logică.

Dar, în timp ce se îndrepta cu cafeaua spre ușă, pe fața lui se puteau citi semne de încordare.

— Hei, am spus, nu ți-ai exprimat nici o opinie despre Hilderly.

Îi pusesem aceleași întrebări la care mă gândisem pe drumul de întoarcere în oraș.

Dar, evident, gândurile lui Hank erau acum în altă parte.

— Sunt în aceeași oală ca și tine. Continuă cercetările. Apoi îndreptă spre mine un deget în semn de salut și ieși pe hol. Am oftai și am contemplat paharul de vin gol. Chiar dacă Hank avea probleme mult mai presante, ar fi putut... ce? Doream oare să speculeze împreună cu mine asupra cazului, să mă ajute să-l rezolv? Sau, de fapt, doream să-mi țină companie, să mă țină de mână? Oricum, ce naiba nu era în regulă cu mine? Întotdeauna am fost încrezătoare în mine, m-am bucurat de propria-mi companie, chiar am fost destul de singuratică. De ce simțeam această bruscă nevoie să mă înconjur de oameni? Nu mai simțisem niciodată așa ceva.

Dar asta s-a întâmplat înainte să-l cunoști pe George Kostakos, mi-a spus vocea mea interioară. Asta a fost înainte să te îndrăgostești de el.

— Taci, i-am spus și m-am dus să-mi mai torn vin.

După puțin timp, au venit Larry Koslowski cu Pam Ogata, noua noastră asociată și, ca și Larry, specialistă în legile comerciale. Am discutat o vreme despre dificultățile pe care Pam le întâmpina în găsirea unui apartament decent, iar destul de repede ea și cu mine am dat o raită prin frigider și ne-am făcut niște sandvișuri din diverse rămășițe — printre multe avertismente din partea lui Larry în legătură cu hazardul care-l puteau conține acestea pentru sănătatea noastră. Apoi Pam — care locuia la niște prieteni cu copii mici și de aceea își petrecea acolo cât mai puțin timp — și-a amintit că pe canalul 44 se reia filmul *Înmormântare la Berlin*; ne-am mutat în salon ca să-l vedem. Când am plecat spre casă, trecuse de ora zece. Rae nu se întorsese încă de la supravegerea pe care i-o încredințasem, iar în biroul lui Hank mai ardea încă lumina.

Ceața era iarăși densă, estompând luminile care veneau de la celelalte case înghesuite în jurul micului parc triumfiar, față-n față cu All Souls. M-am oprit pe scări, încheindu-mi jacheta și ridicându-mi gulerul. Între timp m-a cuprins o senzație tulburătoare, puternică. Senzația că cineva mă privea de undeva din întunericul cețos.

Haide, McCone, m-am gândit. Iarăși paranoia urbană?

Dar după evenimentele din noaptea trecută, oricine *ar fi fost* paranoic. M-am retras în cadrul ușii, m-am uitat în jur și am ascultat pentru un timp. Străduțele care se întâlneau în piațeta mică erau destul de liniștite. Dinspre Mission se auzeau zgomotul traficului și muzică salsa, iar din când în când trecea pe acolo câte o mașină. Cineva dăduse casetofonul prea tare, iar din spatele meu se auzea murmurul televizorului de la All Souls. Un om urca dealul împingând un cărucior plin cu produse de băcănie de la nonstopul Safeway din apropiere. Un cuplu cobora dealul ținându-se de mână. Părea să fie doar o altă noapte obișnuită din Bernal Heights, în care marea parte a cetățenilor pașnici își terminau treburile și se pregăteau pentru somn.

Chiar și așa, când până la urmă am plecat, am coborât scările în grabă. Mergând spre colțul unde era parcat MG-ul, m-am ținut aproape de clădiri, învăluită în umbra lor protectoare.

DOISPREZECE

De dimineață, ceața se retrăsese deasupra oceanului, lăsând în urmă una din acele zile superbe, scăldate în soare, care mă fac să-mi reamintesc de ce am ales să trăiesc în San Francisco. Cerul albastru și briza temperată m-au înveselit și mi-am petrecut orele dinaintea prânzului îndeplinind treburi de rutină și exercitându-mi talentele de șefă, ascultând relatarea, exuberantă și plină de repetări a lui Rae, asupra isprăvilor pe care le făcuse în ziua precedentă.

Se părea că fusese norocoasă încă din prima zi și obținuse dovezi fotografice despre furturile pe care le făcea funcționarul de la magazinul de băuturi în dauna patronului său, care luase legătura cu poliția. Auzind-o pe Rae povestind, reieșea că numai inteligența și talentul ei duseseră la rezolvarea cazului (n-a făcut nici o referire la norocul pur) și că dintr-un minut în altul va fi cooptată în elita detectivilor. Din moment ce eram într-o dispoziție foarte bună și, de asemenea, îmi aminteam exaltarea pe care o simțisem și eu la primul meu succes, am ascultat-o răbdătoare și am scos sunete apreciative, apoi am pus punct invitând-o la bistroul ei preferat de pe Strada Douăzeci și patru. Doar când ne-am întors la All Souls, la ora unu și jumătate, mi-am îndreptat atenția asupra

cazului Hilderly.

Jess Goodhue nu ajunsese încă la KSTS și, desigur, studioul de televiziune nu mi-a dat numărul ei de telefon de acasă. Când am sunat la informații pentru numărul de la restaurantul Taylor, mi s-a spus că telefonul a fost deconectat. Până la urmă, am sunat la biroul de acasă al lui Tom Grant și am rugat-o pe domnișoara Curtis să-mi fixeze o întâlnire ca să poată Grant să semneze documentul de renunțare la moștenirea din partea lui Hilderly. M-a rugat să aștept, apoi Grant a intrat pe fir. Era foarte ocupat în decursul zilei, dar putea să mă primească seara.

— La ce oră? am întrebat.

— Iau cina cu un client și apoi am fixată o întâlnire pentru un interviu. Cam în jur de nouă, o să-ți ofer ceva de băut și apoi îți prezint studioul.

Am ezitat. Invitația avea o notă seducătoare care nu-mi prea plăcea. Apoi m-am gândit că mă port ca o eroină a lui Tennessee Williams, care vede un potențial depravat în spatele oricărui copac, și am fost de acord cu întâlnirea.

În timp ce închideam telefonul, Ted a intrat în birou și mi-a pus pe masă un mesaj roz. Gene Carver, fostul șef de la Tax Management Corporation al lui Hilderly, sunase pe la prânz. Când l-am sunat, Carver era liber și fusese de acord să-mi răspundă la câteva întrebări.

— Mă interesează seminarul la care l-ați trimis pe Perry la sfârșitul lunii mai — posibil unul care să aibă o motivație personală pentru el.

— Personală? Carver părea amuzat. Nu cred. Singurul seminar din primăvara trecută de care-mi amintesc a fost cel care trata problema impozitelor corelată cu cea a divorțului. A fost o întrunire mare, cosponsorizată de asociația avocaților și Fundația CPA din California, care s-a ținut la hotelul Cathedral Hill în ultimul week-end al lunii. M-am dus. Tot așa și Perry și încă alți doi contabili ai mei.

Asta era ceea ce contribuise la schimbarea vieții lui Hilderly, după cum îi spusese el lui Kurt? Greu de crezut. Doar dacă...

— Vă amintiți dacă un avocat specializat în divorțuri, pe nume Thomas Y. Grant, a participat?

— Sigur. S-a dovedit că a fost un vechi prieten al lui Perry. A ținut unul din discursuri.

— Grant și Perry erau prieteni?

— Se pare că se cunoșteau de mult timp. La început nu s-au recunoscut unul pe altul; amândoi au părut surprinși și contrariați. Dar Perry a vorbit cu Grant în timpul pauzei de prânz și mai târziu i-am văzut luând prânzul împreună la Tommy's Joynt.

— V-a spus Perry ceva despre Grant?

— La drept vorbind, mi-a spus. Să văd dacă-mi pot reaminti corect. Carver făcu o pauză. S-a întâmplat la sfârșitul sesiunii de după-amiază. Mi-a spus că Grant este un om care a reușit să obțină mult dintr-o viață care fusese, în esență, ruinată. Aceasta mi s-a părut o afirmație ciudată, dacă ne referim la averea tipului. L-am întrebat pe Perry ce dorea să spună cu această afirmație, dar a zis doar că îi părea rău pentru Grant, deoarece putea să se vadă, în mare parte, în el pe sine.

— Asta-i tot ce v-a spus?

— Nu am insistat; seminarul trebuia să reînceapă și, ca să fiu sincer, până când m-ați întrebat, uitasem acest lucru.

L-am mulțumit lui Carver și după ce am închis am mâzgălit câteva notițe în agendă. În nici un fel nu-mi închipuiam cum a putut Hilderly să considere „ruinată” viața lui Grant. Nici nu înțelegeam cum putuse să se vadă pe el într-un avocat cu etică îndoielnică, al cărui hobby era să facă lucruri din părțile animalelor moarte. Bineînțeles, nu-l cunoscusem pe

Hilderly și nici modul în care-i funcționase mintea; chiar și cei care fuseseră parte a vieții lui nu reușiseră asta.

După câteva minute m-am ridicat și am coborât în biroul lui Hank. M-am oprit la ușă și am întrebat:

— Nu cumva ți s-a transmis ție vreun telefon de la nevasta lui D. A. Taylor?

A clătinat din cap.

— Totuși, când va suna, trebuie să vorbesc cu ea, așa că te rog să mi-o dai la telefon.

— *Dacă suni.*

Nesimțitul ăla de Harley probabil că nu i-a transmis mesajul. Asta înseamnă că o să trebuiască să mă duc iarăși până acolo.

— Pari enervată. Ce s-a întâmplat?

Am ridicat din umeri.

— Boala de după-amiază bănuiesc. Știi ce am aflat? Hilderly și Grant erau prieteni vechi.

I-am relatat ce mi-a spus Gene Carver.

— Deci Grant a mințit, spuse Hank. Probabil, vrea foarte mult să mascheze această legătură, dacă dorește să renunțe la un sfert de milion de dolari.

— Da, și intenționez să-l întreb de ce, atunci când îi voi duce documentul ca să-l semneze în această seară. M-am întrerupt, uitându-mă la un morman de reviste care amenința să cadă de pe colțul unuia din seifurile lui Hank. Încă o întrebare și apoi te las să te întorci la lucru. Revista care l-a trimis pe Hilderly în Vietnam — care îi era numele?

S-a încruntat.

— *New...* ceva. Ceva relativ conservator pentru o publicație a Mișcării. *New...* la dracu!, urăsc când ceva îmi stă pe limbă ca asta! Închise ochii, concentrându-se foarte tare. Când îi deschise, exclamă: Aaah! *New Liberty*.

— Și avea redacția aici în oraș?

— Cred că da.

— Mulțumesc.

M-am grăbit să ies din cameră.

Bărbatul de la ghișeu de informații al bibliotecii publice nu auzise niciodată de *New Liberty*; m-a rugat să aștept câte-va minute până când se informează. Se bucurase de o viață lungă față de alte publicații de față: din 1965 până în 1970. În acest timp tirajul ei n-a fost mare, într-o perioadă ajunsese la zece mii. Redactorul-șef până în 1969 fusese Luke Widdows. După el urmasse o succesiune de persoane, nici una dintre ele n-a rămas mai mult de două luni.

— Aveți vreo idee ce face Widdows acum? am întrebat.

— Cred că i-am văzut undeva semnătura. Ar putea să lucreze ca jurnalist colaborator.

Am închis și l-am sunat pe J. D. Smith, prietenul meu de la *Chronicle*, care mi-a spus că numele de Widdows îi era cunoscut și mi-a promis să verifice și să mă sune. La ora trei, aveam stabilită o întrevvedere ca să depun o mărturie în folosul unuia din clienții lui Larry, la o firmă de avocatură din centrul orașului, deci mi-am făcut ordine pe birou și am părăsit încăperea. Declarația, după cum se întâmplă de obicei, a durat mai mult decât trebuia, deci am ajuns înapoi la All Souls în jur de ora cinci. Ted era la masa lui, cu pisicuța pestriță — Alice — încolăcită în jurul gâtului.

— Ce face chestia asta aici? am întrebat.

A început să ridice din umeri, dar s-a oprit la timp; dacă ar fi făcut gestul puțin mai brusc, bucățița de blană multicoloră ar fi început să

zboare.

— Este singurul mod în care pot s-o fac să se poarte frumos și să nu devasteze totul în jur. Din nu știu ce motiv, îi place să stea aici.

— Unde-i cealaltă?

Arată sub masă. M-am aplecat și l-am văzut pe Ralph încolăcit pe piciorul lui.

— Este greu să fii un tată cu serviciu, i-am spus.

Mi-a aruncat o privire fioroasă și s-a întors la raportul pe care-l copia.

În cutia mea era un mesaj de la J. D. — îmi dădea o adresă din Berkeley și un număr de telefon pentru Luke Widdows — și o notă de la Hank, care-mi spunea că vorbise cu Mia Taylor și lămurise problemele mele în legătură cu moștenirea. M-am încruntat, nemulțumită că am pierdut apelul ei telefonic; mi-ar fi plăcut s-o întreb pe doamna Taylor despre trecutul soțului ei. Până la urmă, tot trebuia să mai fac un drum până în West Marin.

Jess Goodhue tot nu sunase să-mi dea numele detectivului. Am format numărul de la KSTS-TV, dar și mi s-a spus că regizoarea de program nu este disponibilă. Rezultatele ultimului telefon pe care-l l-am dat au fost ceva mai bune: Luke Widdows ar fi încântat să stea de vorbă cu mine despre Hilderly, dar tocmai pleca din casă. Puteam să trec pe la el mâine dimineață la ora nouă? Am fost de acord și mi-am notat cum să ajung acolo.

Acum ce să fac? m-am gândit iritată. Aveam patru ore libere înainte de întâlnirea cu Tom Grant. Nu doream în mod special să merg acasă, nici n-aveam prea mult entuziasm să-mi rezolv dosarele restante. Până la urmă m-am dus la parter, am ispitit-o pe Rae să-și întrerupă raportul asupra cheltuielilor și am coborât amândouă dealul spre Remedy Lounge pe Mission Street.

Remedy era de mult timp localul frecventat de cei de la All Souls. Cred că Hank îl descoperise la numai câteva ore după ce semnase contractul de închiriere pentru clădirea victoriană, iar de-a lungul anilor ne sărbătoriserăm acolo toate triumfurile și tot acolo ne jeliserăm insuccesele. Veșnic întunecos și murdar, cu un tonomat care era frecvent stricat și cu accesorii ponosite, părea un loc în care ar fi mai bine să nu intri, dar ambianța lui dezmente primele aparențe. Câteodată, între cei patru pereți murdari am avut senzația că toleranta — dar nu abuziv de prietenoasă — lui clientelă și cu mine navigăm pe un vas în furtună, protejați de elementele înfuriate de afară. Desigur, nava este o rablă obosită și recifurile stâncoase sunt drept în față, dar simțământul de securitate momentană este totuși liniștitor.

M-am așezat cu Rae într-unui din separeurile din spate și aproape imediat Brian, barmanul, ne-a adus ei o bere și mie un pahar cu vin alb. Țsta era unul din avantajele pe care le obțineam când o aduceam cu mine pe Rae: după câte știu eu, până acum masa ei este singura la care Brian aduce vreo băutură, de treizeci de ani de când se ocupă de bar. Poate că ea îi amintește de o veche iubită din Irlanda; poate că o admiră deoarece ea a crezut cu naivitate de la început că asemenea tratament i se cuvine din moment ce plătește. Oricare ar fi răspunsul, Brian o admiră pe Rae — mult mai mult decât pe noi ceilalți care suntem de ani de zile clienții Reme-dy-ului.

Rae dorea să-mi repovestească aventurile de la magazinul de băuturi — faptul că trebuia să depună mărturie la tribunal le făcuse și mai dramatice — dar am întrerupt-o și am pus-o la curent cu ce se mai întâmplase în cazul Hilderly. Am disecat timp de două ore faptele, în timp ce beam și mâncam arahide, dar am ajuns la foarte puține concluzii.

— Ai de gând să-l întrebi pe Grant în seara asta despre prietenia lui cu Hilderly? mă întrebă ea.

— Este singurul mod în care pot să aflu toată tărăşenia de la el.

— După cum spui tu, tipul este ciudat. Dacă devine violent?

— Pot să mă descurc cu el. Dar mă îndoiesc că va fi violent. Nu este genul, iar în plus trebuie să-şi protejeze poziţia. N-o să-şi permită să-mi facă vreun rău atâta timp cât şi alte persoane ştiu că mă întâlnesc cu el. Am de gând, când ajung la el acasă, să sun la All Souls şi să mă asigur că el mă aude când spun unde sunt.

Rae analiză acest fapt, apoi mă aprobă gânditoare. Mi-am dat seama că-şi nota în dosarul ei mintal această tehnică, ca s-o folosească ulterior.

— Voiam să te întreb ceva: ai aflat dacă glonţul descoperit de poliţie acasă la Hank şi Anne-Marie se potriveşte cu celelalte gloanţe găsite la victimele asasinului?

— Da. Willie l-a sunat în după-amiaza asta pe Greg Marcus. Se potrivea.

Mă aşteptam la aşa ceva, dar bănuiesc că avusesem o mică speranţă că glonţul nu se va potrivi cu celelalte. Mi-ar fi simplificat investigaţia dacă ar fi fost cineva care doar dorea să-l imite pe celălalt şi era motivat, de exemplu, de faptul că Willie îi luase înapoi un inel cu diamant. Rae mă privea ca şi cum s-ar fi aşteptat să comentez, dar n-aveam ce. Când văzu că tac mă întrebă:

— Dar despre Hank? Tot mai crede că nu este în pericol?

— Aşa spune el. Dar nu sunt convinsă de asta — şi nu cred că el este convins. Ce face Willie?

— Stă în casă şi suferă de claustrofobie. Afară este postat un poliţist, dar lui îi este frică să iasă noaptea. Se uită la ceas. Că veni vorba, i-am promis să trec pe acolo şi ar cam fi trebuit să ajung.

După ce a plecat, mi-am băut vinul în singurătate şi am plecat casă. Singurul mesaj înregistrat pe robotul telefonului era de la Jim, care mă întreba rugător dacă nu ne putem întâlni să discutăm. M-am decis că nu, nu puteam. Am încercat iarăşi să iau legătura cu Jess Goodhue, dar cei de la informaţii nu au putut s-o localizeze. Am băgat în cuptorul cu microunde o *lasagna* îngheţată, care s-a ars la mijloc, iar pe margini au rămas ace de gheaţă. Oricum, am mâncat-o. Apoi m-am dus la seiful unde-mi ţin pistolul şi am scos de acolo săculeţul pe care-l găsisem printre lucrurile lui Hilderly. Arma atârna greu în palma mea. Am pipăit zona aspră unde fusese răzuit numărul de serie, apoi am pus-o înapoi în săculeţ şi săculeţul în seif, păstrând afară doar lanţul cu cele două litere de metal *K* şi *A* care erau ataşate la el. După ce l-am studiat un moment, l-am pus în poşetă, într-un compartiment separat.

Se făcuse ora opt şi jumătate şi era timpul să plec ca să mă întâlnesc cu Tom Grant. Am mai sunat o dată la KSTS-TV; de această dată Goodhue se odihnea până la emisiunea de la ora unsprezece şi nu putea fi deranjată. Mi-am amintit ce îmi spusese ea când o cunoscusem: „Nimeni, absolut nimeni nu mă deranjează în cabina mea.” Deşi îi puteam înţelege nevoia de linişte, încă mă irita faptul că nu m-a sunat aşa cum mi-a promis, iar acest lucru m-a neliniştit tot drumul până în Pacific Heights.

Noaptea era senină şi neobişnuit de călduroasă; străzile din Pacific Heights erau liniştite, evidenţiate faţă de restul oraşului de tăcerea care de obicei acoperă cartierele privilegiate. Din zona podului Golden Gate se auzeau sirenele de ceaţă — o amintire tristă şi oarecum

amenințătoare că ceața nu plecase pentru totdeauna, ci pur și simplu aștepta deasupra oceanului. În timp ce traversam trotuarul de la mașină spre casa lui Grant am distins alte zgomote: o luptă de pisici undeva, mai sus, pe deal; briza agitând frunzele eucaliptilor din vasta rezervație militară din spatele caselor; vaietul unei sirene pe strada Lombard. Brusc, atenția mi-a fost atrasă de altceva: cineva alerga și se împiedica. În timp ce persoana se apropia, zgomotul pașilor era însoțit de o respirație sacadată și hohote de plâns; mi-am dat seama că veneau dinspre proprietatea lui Grant. În timp ce mă grăbeam spre poartă, secretara lui, domnișoara Curtis, a ieșit în fugă în stradă scoțând un țipăt acut care s-a intensificat până când am început să simt fiori pe spate.

Era îmbrăcată ca acum două zile, dar rigiditatea și pedanteria pe care le afișase atunci dispăruseră. Fața ei era palidă și schimonosită; ochii îi erau goi și agitați. Am apucat-o de braț, s-a uitat spre mine, dar nu a dat semne că mă recunoaște. Apoi a călcat strâmb, iar țipătul s-a întrerupt brusc când și-a pierdut echilibrul. În timp ce o prindeam și îi redresam poziția mi-a spus printre sughituri:

— Poliția! Cheamă poliția!

M-am uitat în jur. Oamenii ne priveau de la ferestre, de pe cealaltă parte a străzii, dar — ca și în cazul vecinilor lui Hank și Anne-Marie — nici nu le-ar fi trecut prin gând să iasă din casă atunci când cineva țipa afară. Am condus-o pe domnișoara Curtis în curte. S-a împotrivit clătinând din cap.

— Nu pot să mă întorc acolo!

— Liniștește-te! Stai jos.

Am condus-o spre rondurile de flori, apoi m-am dus să închid poarta. Când m-am întors, stătea aplecată, ținându-se cu mâinile de mijloc.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, am îndemnat-o îngrijorată.

A gemut.

— Tom. Este în studio. El... cred că l-au omorât.

Am observat că a folosit pluralul, dar nu era momentul potrivit s-o chestionez.

— Cum ajung la studio?

— Pe poteca din jurul casei. Arată spre stânga și apoi în spate.

— Tu du-te înăuntru. Sună la nouă sute unsprezece.

Rămase nemișcată.

— Poți să faci asta?

Încuviință.

M-am grăbit pe poteca pavată cu cărămidă, spre spatele casei, unde era încă o curte umbrită de un copac acacia, des-părțind casa de zidul care mărginea Presidio. Chiar dacă luna argintea cărămidizile, acolo era foarte întuneric, dar în colțul îndepărtat din dreapta am văzut o clădire mică acoperită cu aceeași șindrilă maro ca și casa și cu iederă deasă. La una din ferestrele înguste strălucea o lumină slabă.

Am pornit încet spre ea, conștientă de zgomotul pe care-l făceau tocurile mele pe cărămizi. În jurul meu, mi se părea că totul este nemișcat; chiar și briza murise, iar frunzele eucaliptilor nu mai foșneau. Dinspre clădirea mică nu se auzea nici un sunet.

Ușa era întredeschisă, lăsând să treacă o dâră subțire de lu-mină. Am deschis-o precaută. Scârțâitul ușor al balamalelor n-a făcut să tresar.

În fața mea se deschidea o cameră cu o masă mare de lucru în mijloc; peretele din spatele ei avea până la jumătate rafturi, iar deasupra erau unelte agățate în cârlige. Ceilalți pereți erau goi, zugrăviți în alb. În cameră plutea un miros specific: metalic, grețos de dulce. Mirosul pe care eu îl asociazam cu moartea.

Am pășit înăuntru și am înconjurat masa de lucru supraîncărcată.

Grant zăcea în spatele ei. Era întins pe spate, cu brațul stâng întins în lături, iar dreptul și-l ridicase deasupra capului ca și când ar fi vrut să se apere de atacator. Fața, mâinile și costumul de vară erau mânjite de sânge. Picături roșii împrăscaseră rafturile și uneltele de pe perete. Când m-am apropiat, am văzut că fruntea îi era spartă, iar prin piele se vedeau oasele albe.

Doream să mă sprijin de masa de lucru, dar știam că nu trebuie să deranjez nimic în jur; probabil că domnișoara Curtis și făcuse multe stricăciuni acolo. Mi-am întors puțin capul, respirând adânc pe gură. Când m-am simțit mai bine, m-am apropiat de corpul căzut ca să verific dacă se mai simțea pulsul. Bineînțeles că nu.

În timp ce mă ridicam, ceva de pe podea îmi atrase atenția. M-am aplecat să văd mai bine. Părea un fetiș pe jumătate terminat — o împletitură din metal cu pene care ieșeau din ochiurile ei — și era acoperit cu sânge coagulat. Grant fusese omorât cu una din creațiile lui hidoase.

Trofee și lucruri moarte...

Expresia părea ciudat de adecvată aici, în acest atelier transformat în abator, unde Grant își realizase fetișurile lui bolnave din carcase de animale și păsări și unde cineva înfăptuise omorul.

Apoi mi-am amintit alt vers din acel catren: *plase ca să prindă vântul*. Și Grant realizase astfel de plase, își hrănise ambițiile exploatare lăcomia clienților lui și folosind-o împotriva soțiilor și copiilor pe care aceștia îi iubiseră cândva. Iar acum?

Nimic, m-am gândit în timp ce mă grăbeam înapoi spre casa principală. Nimic, în afară de plase goale — o viață care nu produsese nimic de valoare, de care nimeni nu-și va mai aminti la scurt timp după ultimul necrolog.

Am găsit-o pe domnișoara Curtis stând pe unul din scaunele clienților din cabinetul lui Grant și uitându-se absentă la telefonul de pe birou.

— Ai sunat la nouă sute unsprezece? am întrebat-o.

Privi în sus ca și cum ar fi fost surprinsă să mă vadă acolo.

— Nu... nu am putut.

— O să sun eu.

Am tastat cele trei numere; când la celălalt capăt al firului am auzit glasul ofițerului de serviciu i-am dat informațiile necesare. Apoi m-am așezat pe celălalt scaun.

Angela Curtis plânse. Lacrimile lăsaseră pe obraji urme maronii de rimei. Am căutat în poșetă și i-am întins un șervețel curat.

— Când l-ai găsit?

Și-a șters fața și a făcut un gest obosit.

— Chiar înainte de venirea ta. Am fost la un film pe Union Street. Tom mi-a spus să merg; trebuia să vină cineva la el și nu cred că dorea să fiu și eu în casă.

Când vorbisem cu el la telefon, Grant amintise de un interviu pe care-l programase după o întâlnire pentru cină. Poate că plănuiase s-o înlocuiască pe Angela Curtis și trebuia să vorbească cu unul dintre solicitorii postului; asta ar explica de ce nu dorise ca ea să fie prin preajmă. Dar de ce s-o trimitea la un film? De ce n-a trimis-o acasă?

— De ce te-ai întors aici? am întrebat-o.

— Aici locuiesc.

Ce convenabil pentru el, m-am gândit. O secretară care locuia împreună cu el; fără o nevastă care ar putea cere patea ei de avere. Și

cu siguranță că nu făcuse promisiuni sau afirmații care ar fi putut duce la un proces de concubinaj.

Ea îmi ghici gândurile, deoarece spuse:

— Nu a fost chiar așa. Doar că... era mai simplu dacă lo-cuiam aici.

Apoi s-a șters iarăși pe față, a mototolit șervețelul și l-a aruncat în coșul pentru hârtii.

— Oh, Doamne, pe cine cred eu că păcălesc? Bineînțeles că a fost așa. Ar trebui să fii idioată să crezi altceva.

— Domnișoara Curtis, ce s-a întâmplat când te-ai întors acasă?

— Am mers la studio și Tom era...

Clătină din cap, apoi înghiți în sec.

— Mai devreme ai spus că „ei” l-au omorât pe Tom. La cine te refereai?

— Am spus eu asta?

— Da. Ai motive să crezi că nu a fost numai o singură persoană?

Bănuiești pe cineva?

— Cred că m-am referit la clienții lui. Luau și luau, iar apoi nu erau satisfăcuți.

— Ți-a vorbit Tom vreodată de un vechi prieten pe nume Perry Hilderly?

Făcu un semn negativ cu capul.

— În ultimul week-end din mai, Tom a participat la un seminar la hotelul Cathedral Hill. Ești sigură că numele lui Hilderly nu a fost amintit în legătură cu acest seminar?

— Sunt sigură.

— Si nu bănuiești concret pe nici unul dintre clienții lui?

— Îi bănuiesc pe toți. Oricare dintre ei. Știu ce a fost Tom, n-am fost oarbă în privința asta. Motivul pentru care clienții lui nu erau satisfăcuți era că el îi obliga să fie egoiști și cruzi. Un răspuns normal. Cineva încearcă să-ți ia ceva — chiar dacă acel ceva este de drept al lui — iar tu îți bați joc, îți iei înapoi ce-i al tău și lovești în acest proces. După aceea se întorceau împotriva lui Tom; de multe ori nici nu doreau să-i plătească onorariul. Făcu o pauză, apoi spuse cu lacrimi în ochi: Știu exact cum era, dar asta nu m-a oprit să-l iubesc.

TREISPREZECE

— Iar atunci a sosit poliția, mi-am încheiat relatarea în fața lui Hank.

Stăteam la masa rotundă de stejar din bucătăria de la All Souls — un loc unde ne-am petrecut multe ore de-a lungul anilor, analizând aspecte ale cazurilor lui sau ale mele, bând vin sau cafea, bârfind sau vorbind serios. În această seară conversația era serioasă. Am sunat la el acasă imediat după ce am părăsit scena crimei, dar am vorbit doar cu robotul; apoi am sunat la firmă și am aflat că iarăși lucra până târziu. Acum, după ce îi spuseseam tot ce știam despre moartea lui Grant, mă cuprinsese o stare de amorțeală vecină cu letargia. Mă simțeam de parcă n-aș mai fi dormit de câteva zile.

— Cine-i ofițerul însărcinat cu anchetarea crimei? mă întreabă.

— Leo McFate. Îți amintești de el — cel care, atunci când mă ocupam de cazul lui Willie...

— Îmi amintesc. Un dobitoc. Am crezut că s-a transferat la Departamentul de informații.

— Așa a făcut, dar acum este înapoi la Criminalistică. Mai bine ar fi stat la Informații — este un ticălos laș, iar acela-i un loc potrivit pe unii

ca el.

Departamentul de Informații al S.F.P.D. fusese criticat că spionează organizațiile ecologice, de homosexuali și de pacifiști, care nu constituiau în nici un fel o amenințare pentru ordinea și siguranța publice. În anii șaizeci, agenți ai acestui departament se infiltraseră în mitingurile pentru drepturile civile și în demonstrațiile contra războiului; cu un an în urmă se demonstrase că — în ciuda unei legi date de Departamentul Poliției în 1975, care interzicea asemenea activități — în 1984, în timpul Convenției Partidului Democrat, departamentul spionase diversele grupări cum ar fi: Solidaritatea cu Populația din El Salvador, Breasla Națională a Avocaților și o asociație independentă a taximetriștilor care amenințau să intre în grevă chiar atunci când delegații începuseră să sosească în oraș. Mi se părea o ramură a poliției foarte potrivită pentru McFate.

— Sunt surprins că nu a ajuns până acum în Sacramento, făcând ceva „important”, spuse Hank.

McFate era tipul clasic al acelora cărora le place să urce scara socială și care au aspirații politice.

— Da și nu știu dacă doresc să fie acolo și să distrugă statul sau să fie aici și să mă sâcâie pe mine.

— Bănuiesc că nu te-a lăsat să stai prea mult în preajma lui Grant.

— M-a scos de acolo cât de repede a putut. Mi-a luat o declarație și mi-a spus să mă prezint mâine dimineață la prima oră s-o semnez. Nu a părut prea interesat de legătura dintre Grant și Hilderly sau de faptul că Hilderly a fost una dintre victimele asasinului. De fapt, când m-am oferit să-i comunic orice informație interesantă mai aflu de la vreunul dintre moștenitori, mi-a spus că nu este necesar.

— Oricum, ce-i în neregulă cu el?

Am zâmbit.

— Ei bine, în parte treaba asta se datorează faptului că mai demult mi-a făcut avansuri și l-am refuzat. Dar adevărata problemă este că — deși se afișează cu femei foarte interesante — de fapt nu are încredere în ele și nici nu-i plac.

Hank mormăi dezaprobat — nu știu dacă se referea la faptul că McFate mi-a făcut avansuri sau la afirmația mea că unui bărbat nu-i plăceau femeile.

— Sunt curioasă ce se întâmplă cu averea lui Hilderly. Ce se întâmplă cu partea lui Grant, din moment ce n-a trăit îndeajuns ca să semneze renunțarea?

— În testamentul original exista o clauză în care se spune că dacă vreunul dintre beneficiari nu supraviețuiește până la distribuția finală a averii, partea lui va fi reîmpărțită între ceilalți rămași. Din fericire, Hilderly a copiat-o și în olograf, deci partea lui Grant nu se adaugă la averea sa.

— Care oricum este probabil substanțială. Sper că i-a lăsat ceva Angelei Curtis. Chiar dacă l-a iubit, nu cred că a fost ușor să-l suporte. Merită o recompensă.

— Nu ți-a plăcut deloc, nu-i așa?

— Nu era un om pe care să-l placi. Acele fetișuri... M-am oprit înfiorându-mă, apoi am căscat.

Hank se uită la ceas.

— Aproape unu și jumătate. Mai vrei vin?

— Jumătate de pahar. Încă sunt prea agitată ca să pot să dorm.

M-am uitat pe fereastră la luminile orașului în timp ce Hank s-a dus la frigider ca să mai toarne vin în pahare.

— Hank, ce crezi despre crimele înfăptuite de pistolar și despre

moartea lui Grant? Chiar și faptul că pușcașul a dat o lovitură la tine acasă a fost o coincidență mult prea mare pentru gustul meu, iar acum unul dintre moștenitorii lui Hilderly a fost lovit de moarte.

— Aici este totuși problema.

Se întoarse la masă și puse pe ea paharele.

— Analiza balistică arată că celelalte crime au fost comise cu aceeași pușcă. Iar Grant nu a fost omorât prin împușcare. De fapt, pare o crimă pasională, nepremeditată.

— Știu. Puteam să pun pariu că McFate o bănuiește pe Angela Curtis, dar mă îndoiesc că ar putea dovedi ceva. Nu avea pe ea nici o urmă de sânge, or, dacă ar fi făcut-o, ar fi fost acoperită de sânge din cap până în picioare.

— Ai spus că ți s-a părut că Grant a fost omorât cu câțva timp înainte să ajungi tu acolo. Ea ar fi putut să facă un duș și să-și schimbe hainele.

— Apoi să mă aștepte pe mine, din moment ce știa că o să vin la nouă și să mimeze isteria. Pentru un moment, mi-am reamintit scena sosirii mele la casa lui Grant. Nu, nu cred. Reacțiile ei mi s-au părut adevărate. Pentru binele ei, sper ca cineva de la cinematograful să-și amintească de ea.

Timp de câteva minute ne-am băut vinul în tăcere. Eu mă gândeam încă la celelalte crime. Ceva îmi scăpa în legătură cu ele — o conexiune pe care ar fi trebuit s-o fac. La momentul potrivit o să-mi dau seama de ea sau poate niciodată.

După ce am băut, Hank s-a ridicat și a dus paharele goale la chiuvetă.

— Ar fi mai bine să plecăm, nu? S-a și făcut mâine, și am un program foarte încărcat.

M-am ridicat și m-am întins.

— Și eu, la ora nouă trebuie să ajung în Berkeley, ceea ce înseamnă că cel târziu la șapte jumătate trebuie să fiu la poliție ca să semnez declarația.

— Ce treabă ai în Berkeley?

— Trebuie să vorbesc cu redactorul-șef al revistei la care a lucrat Hilderly. Sper că-mi poate da niște informații despre trecutul lui Perry, despre legăturile lui cu Grant.

— Shar, i-ai găsit pe moștenitori...

— Credeam că am căzut de acord să continui cercetările până când suntem siguri că Hilderly n-a fost amenințat sau rău influențat când a redactat olograful. În plus, McFate pare hotărât să ignore în investigațiile lui în legătură cu moartea lui Grant acest aspect legat de Hilderly.

Hank ezită, apoi mă aprobă.

— Atunci, continuă cercetările.

În timp ce străbăteam holul, iar eu mi-am luat jacheta de pe biroul lui Ted, a adăugat:

— Întotdeauna te implici emoțional în cazurile tale.

— Și tu nu?

— Ai dreptate. Dar fii atentă. Nu-i călca pe bătători pe cei de la poliție. Trebuie să-ți protejezi permisul și mi-ai lipsi dacă n-ai mai fi prin preajmă.

În timp ce coboram treptele de la intrare i-am zâmbit lui Hank.

— O să calc tot atât de ușor ca și Ralph și Alice — fără să las în urma mea numai distrugeri.

Nu am dormit nici bine nici mult datorită nenumăratelor coșmare în care îmi apăreau pene, oase și chipuri mânjite cu sânge. La ora șapte și jumătate eram la Curtea de Justiție și îmi pusesem semnătura pe

declarația bătută la mașină în legătură cu moartea lui Grant. Leo McFate nu se vedea prin preajmă; ofițerul care s-a ocupat de mine mi-a spus că fusese acolo toată noaptea, dar plecase la Departamentul de informații — fostul lui ring de dans — doar cu câteva minute înainte să ajung eu. Greg însă era în boxa lui, înglodat într-un munte de hârtii. M-am îndreptat spre el și i-am bătut în geam. S-a uitat în sus și mi-a făcut semn să intru.

— Ești matinală, mi-a spus în timp ce mă așezam pe scaunul liber.

— Pot să spun același lucru despre tine.

— Sunt aici de la șase. Încep să se facă presiuni din ce în ce mai mari în legătură cu crimele astea aparent fără legătură între ele. Am auzit că ai avut o seară de pomină.

— Ți-a și raportat McFate despre cazul Grant?

A încuviințat.

— Și a bodogănit destul de mult despre cum fosta mea prietenă a reușit să distrugă o serie de amănunte de la locul crimei.

Fața mi s-a înroșit de furie.

— Dracu să-l ia!

— Dacă poți să-l crezi.

Greg nu avea mai multă bunăvoință față de McFate decât mine.

— Nu l-aș crede.

Am căutat în geantă, unde pusesem mai devreme săculețul cu arma pe care o găsisem în apartamentul lui Hilderly. Greg a ridicat din sprâncene când am pus-o pe biroul lui. I-am explicat repede cum ajunsese în posesia ei.

— Poți să-i rogi pe cei de la laborator să încerce să scoată la iveală seria?

— De ce?

— Proveniența ei ar putea să arunce ceva lumină asupra motivelor din cauza cărora a fost omorât Grant.

Greg păru că se îndoiește de asta, dar încuviință.

— O.K., o trimit la laborator. Totuși nu le pot spune că-i o chestiune prioritară.

— Nici nu mă aștept la așa ceva. Încă o problemă: pot să mă mai uit încă o dată prin dosarele referitoare la crimele pistolarului?

— Iarăși, de ce?

— Am sentimentul că mi-a scăpat ceva data trecută.

Privirea lui deveni brusc gânditoare, distantă.

— Țiți amintești când ne-am cunoscut noi și te-am acuzat grosolan că te bazezi pe intuiția feminină?

Am încuviințat.

— Te jucai cu o fundă pe care o aveai în păr și fără să-ți dai seama ce faci ai răsucit-o în forma unui lasou.

— Adevărat. Uitasem complet.

— Ei bine, de-a lungul anilor mi-am dat seama că te bazezi doar pe instinctele pe care le are un detectiv bun. Și, de asemenea, am început să am încredere în ele. Ești bine venită să te uiți prin dosare. Ridică receptorul telefonului și ceru să i se aducă dosarele, apoi făcu aranjamentele necesare pentru trimiterea armei la laborator.

— Poți să te folosești iarăși de biroul meu, adăugă el când termină convorbirea telefonică. Peste cincisprezece minute am o întâlnire și probabil nu mă întorc până după-amiază. Dacă vrei să-mi comunici ceva, sună-mă atunci.

L-am privit în timp ce părăsea boxa, gândindu-mă că nu arăta deloc altfel față de omul pe care, pe vremuri, aș fi vrut să-l spânzur. Dar se schimbase interior — devenise mult mai maleabil, mai trist și mai cinic.

Ei bine, nu așa ni se întâmplă tuturor? m-am gândit în timp ce înconjuram biroul și mă așezam pe scaunul lui.

Când un funcționar mi-a adus dosarele, am început să le studiez cu mult mai mare atenție decât o făcusem la începutul săptămânii. De această dată am examinat în detaliu datele despre primele trei victime.

Prima — angajatul de la restaurant — se numise Bob Smith. Un nume comun — probabil fals. Mi l-am notat în agendă și am pus un semn de întrebare lângă el. Cartea de muncă a lui Smith era încărcată: timp de nouă luni înainte de moarte lucrase ca ajutor de bucătar la o pizzerie mică de pe Market Street; în cei cincisprezece ani anteriori lucrase sporadic la diverse autoserviri din Seattle, Portland, Salt Lake City și Phoenix. Singura angajare mai de lungă durată — din 1967 până în 1973 — fusese la American Consolidated Services în Fort Worth, Texas. Mi-am notat să încerc să aflu mai multe despre companie. Smith locuise singur într-un apartament de închiriat din Outer Mission; din discuțiile poliției cu proprietarul și ceilalți chiriași reieșea că fusese un om singuratic, fără rădăcini, un bărbat fără familie și fără prieteni. Orice mi se păruse că aş fi omis din dosare nu se afla într-al lui.

A doua victimă fusese o asistentă medicală, Mary Davis, născută Johnson. Alt nume comun. Când a fost împușcată, Davis lucra de două luni la Spitalul de copii din Laurel Heights și a fost ucisă în timp ce se îndrepta spre mașina ei, parcată pe o stradă liniștită de lângă spitalul de urgență unde își făcuse tura de noapte. Înainte de aceasta fusese asistentă la Spitalul Letterman Army din Presidio, spital de boli nervoase. După ce se căsătorise, în 1975, urmasse o perioadă de opt ani în care nu avusese serviciu, iar în 1983 urmasse Colegiul City pentru un curs de specializare în domeniul bolilor sistemului nervos. Înainte de căsătorie fusese la Crucea Roșie Americană, din 1968 până în 1974. Familia și prietenii o descriuseră ca pe o soție și mamă devotată, vecină bună, voluntară activă pentru o organizație care oferea sfaturi celor suferinzi de SIDA

Mi-am notat câteva detalii despre Davis, simțind că a început să prindă formă o nouă idee.

Cea de-a treia victimă, John Owens, fusese veteran și trăia dintr-o pensie de invaliditate într-o casă mică lângă plajă, în cartierul Outer Sunset. Nevasta și prietenii l-au descris ca pe omul din cartier bun la toate; în garaj avea un atelier și era un geniu în privința motoarelor de automobil. Faptul că era obligat să stea într-un scaun pe rotile, datorită leziunilor pe care le suferise într-un bombardament lângă Saigon în 1972, nu îi afecta abilitatea de a repara aproape orice.

Iarăși Vietnam.

Hilderly fusese acolo. Tot așa Hank, Willie și John Owens. Toți cam în aceeași perioadă. Mi-am verificat notițele pe care le făcusem în legătură cu Mary Davis: Crucea Roșie Americană din 1968 până în 1974. Fusese și ea acolo? Poate, de asemenea și Bob Smith? Un înveninat protestatar împotriva războiului din anii șaizeci care începuse să ucidă veterani la optsprezece ani după sfârșitul războiului? Nu. Semăna prea mult cu intriga unui film prost de televiziune. În plus, Hilderly și Davis nu fuseseră înrolați în armată. Iar Hank nu era un veteran tipic. De fapt, nici Willie nu era.

Mi-aș fi dorit ca Greg să fi fost acolo ca să pot vorbi cu el; el era bun la alegerea posibilităților față de improbabilități. Dar el nu se întorcea până după-amiază, iar eu trebuia în mai puțin de o oră să ajung în Berkeley.

Aveam nevoie de mai multe informații. Am ridicat receptorul telefonului și am format numărul de acasă al lui Hank; mi-a răspuns doar

robotul. Același lucru s-a întâmplat acasă la Willie. Am căutat în cartea de telefon numărul magazinului principal din Market Street. Willie nu sra nici acolo, dar, până la urmă, l-am găsit în magazinul din Daly City unde discuta cu directorul.

— Când ai puțin timp liber? l-am întrebat.

— Hristoase, McCone, nu știu. Astăzi sunt toată ziua ocupat. Trebuie să fac turul magazinelor.

— Spune-mi o oră când o să fii înapoi în Market Street.

— Cinci? Cinci și jumătate?

— Bine. O să ne vedem atunci.

Am închis înainte să-mi răspundă și l-am sunat pe Ted la All Souls.

— Care-i programul de astăzi al lui Hank?

— Lasă-mă — drace, dă-te jos!

— Ted?

— Vorbeam cu Alice. Tocmai a trecut peste tastatură și mi-a stricat programul. Înapoi, bestie! Se auzi o bufnitură și un mieunat indignat. Deci — ce? mă întreabă. Programul lui Hank?

— Dacă nu te întrerup prea drastic din educația pe care încerci s-o faci.

— Nu fi sarcastică. Știi că ai fi putut să mi-l iei de pe capul meu.

— Programul...?

— Dimineața asta este la tribunal. Se întoarce pe la două. A spus că are de gând să facă ordine prin niște lucruri și apoi să se ducă acasă mai devreme.

— O.K., te rog, îi transmiți mesajul ăsta și-i spui că-i urgent? Vreau să se întâlnească cu mine la magazinul lui Willie din Market Street între cinci și cinci și jumătate. Subliniază-i că-i urgent.

— La Willie, Market Street, patru și jumătate. Asta ca să ajungă la timp; după cum știi, Hank are obiceiul să întârzie. Îi transmit și o să mă asigur că nu uită.

Sunt momente când mulțumesc zeilor pentru eficiența lui Ted.

— Superb. Încă ceva: Rae este în biroul ei?

— Cred că am auzit-o acum cinci minute umblând pe acolo. Rămâi la telefon.

Când Rae a ridicat receptorul, nu părea prea voioasă.

— Tocmai am citit în ziar despre Tom Grant. Ești implicată în chestia asta?

— Am ajuns acolo imediat după ce secretara lui a descoperit corpul.

— Nu te-au menționat.

— Bine. Sunt destul de cunoscută și așa. Ascultă, îți povestesc mai târziu. Ai timp să verifici ceva pentru mine în dimineața asta?

— Dacă nu este prea complicat. Mi se pare că mi s-a blocat creierul. O.K., spune.

— Vreau să aflu amănunte despre o firmă din Fort Worth, Texas — American Consolidated Services. Mai exact, ce servicii oferă și unde. Dacă poți să-i faci pe cei de la personal să coopereze, întreabă despre Bob Smith, care a lucrat pentru ei din 1967 până în 1973.

— Care-s motivele pentru care întreb de el?

— Spune-le că verifici trecutul unui angajat. Nu, nu ține — poliția a luat legătura cu ei și cine-ți răspunde s-ar putea să-și amintească că este mort. Hm, gândește-te la ceva.

— Sigur, îmi răspunse ea morocănoasă.

Am scris un mesaj pentru Greg, comunicându-i că am o pistă posibilă pentru găsirea ucigașului și că o să-l sun mai târziu. Apoi am pornit la drum spre orașul unde se află acea alma mater a mea.

PAISPREZECE

În prezent, vizitez foarte rar Berkeley-ul — nu pentru că nu-mi place orașul, ci fiindcă de mult timp prietenii mei vechi au plecat și nu mai am motive serioase să merg acolo. În acea dimineață, în timp ce conduceam pe University Avenue spre campus m-a cuprins o puternică nostalgie. Tânăra brunetă, îmbrăcată în jeanși, care trecea pe trotuar aș fi putut cu ușurință să fiu eu, îndreptându-mă fără chef spre ora de științe sociale și întrebându-mă cum o să pot rezista fără a treia cană de cafea. Chioșcul din colț unde se vindeau sandvișuri era locul de unde-mi luasem frecvent un prânz grăbit și puteam să pun pariu că pâinea lor era tot la fel de proastă și de uscată ca întotdeauna. Când am traversat intersecția Milvia am simțit o strângere de inimă; cam la două cvartale depărtare, pe o străduță lăturalnică era clădirea cu apartamente unde s-au consumat scenele fericite, apoi deziluzionate și în final dureroase ale singurei legături de lungă durată pe care am avut-o. Peste tot în jurul meu — și de asemenea în interiorul meu — lucrurile se schimbaseră și totuși nu.

Era ciudat, am reflectat, că o parte din mine nu se simțea mai bătrână decât în ziua când am plecat de aici cu diploma.

De atunci mi-am ales o meserie la care atunci nici nu mă gândisem; am avut de-a face cu oameni și posturi care ar fi făcut-o pe acea absolventă să se înfioare; am fost de multe ori în situații foarte critice, m-am descurcat cât de bine am putut cu violențele și cu moartea, chiar am fost obligată să ucid un om. Eram mult mai cinică, mult mai rațională, mult mai înclinată spre mânie. Dar undeva, înăuntru, la mare adâncime, exista acea părțică optimistă și plină de speranțe care încă mai avea douăzeci și trei de ani.

Schimbările survenite în Berkeley erau de asemenea contradictorii. Rămăseseră vechile repere importante, dar între ele erau intercalate clădiri noi și un mare număr de magazine și restaurante ultramoderne. Orașul liniștit, întrucâtva libertin, al amintirilor mele devenise șic în aceste zile: era sediul lui Gournment Ghetto, avangarda de pionierat a Noii Bucătării Californiene. Universitatea, deși încă un obiectiv important al orașului, nu mai era singura atracție. Pe străzi, unde cândva întâlneai în principal numai studenți pe biciclete și vehicule de mână a treia, acum puteai să vezi și oameni de afaceri prosperi în BMW-uri. Bineînțeles, nu toate direcțiile progresului fuseseră ascendente: când am ajuns la marginea campusului și am cotit la stânga pe Shattuck, am fost puțin surprinsă să văd un McDonald's imens. În aparență, nu toți locuitorii Berkeley-ului erau gurmanzi.

Luke Widdows îmi spusese că locuința lui se afla într-o zonă a străzii Walnut, la distanță de un cvartal de un complex comercial denumit Walnut Square. Am găsit-o — cu două etaje, cu șindrilă albă, înconjurată de o verandă lată — și am parcat pe alee, după cum mi se indicase. Îmi spusese că biroul lui era în clădirea fără etaj din spate. Am urmat o potecă șerpuită, nepavată, printr-o grădină de legume spre casa anexă, mai dărăpănată decât cea principală, cu un acoperiș păraginit și foarte înclinat. Când am ciocănit la ușă, Widdows mi-a deschis imediat.

Era un bărbat zvelt, cu păr castaniu ondulat și barbă rebelă, îmbrăcat în pantaloni kaki și un tricou albastru. Maniera lui de comportare era deschisă și acest lucru mi-a plăcut; părea să fie atât de bucuros că mă vede încât am bănuir că l-am întrerupt dintr-o treabă neplăcută. M-a condus într-o cameră în care se afla un birou plin de hârtii și două fotolii vechi și comode; mi-a oferit cafea și s-a dus s-o aducă.

— Este plăcut să lucrez aici, îmi spuse din cealaltă cameră, pentru că am o bucătărie mică. Nu trebuie să mă duc în casa principală dacă nu vreau. Iar aceasta este o binecuvântare, deoarece am închiriat câteva camere unor studenți cărora le place să asculte muzica foarte tare. Dorești să-ți pun ceva în cafea?

— Simplă.

— Și eu o beau tot așa.

Widdows s-a întors, mi-a întins o cană mare, apoi s-a cufundat în celălalt fotoliu privindu-mă cu un interes sincer.

— Detectiv particular, hm? Cum de lucrezi în această branșă?

— Am obținut la Cal o diplomă în sociologie.

A râs înțelegător.

— A mea a fost în jurnalistică.

— Aș spune că asta-i puțin mai practică.

— Nu cu mult. În jurnalistică nu există un profesor mai bun decât experiența directă.

— Ei bine, în mod evident tu ți-ai format-o.

— În cel mai greu mod posibil.

Vorbea fără amărăciune sau milă față de sine; oricare ar fi fost încercările prin care trecuse, păreau să-l amuze. În timp ce el se întindea în fotoliu cu un picior aruncat deasupra brațului și cu laba goală atârându-i, am privit spre harababura de pe birou și la monitorul computerului — amintiri ale treburilor pe care probabil le întrerupsesem eu.

— Nu vreau să te rețin de la nimic important, am spus.

— Mă reții — și sunt încântat. În dimineața asta n-am putut să rezolv anagrama — cuvântul acela amestecat din ziar — deci mi-am dat seama că azi va fi una din acele zile în care nu voi putea lega nici o frază.

Doreai să discutăm despre Perry Hilderly?

— Da. Am înțeles că a lucrat pentru tine la *New Liberty*.

— Dacă poți să spui că vreunul dintre noi lucra. Perry era reporter.

Făcea anchete, cred că așa ai putea spune în mare. Habar n-avea să scrie — trebuia să rescriu tot ce aducea el —, dar era una dintre personalitățile Mișcării, avea contacte cu oamenii care, altfel, n-ar fi stat de vorbă cu reporterii.

— Cât timp a lucrat la revistă?

— A început în '68, după ce a părăsit Berkeley-ul.

— Și atunci trăia în San Francisco?

— Pe undeva prin districtul Fillmore, cred. O mulțime dintre oamenii Mișcării locuiau pe atunci acolo — era ieftin și puteau să intre în legătură cu „adevărații oameni”, după cum ne plăcea nouă să denumim minoritățile.

— Si a plecat în Vietnam în '69?

— În primăvară. A venit la mine și mi-a spus că s-a săturat și că este deziluzionat de Mișcare. Dorea să vadă la fața locului care era adevărul despre război. Nu aveam fondurile necesare să-l plătim, dar am ajuns la o înțelegere că dacă el își plătește drumul, noi îi dăm acreditările de presă. Deci a plecat.

— Și despre ce a făcut reportaje?

— Nu ne-a transmis nici măcar un singur rând până când revista și-a încetat apariția. Pentru un moment Widdows păru că are regrete. Mi-e teamă că a fost vina mea. Îmi venise rândul să mă înrolez — asta s-a întâmplat cam la o lună după ce Perry a plecat în 'Nam —, deci am ales calea care am crezut eu că-i mai ușoară și am fugit în Vancouver. După ce am plecat, revista nu a mai fost condusă bine.

Acum îl priveam cu interes. Destul de ciudat, nu întâlneam

niciodată până atunci pe nimeni care plecase în Canada ca să evite înrolarea.

— După cum o spui, înțeleg că „drumul mai ușor” nu a fost așa?

— Nu chiar. Cei care se împotriveau înrolării nu prea erau bine primiți acolo. Pur și simplu, eram prea mulți și nu existau destule locuri de muncă disponibile. Nu eram destul de atașați de țară ca să ne accepte canadienii. Și multora dintre noi ni s-a făcut dor de casă — știu că *mie* da. M-am întors o dată cu programul de amnistiere. Am scris o carte despre experiențele mele care s-a vândut destul de bine, așa încât am putut să-mi cumpăr casa asta. Acum sunt aproape apolitic; scriu în principal despre grădinărit. Ai văzut legumele mele.

Am încuviințat, gândindu-mă că Luke Widdows era la fel de mult o victimă a tulburărilor războiului ca și cei care merseseră în Asia să lupte.

— Unde l-ai întâlnit prima dată pe Perry? l-am întrebat.

— Aici în Berkeley. L-am intervievat pentru o serie de articole pentru *Daily Cal*.

— Poți să-mi spui câte ceva despre oamenii de care era atașat?

— Te referi la ceilalți lideri ai MLC?

— Hai să-ți spun câteva nume, poate-ți amintești dacă erau prieteni de-ai lui. Thomas Y. Grant?

— Unde am... nu este el avocatul care a fost omorât noaptea trecută?

— Da.

Widdows făcu ochii mari.

— Te ocupi de chestia asta?

— Doar ca problemă tangențială.

— Înțeleg. Părea intrigat de reticența mea. Ei bine, după cum îmi amintesc, prima dată când am auzit de Grant a fost azi-dimineață când am deschis ziarul.

— Dar despre David Arlen Taylor — D. A. Taylor?

— O, sigur. Era prieten foarte bun cu Perry, probabil cel mai bun.

— Și Libby Heikkinen?

— Prietena lui Taylor.

— Dar despre Jenny Ruhl?

— Ruhl. Ruhl. Da, mi-o amintesc. O fată micuță, cu părul negru și lung.

— Există vreo șansă să fi fost implicată amoros cu Perry?

— Oh, nu cred. Lui Perry îi plăceau femeile, dar, de fapt, în prezența lor era un timid. Nu s-ar fi încurcat cu cineva ca Jenny.

— De ce nu?

— Cum să-ți explic asta fără să... lui Jenny îi plăceau bărbații în mare cantitate. Pentru un timp, cam în '64 sau '65, a trăit cu un tip, un adevărat pierde-vară. Unul dintre acei tipi care se aflau în Berkeley doar pentru sex, droguri și rock-and-roll, după cum obișnuia să se spună. Apoi a dispărut din scenă cam pe când a rămas ea gravidă. Ea a născut copilul și bănuiesc că l-a oferit spre adopțiune. După aceea ea a trecut de la un tip la altul, fără să rămână prea mult timp cu nici unul.

— Atunci, ce legătură avea ea cu Hilderly?

— Doar că făcea parte din același cerc de prieteni. Foarte implicați în proteste.

— Acest... pierde-vară cu care a trăit Ruhl — care era numele lui?

— Nu cred că am știut vreodată.

— Poți să mi-l descrii?

— Altfel decât un fluturaș tipic, nu. Îți aduci aminte genul — barbă lungă și nearanjată, la fel și părul, arătând în general posomorit, puțin mai în vârstă decât majoritatea studenților.

— Nimic memorabil despre el?

— Nu-mi amintesc nimic. Acei oameni erau toți la fel și nu prea mulți dintre noi aveau încredere în ei. Vezi tu, motivele lui nu erau pure. Widdows râse — și amuzat și batjocoritor. Aveam o listă lungă de oameni în care nu aveau încredere. Bineînțeles, oricine avea peste treizeci de ani, administrația universității și majoritatea profesorilor. Politicienii, dacă făceau parte dintr-un partid important. Complexul industrial-militar, incluzând sublocotenenții speriați din Garda Națională. Existau spioni care pândeau din spatele fiecărui copac; polițiștii din Berkeley, cei de la narcotice, FBI, poliția campusului și — când bombele au devenit lucrul la modă — ATF, Alcoolul, Tutunul și Armele de Foc.

— O adevărată paranoia?

— Corect. Și nu era indusă în totalitate de droguri. Dar să-ți spun un lucru despre spioni: nu prea mulți dintre ei au reușit, e neesențial de la ce agenție proveneau. Gulerele închise la ultimul nasture și pantofii din piele fină *nu* prea se potriveau la întâlnirile noastre. Și cei care au reușit să se infiltreze printre noi, de obicei cădeau în cealaltă extremă — au fost acaparați de droguri și de femei. Am auzit că FBI trebuia, periodic, să-i cheme de pe teren pentru un fel de de-programare. Într-adevăr, au fost vremuri bizare.

— Știi cumva ce s-a întâmplat cu grupul de prieteni ai lui Perry?

— Ori au fost exmatriculați, ori au renunțat la școală. Cred că el mi-a spus că unii dintre ei s-au mutat în oraș și au înființat o comunitate. Centrul activităților politice s-a mutat în jurul anilor șaiszeci și opt sau și nouă în S. F. State. Perry a păstrat legătura cu ei; doar atâta știu. Odată mi-a spus că cei de acolo ar fi un subiect bun pentru un reportaj, dar n-a ieșit nimic din asta.

— Ce fel de reportaj?

— Cine știe? Perry era foarte independent, niciodată nu știam cu ce o să vină până când îmi puneă articolul pe masă. Dar, pe atunci, comunitățile se înmulțiseră ca ciupercile după ploaie și probabil că atunci când a reflectat mai bine s-a decis că era ceva al cărui timp trecuse.

Am rămas tăcută, punându-mi în ordine lucrurile aflate de la Widdows.

— Te-am ajutat? mă întrebă el în final.

— Da, m-ai ajutat. Eu am ajuns cu mulți ani mai târziu la Berkeley, iar tu m-ai făcut să înțeleg puțin acele timpuri. Iar acum nu o să te mai rețin de la lucru.

— Nu sunt sigur că-mi faci un serviciu.

Widdows m-a condus până la mașină, arătându-mi pe drum cea mai frumoasă roșie din grădina lui. I-am mărturisit că sunt foarte neîndemânică în ceea ce privește plantele decorative, iar el a zâmbit și mi-a sugerat că ajută dacă cineva le udă. După ce m-am urcat în MG, el s-a sprijinit de portieră, uitându-se în jos la mine prin geamul deschis.

— Ți-ar plăcea să ieșim undeva odată? mă întrebă.

Am ezitat, gândindu-mă că prefer bărbații care trăiesc mai mult în lumea reală decât părea el că o face. Apoi m-am gândit, ce naiba!

— Da, mi-ar plăcea.

— Superb. O să te sun în curând sau o să mă suni tu. Putem să mergem la o piesă de teatru ori la un concert. Să mergem la un picnic sau oriunde altundeva. Sau — a adăugat — aș putea oricând să-ți vizitez plantele decorative.

CINCISPREZECE

Când am părăsit Berkeley-ul nu aveam chef să mă întorc la birou; acolo mă așteptau doar treburi de rutină și eu doream ceva mai activ. Deci m-am decis să traversez Richmond Bridge spre ținutul Marin și să-i fac o vizită Miei Taylor.

Ceața rămăsese în suspensie, deși vântul încă bătea în rafale de-a lungul dealurilor din West Marin, iar albastrul clar al cerului se reflecta superb în apa încrețită a Golfului To-males. Soarele dădea pilcurilor de chiparoși și eucalipti o culoare verde intensă, iar dealurilor arse o nuanță mai caldă, de bronz. În timp ce conduceam, am observat absentă frumusețea naturală — nu fără apreciere, ci doar cu o mică parte a atenției mele. Minteia îmi era la trecut și la posibilele lui ramificații în prezent.

Când am ajuns la Taylor's Oysters, în parcare se aflau câteva mașini care arătau mai prezentabil, dar restaurantul era iarăși fără consumatori. O tânără zveltă, îmbrăcată în blugi, cu părul negru, lung până la talie, ștergea cu o cârpă mușamaua de pe o masă. S-a întors când a auzit ușa închizându-se în spatele meu. Fața ei era bronzată și cu trăsături proeminente.

— Tu ești Mia Taylor? am întrebat-o.

A încuviințat, studiindu-mă și încruntându-se puțin. Pentru câteva clipe, intensitatea privirilor ei m-a mirat; apoi mi-am dat seama că ea încerca să mă plaseze pe o ramură îndepărtată a arborelui de familie. Așa cum îi spuseseam lui Libby Ross, ziua precedentă, am doar o optime de sânge Shoshone, dar această optime se vede în culoarea părului meu și în pomeții obrazilor. Rar mă gândesc la mine prin prisma moștenirii indiene sau a sângelui scoțian-irlandez care completează compoziția mea genetică. Atitudinea mea este un simptom al celor ce s-au întâmplat cu grupurile etnice din America și bănuiesc că într-un fel estomparea diferențelor este un lucru bun. Dar, pe de altă parte, există o tristețe inerentă datorată pierderii conștientizării rădăcinilor noastre, a legăturii cu istoria și tradițiile care ne-au format.

Ca să o scutesc pe doamna Taylor de confuzie, am spus:

— Sunt Sharon McCone, detectivul de la All Souls Legal Cooperative. Soțul tău este liber...

— Nu, răspunse ea repede. D. A. este bolnav.

Nările îi palpitară de dezgust.

— Și-a pierdut cunoștința, dacă vrei să știi.

Se duse în spatele barului și aruncă cârpa în chiuvetă. Corpul ei era rigid din cauza tensiunii; apucă marginea tejghelei, încercând să-și păstreze controlul. După un moment vorbi cu un ton mai puțin aspru.

— Uite, dorești niște cafea?

— Sună bine. Mulțumesc.

A ridicat din umeri și a turnat cafea în două căni dintr-un ibric aflat pe o plită caldă.

— Neagră?

— Te rog.

A dus cafeaua la masa pe care o curățase și mi-a făcut semn să iau loc pe un scaun. Când s-a așezat în fața mea, fața ei era impasibilă, lipsită de orice emoție.

— D. A. a băut mult?

— Mda. De câteva zile este foarte abătut. Ieri a luat camionul lui Jack — făcu un semn spre camionul vechi de marfă pe care-l văzusem la vizita mea anterioară — și s-a dus în mare grabă s-o vadă pe Libby Ross. Când s-a întors s-a apucat să bea bere. Jack i-a luat cheile de la camion, dar probabil că și-a făcut cândva un set de rezervă, pentru că, aproape

fără să ne dăm seama, a plecat iarăși.

— Unde?

— Să se plimbe, ca de obicei. Să colinde barurile. Când l-am găsit, trecuse de ora unu dimineața și el era în Wiley's Tavern pe drumul Two Rock. Arăta îngrozitor. Se bătuse într-un bar, își pierduse jacheta și se purta mai urât decât un șarpe. A fost nevoie de toți trei ca să-l putem duce acasă.

— Asta se întâmplă des?

— Destul de des. Nu ar fi trebuit să conducă. Nu mai are permis de ani de zile. Am avut multe necazuri cu șeriful. Sunt speriată de moarte că, într-o bună zi, vreun om al legii s-ar putea să-l împuște, iar asta va fi sfârșitul lui D. A.

Degetele ei se încleștară pe ceașca de cafea, unghiile al-bindu-i-se.

— Nu poți să faci nimic să-l ajuți?

— Te gândești poate la vreun psihiatru sau la o clinică de dezintoxicare?

— Există aceste posibilități.

Râse cu amărăciune.

— Și cum să plătesc pentru asta? Uită-te la locul ăsta. Făcu un gest prin care indica sala. Vezi vreun consumator? Nici măcar nu mai avem telefon. L-au desființat luna trecută pentru că nu ne mai puteam achita abonamentul.

— Dar după ce D. A. primește moștenirea...

— Jack și Harley și-au făcut planuri în legătură cu acei bani, nici unul dintre ele nu are vreo legătură cu bunăstarea lui D. A.

Tonul ei devenise ridicat. S-a uitat peste umăr, spre ușă.

— De altfel, nimic nu-l poate ajuta pe D. A Ceva în interiorul acestui om s-a rupt. Asta s-a întâmplat când a fost la închisoare. Știi că a fost închis?

Nu știam, bineînțeles, dar această revelație nu m-a surprins, închisoarea stârnește lucruri teribile majorității oamenilor — dar mai ales celor care nu sunt nici puternici, nici insensibili. După cum spusese chiar el, Taylor nu avea un caracter puternic; conform observațiilor mele, știam că nu este superficial sau dur. Mai degrabă decât să-i răspund în mod direct Miei, am spus:

— Nu mi-e clar ce a făcut ca să fie trimis acolo.

— Nici mie. De fapt, s-a întâmplat înainte să mă nasc. D. A nu vorbește despre asta — cel puțin nimic care să aibă sens. Jake și Harley *nu vor* să discute acest lucru. Tot ce știu este că are legătură cu Vietnamul și cu faptul că D. A. și prietenii lui erau împotriva războiului. Totul a fost stupid, dacă vrei să știi părerea mea. D. A a avut o șansă să meargă la colegiu și să se reabiliteze, dar în schimb și-a ruinat viața. Făcu o pauză. Bănuiesc că nu mai contează ce s-a întâmplat. Contează doar că el este soțul meu și tatăl copiilor mei, și eu trebuie să am grijă de D. A.

Pentru un moment nu am spus nimic, gândindu-mă la oamenii din această lume care au întotdeauna pe cineva care să le poarte de grijă. În timp ce mulți dintre ei sunt într-adevăr neajutorați, alții sunt extrem de abili în a trece responsabilitatea pentru ei pe umerii prietenilor și iubiților. În cazul lui D. A. Taylor am simțit o curioasă combinație a celor două tipuri și mă întrebam dacă tânăra lui nevastă era conștientă de acest fapt. Oricum, nu era treaba mea să-i subliniez acest lucru.

— Doamnă Taylor...

— Mia. Nu-mi place acest termen „doamnă”. Mă face să mă simt *bătrână*.

— Mia, ți-a vorbit D. A vreodată de cineva pe nume Tom Grant?'

- ...Nu îmi amintesc.
- Dar despre Jenny Ruhl?
- Cine este?

A răspuns repede și gânditoare, parcă suspicioasă. Bănuiesc că era geloasă din fire, iar soțul ei îi dădea motive.

- A murit demult.
- Oh. Nu, n-am auzit niciodată acest nume.

Am căutat în poșetă și am scos medalionul pe care-l găsisem în săculeț împreună cu arma lui Hilderly.

- Ți se pare cunoscut?

Fața i se înăspri.

- Pot să-l văd?

- ...Bănuiesc că da.

Se cutremură, încrucișându-și brațele la piept.

— Îmi dă fiori — nu l-a purtat, cel puțin de când îl știu eu, dar câteodată îl surprind luându-l din sertarul noptierei și privindu-l ca și când ar fi un fel de... nu știu, poate talisman, ca și când ar avea o putere asupra lui. Cred că are o legătură cu... totul.

- Totul?

— Chestiile, știi tu, care s-au întâmplat atunci. Se ridică brusc și se îndreptă spre ușă. Ți-l aduc. Ar fi mai bine să mă aștepți aici.

După ce a ieșit, m-am îndreptat către fereastră și am privit prin geamul murdar spre golf. Astăzi insula Hog se profila foarte clar, cu stânci proeminente ieșind dintre copacii stufoși. M-am gândit la importanța pe care o avea insula pentru D. A., în timp ce stătea zi de zi pe pontonul lui; mi-am amintit intenția lui declarată de a se duce acolo când viața va deveni prea insuportabilă aici și certitudinea mea neliniștită că el intenționa să se sinucidă. Să-și curme viața pe care și-o ruinase demult pentru ceea ce tânăra lui nevastă îl denumise un ideal prostesc.

Asupra acestui fapt nu eram de acord cu Mia. În primul rând, mișcarea împotriva războiului nu fusese prostească; salvase vieți, determinase retragerea trupelor noastre dintr-un loc unde n-ar fi trebuit să se afle și ne dăduse nouă — cel puțin pentru o perioadă — speranță în viitor. Pe de altă parte, tragedia lui D. A. nu își avea rădăcinile în activitatea lui contra războiului, ci în slăbiciunea lui interioară. El ar fi putut tot la fel de bine să cadă pradă acestei slăbiciuni chiar dacă și-ar fi desăvârșit studiile și și-ar fi creat o profesie, s-ar fi asociat la o firmă de avocatură sau ar fi lucrat la o companie.

Pentru mine, D. A. Taylor era în același timp o figură patetică și eroică. Patetică, din cauza consumului de droguri și inabilității de a se detașa de trecut, dar eroică pentru ceea ce fusese trecutul. Cel puțin, omul ținuse cândva cu pasiune la ceva în afară de propria persoană și își susținuse cauza în care crezuse. Probabil lăsam ca părerea despre el să-mi fie influențată de simțămintele negative pe care le am față de ce se întâmplă în momentul de față în America: lipsa de compasiune, teama asumării riscurilor, eșecul de a crede în idealuri neegoiste. Dar Taylor era un om care încercase să schimbe ceva — fără să-l intereseze care va fi prețul.

După un timp, un schif motorizat pilotat de Harley a acostat la docul păraginit din spatele restaurantului. Căinii râioși care până atunci dormiseră la soare — păreau să fie foarte mulți — au sărit și au alergat să-l întâmpine pe când el cobora din schif. Din bucătăria din spatele barului s-a auzit un bâzâit. Un motor — al frigiderului? — a uruit, apoi s-a oprit. M-am întors de la fereastră și am privit restaurantul gol și trist.

Nici o sumă de bani, nici măcar ceea ce Hilderly îi lăsase lui D. A. nu

putea scoate din paragină acest loc. Nici o renovare însoțită de o reală perspicacitate în afaceri — pe care mă îndoiesc că o posedă cineva din familie — n-ar putea să revigoreze această chestiune muribundă. Aducându-mi aminte de ceea ce-mi spusese Mia despre Harley și Jake și despre planurile lor în legătură cu moștenirea lui D. A., mi-am notat să-mi amintesc să vorbesc cu Hank și să-l încurajez s-o convingă pe Mia că banii ar trebui plasați la bancă pe numele lui D. A, al ei și al copiilor. Sunetul ușii care s-a deschis mi-a întrerupt gândurile. A intrat Mia, cu fața împietrită și cu buzele strânse, ca și cum ar fi încercat să-și oprească lacrimile.

— S-a întâmplat ceva? am întrebat-o.

— Întotdeauna ceva nu-i în regulă. D. A. s-a trezit și iarăși a plecat aiurea. Nu știu unde — nici un camion sau mașină nu lipsește. Și știi ce? Poate că nici nu-mi pasă. Poate că, dacă se împiedică pe autostradă și-l lovește o mașină sau cade în apele golfului, leșină și se îneacă, ar fi mult mai bine pentru mine și copii.

Acum ochii ei scăpărau de supărare. Și-a scuturat capul sfidător.

Am simțit că mânia era modul în care supraviețuia, Mânia și devotamentul pentru familia ei mă făceau s-o iert pentru că nu înțelegea devotamentul similar, deși de mult stins, al lui D. A. pentru ideea că războiul din Vietnam era nejust.

— Știi bine că nu crezi ce spui, am replicat.

A ridicat din umeri și s-a așezat iarăși la masă. M-am așezat și eu pe scaun.

— Ai dreptate, mă aprobă după câteva clipe. Nu cred ce spun. Dar am obosit al naibii de tare. Uită-te la mine; câți ani crezi că am?

— Nu-mi dau seama. Nu mă prea pricep să ghicesc vârsta unui om.

— Încerci doar să fii drăguță. Am douăzeci de ani. Zâmbi amar.

Douăzeci. Nici măcar nu am vârsta ca să pot servi aici băuturi, deși o fac atunci când avem un client care-și dorește ceva de băut. Mama a trebuit să-și dea acordul ca să mă pot mărita. Lucram la o piață din Point Reyes după orele de școală și el tot venea și vorbea cu mine. Eram așa de tânără și de proastă încât n-am realizat cât de dezechilibrat era. Apoi a apărut Davey și nu doream să nu aibă un tată, nu-i așa?

— Bănuiesc că da.

— Jake și Harley au apărut după ce i-am spus lui D. A. despre copil. Au încercat să mă convingă să avortez. Au spus că plătesc ei. Poate că am fost proastă că nu i-am ascultat. Tu ce crezi?

— *Tu* crezi că ai fost?

— Nu știu. Îmi iubesc copiii. Sunt ai mei; cel puțin am *ceva*. Nu am cum să știu dacă nu cumva viața mea ar fi fost mai puțin bună dacă n-ar fi fost ei. Dar câteodată mă întreb: oare aș fi putut să fac ceva mult mai bun dacă măcar aș fi avut o șansă?

Eterna întrebare care nu are răspuns.

— Ți-au spus Jake și Harley de ce ți-au făcut o asemenea ofertă?

— Oh, bineînțeles. Îmi tot spuneau că D. A. este foarte ciudat. Dar cum ți-am spus, eram tânără și proastă și n-am vrut să-i cred. Paisprezece ani, Isuse! Credeam că o să pot să-l ajut. Zâmbi melancolic. Ai auzit? Să-l ajut! Nu pot să mă ajut nici măcar pe mine.

— Mia, banii o să schimbe lucrurile.

— Nu și dacă Jake și Harley fac cum vor ei.

— Hank Zahn poate să le oprească accesul la ei, crede-mă.

M-a privit intens câteva secunde. Am crezut că am observat o sclipire de speranță în ochii ei, dar apoi a ridicat din umeri — ca și când ar fi vrut să spună că știe totul despre promisiuni și că tot ce cunoștea nu era de bun augur.

— Oricum, spuse după un moment, uite lăntişorul pe care-l doreai. A împins spre mine o grămăjoară de metal cenuşiu.

Am luat lanţul; era de acelaşi gen cu cel pe care-l găsisem la Hilderly; am lăsat literele să atârne. Erau un *A* şi un *M*; *A* -ul era prevăzut cu aceeaşi tip de rotiţă ca acela al lui Perry; pe spatele *M*-ului era lipită o za. Am scos celălalt lanţ din geantă şi le-am pus unul lângă altul pe masă încercând să-mi imaginez întregul. Ar fi trebuit să fi fost un oval, probabil cu diametrul mic de două degete şi cel mare de trei. M-am întrebat în câte bucăţi fusese împărţit.

— Mi-l poţi împrumuta? am întrebat, arătând spre cel care aparţinea soţului ei.

Ezită, apoi ridică din umeri.

— Dacă-l aduci repede înapoi. Pentru un timp, D. A. o să fie mult prea drogat ca să observe că a dispărut.

— Mulţumesc.

Am pus ambele lanţuri în buzunar.

— Ştii cumva ce sunt astea? întreabă Mia.

— Cred că da.

— Ceva lucruri drăceşti, poate?

— Nu, nimic de acest gen.

— Dar, atunci de ce are asta, această... putere asupra lui D. A.? Ce semnifică?

— Acum, nu prea mult. Dar nu sunt de rău augur. N-ar trebui să-ţi faci griji. Este... M-am oprit, căutându-mi cuvintele adecvate. Nu este nimic altceva decât un simbol al vremurilor de demult.

ŞAISPREZECE

Când am oprit MG-ul lângă gardul padocului de la Grajdurile Moon Ridge, Libby Ross tocmai ieşea din magazia de furaje. Purta iarăşi jeansi decoloraţi şi o jachetă, iar în mână avea o găleată plină cu perii şi ţesale. Observând maşina, îşi duse mâna liberă streăşină la ochi ca să vadă mai bine.

Am coborât şi am salutat-o. Mi-a făcut cu mâna şi s-a dus la gard unde se afla unul dintre caii vărğaţi, legat cu frâul de balustradă. În timp ce mă apropiam a ales din găleată o ţesală de cauciuc şi a început să perie calul cu mişcări circulare.

— Nu mă aşteptam să mai vii pe aici, îmi spuse peste umăr. Am vorbit cu şeful tău; a spus că totu-i în ordine în privinţa moştenirii mele.

— Da, aşa este. De fapt, m-am oprit să te văd, să văd dacă totu-i în ordine.

S-a uitat spre mine, mijindu-şi ochii.

— De ce n-ar fi?

Mi-am amintit că Ross n-avea nici televizor şi nu era abonată la nici un ziar.

— Deci n-ai aflat.

— Ce să aflu?

— Unul dintre ceilalţi beneficiari ai testamentului lui Hilderly, Tom Grant, a fost omorât ieri-noapte.

Se întoarse încet, cu gura deschisă.

— Omorât? De cine?

— Nu ştiu. Nimeni nu l-a văzut pe ucigaş.

— Ai spus noaptea trecută?

— Da.

— Cum?

— A fost bătut până a murit în studioul din spatele casei lui. Clătină din cap.

— Ce este — crezi că are vreo legătură cu faptul că figura în testamentul lui Perry?

— S-ar putea. Dar s-ar putea să nu.

Pe fața ei se întipări o expresie ciudată — un fel de frică amestecată cu înțelegere. Pentru moment mi s-a părut că a căzut pe gânduri.

— Deci te gândești dacă are vreo legătură și că noi ceilalți am putea să fim în pericol.

— Este o posibilitate.

Ross privi în jur — la colina acoperită cu chiparoși, la padoc, la terenul sterp care se întindea între fermă și Laguna Abbott. Știam la ce se gândea: acesta era un loc izolat, unde o persoană singură ar fi o pradă ușoară pentru un ucigaș.

— Ești singură aici?

— Puștiul care curăță grajdurile este acum aici. Făcu un semn spre magazie. Dar sunt singură în majoritatea timpului. Fiul meu vitreg, Dick, vine și pleacă, dar și când este aici este aproape nefolositor.

— Nu ai pe nimeni care ar putea să stea cu tine pentru un timp? Un prieten sau o rudă?

— Nu, pe nimeni.

Continuă o vreme să contemple laguna, apoi ridică din umeri și reîncepu să țeșale calul.

— Nu-ți face griji în privința mea, spuse. În casă am o pușcă și câteva cartușe și trag foarte bine atunci când trebuie.

M-am sprijinit de gard, privind-o cum peria calul. Vântul îi sufla părul blond închis peste față, deci nu-i puteam vedea expresia.

— Tocmai am vorbit cu Mia Taylor. Mi-a spus că D. A. a fost la închisoare.

Mâna ei a încetinit mișcarea circulară, apoi înteți iarăși ritmul.

— Și? Nu este un secret.

— Ce a făcut?

Câteva clipe am crezut că nu are de gând să-mi răspundă. Dar m-am înșelat.

— A încercat să arunce în aer Depozitul Naval Port Chicago din Antioch.

— Când?

— În august '69.

— Cine a mai fost la Port Chicago?

— De ce întrebi?

— Bombardarea unei instalații militare federale nu este ceva ce poți să faci de unul singur.

— Colectivul...

— Care colectiv?

Tăcere.

— Care colectiv, Libby?

Brusc aruncă țeșala în găleată și se întoarse ca și cum ar fi vrut să se îndrepte spre magazie.

Am pășit în fața ei, căutând în buzunar cele două lanțuri și apoi ținându-le în fața ochilor ei.

— Ți le amintești?

Ochii ei violeți se măriră. Apoi privi în altă parte și încercă să mă ocolească.

— Nu prea ești coerentă astăzi. La început mi-ai spus că aș putea să fiu ucisă. Apoi îmi agiți niște bijuterii ieftine în față...

— Termină cu prefăcătorie, Libby. Un om a fost ucis.

Rămase tăcută, mușcându-și buza de jos. Era uscată și crăpată când a lăsat-o dintre dinți a început să sângereze dintr-o crăpătură fină.

Am continuat să țin medalioanele ridicate. Metalul cenușiu sclipea stins în lumina soarelui. Ross refuza cu încăpățănare să se uite la ele.

— Cum arăta întregul, Libby?

Nici un răspuns.

M-am uitat în jur, am văzut pe jos un băț și l-am ridicat. Apoi m-am așezat pe vine în fața ei și am desenat cu bețișorul în praf.

— Era un oval. Cam așa. Pe partea asta literele *A* și *M*, iar pe partea astalaltă, *K* și *A*.

M-am uitat în sus la ea. Privirea îi fusese atrasă de băț și îl privea cu atenție.

— Bănuiesc că mai erau și alte litere între acestea, am continuat. Ca astea — *E*, *R* și *I*. Am dreptate, Libby? Făcu un gest cu mâna ca și cum ar fi vrut să șteargă literele pe care tocmai le desenasem.

Când am realizat că nu are de gând să vorbească, am spus:

— Amerika. Așa cum scriau oamenii din Mișcare — preluat din romanul lui Kafka și folosit pentru a sugera că Statele Unite sunt o țară imperialistă, fascistă, rasistă și mili-taristă.

Ross se lăsă pe vine, privind desenul meu. Apoi luă bețișorul și adăugă un simbol al păcii, brațele *Y*-ului inversat unindu-se cu *R*-ul din „Amerika”.

— Nu m-am mai gândit la medalioanele astea de ani de zile, spuse ea. Nici măcar nu știu ce s-a întâmplat cu al meu. Talismanul nostru. Zâmbi melancolic. Din perspectiva de acum, pare doar unul din acele lucruri prostești pe care le fac puștii — cum ar fi să stai în cerc într-o cameră dintr-o clădire și să te tai la deget ca să pecetluiești frăția de sânge. Dar atunci a fost ceva foarte important: fiecare dintre noi aveam o bucată din acest oval care simboliza idealul nostru și care ne unea pentru totdeauna.

— Într-un fel, cred că așa și este.

— Da. Da, bănuiesc că-i așa.

Oftă, apoi luă medalioanele din mâna mea și le examină ținându-le în palmă.

— De unde le-ai luat?

— Unul, din apartamentul lui Perry Hilderly. Pe celălalt mi l-a dat Mia Taylor.

— Chiar și l-a păstrat D. A. pe al lui?

— Mia spune că din când în când îl scoate din sertar și se uită la el. Ea crede că are o putere asupra lui, ca un talisman nefast.

Am crezut că Ross o să râdă zeflemitor la această remarcă dar ea spuse doar:

— Poate că așa este.

— Înțeleg că acest... talisman, cum îl numești tu, a fost ceva ce ai împărțit împreună cu cei care au fost implicați în tentativa de sabotare de la Port Chicago.

— Cred că știi multe despre noi. Dar nu toți din colectiv au luat parte la acțiunea din Port Chicago.

— Iarăși colectivul. De fapt, ce era?

Se așeză pe jos cu brațele în jurul genunchilor.

— Constituiam un colectiv politic și eram într-un fel afiliați la Weathermen. Biroul Weather — conducerea de vârf — trebuia să ne controleze acțiunile, dar au existat multe divergențe ideologice, iar aparatul Weather avea o structură neprotocolară.

— Când a fost asta?

— Prin '68 sau '69. Situația era proastă. Mișcarea, așa cum fusese concepută inițial, începuse să-și piardă impactul, iar sticleții strânseseră cercul în jurul nostru. Toată lumea se retrăgea, pregătindu-se pentru acțiuni directe și violente. În campus, scena se mutase din Berkeley în S. F. State. Deci o parte dintre noi ne-am mutat în oraș.

— Și?

— După cum ți-am spus, organizația Weathermen nu avea o disciplină prea strictă. Fiecare făcea ce dorea.

— Adică?

Ridică din umeri.

— Dezbăteam ideologia. Ne-am implicat în educația politică. Ne-am perfecționat tehnicile de care aveam nevoie în luptă.

— Tehnicile?

— ...Ei bine, autoapărare; propagandă; abilitatea de a trage cu arma; armele în general.

— Fabricarea de bombe?

Dădu afirmativ din cap.

— Dar, în principal, vorbeam — discuții intense, fără sfârșit. Din punct de vedere politic, eram foarte nepricepuți și visători. Credeam că este foarte romantic să trăim într-un apartament meschin din Fillmore și să împărțim totul — haine, mâncare, bani, droguri, partenerii de pat. Dumnezeu, când mă gândesc cât de naivi eram! Ne pregăteam să schimbăm lumea, dar nu știam mai multe despre ea decât... decât bătrânul Chaucer de colo. Arată spre cal.

— Colectivele Weather individuale erau destul de mici, nu-i așa?

— Ei bine, da, trebuiau să fie ca să poată institui încrederea între membrii lor și să se prevină infiltrările.

— Câți erau într-al vostru?

— ...Oamenii veneau și plecau, dar n-au fost niciodată mai mult de șase sau șapte.

— Tu, D. A. și Jenny Ruhl?

Încuviință.

— Dar Perry?

— El... făcea parte din colectiv. Avea o slujbă la o revistă și avea sarcina să comunice prin articolele lui ideile noastre. Dar el *nu* a luat parte la sabotaj. S-a dus în Vietnam ca ziarist când acțiunea era încă în stadiu de planificare.

Hilderly probabil nu le spusese tovarășilor lui că i se acrise atât de tare de mișcare încât acceptase să-și plătească drumul până în Asia de Sud-Est. Nici măcar nu se gândise să scrie un articol despre colectiv.

— Cine altcineva?

— Nimeni.

— Ai spus că erați șapte.

— Oamenii veneau și plecau.

— Cine a mai fost la Port Chicago cu D. A.?

Se ridică în picioare scuturându-și praful de pe pantaloni.

— Tu, Libby? Jenny Ruhl?

Se întoarce și se îndreaptă spre magazie. Am urmat-o.

— Dar Tom Grant?

La ușă se opri.

— De câte ori trebuie să-ți spun că nu-l cunosc pe Tom Grant?

Era ceva în vocea ei — un ton ciudat, parcă ușurat — care m-a făcut rămân pe loc privind-o. Intră în încăpere, puse medalioanele pe birou și luă un căpăstru și o șa. În timp ce trecea pe lângă mine spre ieșire i-am spus:

— Dar despre omul bun?

Se opri la jumătatea distanței dintre ușă și locul unde era calul.

— Te referi la Andy?

Mi-am ascuns surprinderea întrebându-l:

— A fost și el la Port Chicago?

— Glumești?

Se îndreptă spre gard, puse șaua pe el și începu să pună calului căpăstrul.

— De ce nu a fost?

— Deoarece pe atunci Andy Wrightman⁹ dispăruse de mult. Era ca și cum... n-ar fi existat niciodată.

Degetele ei mânuiau fără grație căpăstrul, iar mâinile îi tremurau puțin, având dificultăți să nimerească limba cataramelor în gaură.

— În Berkeley, a fost iubitul lui Jenny Ruhl, nu-i așa?

— Unul dintre ei.

— El a fost tatăl lui Jessica?

— Dumnezeu știe. Mult timp, Jenny s-a culcat cu o mulțime de bărbați. Dar, da, probabil că a fost. Datele coincid.

— Andy Wrightman a fugit când Jenny a rămas însărcinată?

— Mda.

— Ce știi despre el?

Ross puse șaua pe cal, o poziționează lăsându-se pe vine ca să-o fixeze. Răspunse cu o voce înăbușită:

— Aproape nimic. Era... un nimeni.

— Ai vreo idee de unde provenea?

— Nu.

— Bănuiala mea este că era de pe undeva din Southwest și că s-a întors la Jenny — cel puțin pentru un timp cam pe la sfârșitul lui '69.

Ross se ridică; avea fața purpurie — ori de efort, ori de furie, nu puteam să-mi dau seama.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de unde ți-au venit ideile astea?

— Fiica lui Jenny mi-a spus că tatăl ei a venit o dată să o vadă împreună cu mama ei, pe când avea patru ani. Asta ar însemna '69. Bărbatul purta o cravată de șnur, așa cum poartă mulți din Southwest.

Lui Ross i se păru amuzantă explicația. Chicoti și spuse:

— Mulți oameni poartă cravate din șnur, inclusiv turiștii care și le cumpără în vacanțe. Cât despre fiica lui Jenny, nu știu nimic în afară de faptul că există.

— Și nu știi nimic despre Andy Wrightman?

— Ți-am spus, era un nimeni, un nimic.

— Este amuzant: când m-am dus să-l văd pe D. A. zilele trecute i l-am descris pe Tom Grant, la fel ca și ție. Știi ce a spus?

— Când este vorba de D. A., n-am nici o idee.

— A devenit foarte excitat și a spus: „Wrightman!”

Ross își mușcă din nou buzele, apoi îmi aruncă o privire lungă și calculată.

— Trebuie să merg să-l văd pe vecinul ale cărui vite pasc pe pământul meu. Când mă întorc doresc să nu mai fii aici. Și să nu mai vii vreodată.

— Trebuie să te întreb...

— Nici o întrebare. Ți-am mai spus: este o poveste veche și tristă și nu vreau să vorbesc despre ea. Ți-am spus de altfel prea multe.

— Ieri după-amiază te-a vizitat D. A. Din ce cauză?

În timp ce încăleca și-a îngustat ochii.

— Bănuiesc că ai aflat asta de la Mia?

⁹În limba engleză *right man* — om bun — se pronunță la fel cu numele propriu *Wrightman*

— Da.

— Sigur. Mia este tânără și nesigură. Nu poate să înțeleagă ce am... avut eu și cu D. A. Deci îi dă interpretarea cea mai simplă și este geloasă. De fiecare dată când el pleacă, ea crede că vine aici. Dar nu este așa. Nu l-am mai văzut de mult timp și nu îl aștept în viitorul apropiat.

Brusc, întoarse calul și-i dădu piteni. Am privit-o în timp ce intra pe poteca dintre copaci — nu spre ferma vecinului căruia-i contractase pământul ca să crească vitele pe el, ci spre Laguna Abbott și malul mării.

Când s-a îndepărtat îndeajuns m-am îndreptat spre grajd. Înăuntru se auzeau zgomote denotând activitate — puștiul pe care ea-l menționase și care curăța boxele. Ross neglijase să încuie ușa de la magazie; am intrat acolo și am recuperat medalioanele de unde le pusese ea. Apoi am început să privesc în jur.

Pe birou era un calendar rotativ pe care era notată programarea excursiilor și a închirierilor. Lângă el — un telefon și un teanc ordonat de periodice cum ar fi *Cal & călăreț*. Sertarul din centru conținea harababura obișnuită de stilouri, creioane și agrafe de hârtie; sertarul de dedesubt era plin cu dosare. În cel de deasupra erau cecuri în alb, plicuri, un registru și o cutie cu cărți de vizită. Dar, în spatele lui, într-un compartiment separat, se găsea o fotografie înrămată așezată cu fața în jos. Am luat-o și am privit-o: o poză color cu Ross, Hilderly, Taylor și o femeie pe care la început am confundat-o cu Jess Goodhue. Erau grupați pe treptele largi ale unei clădiri — m-am gândit că putea să fie Sproul Hall din Berkeley. În timp ce Ross, Hilderly și cealaltă femeie stăteau jos, D. A. era în spatele lor cu mâna ridicată, salutând cu pumnul strâns. Ross nu arăta prea diferită de cea de acum; pe Hilderly l-am recunoscut ușor din fotografiile vechi pe care le văzusem în albumele lui. Dar Taylor era cu totul alt om: ținuta lui era agresivă și mândră, iar ochii îi ardeau intens. Văzând toată acea intensitate, oricât de slab prinsă pe film, am înțeles cum focurile interne ale lui D. A. au putut să scape de sub control și să se stingă din cauza eșecului amar și a închisorii.

Cealaltă femeie era aproape o imagine identică a lui Jess Goodhue, astfel încât am știut că trebuie să fie Jenny Ruhl. Îi transmisese fiicei ei trăsăturile obraznice, iar părul — deși lung și drept — avea aceeași nuanță închisă. Lângă zveltețea lui Hilderly și a lui Ross, ea era micuță și compactă, exact ca și Goodhue. Dar, în timp ce zâmbea radioasă spre aparat, ochii ei nu aveau nimic din privirea intransigentă a lui Jess. În timp ce poza fiicei ei îl impresionează pe privitor ca directă, Ruhl doar arată dârză și sfidătoare. Am bănuir că diferența provenea din felul cum fusese crescută fiecare: Ruhl provenea dintr-o familie bogată și probabil că totul i se oferise pe tavă; Goodhue trebuise să se bazeze pe forțele proprii ca să supraviețuiască. Am mai privit un timp fotografia, întrebându-mă ai cui ochi fuseseră în spatele obiectivului aparatului de fotografiat și de ce Ross o înrămasese și o păstrase toți acești ani. Și mirându-mă în legătură cu reacțiile disparate ale acestor patru persoane în urma cataclismului de la sfârșitul deceniului șase.

După părerea lui Luke Widdows, Hilderly începuse să fie profund dezamăgit de cauza pentru care luptau ceilalți, încât plecase într-o călătorie aproape pe cealaltă parte a globului, ca să caute adevărul, iar apoi se retrăsese pentru tot restul vieții într-un vid emoțional. Tăcerea lui Ross în ce privea Port Chicago mă făcea să bănuiesc că luase parte la încercarea de sabotaj și stătuse la închisoare din această cauză. Dar după aceea își refăcuse viața — în ciuda faptului că spusese că este „un fel de viață”. Taylor fusese înfrânt de către închisoare — prefăcut în ceva mult mai jos decât o ființă umană. Și Ruhl? Se împușcase.

Ce hibă fundamentală cauzase înfrângerea lui Ruhl și a lui Taylor?

Ce i-a făcut supraviețuitori pe Ross și Hilderly — oricât de răniți? Taylor pretindea că nu fusese niciodată un om cu caracter puternic, dar am bănuț că diferența crucială avea mai puțin de-a face cu forța interioară și mai mult cu flexibilitatea. Eucaliptii care formează o barieră împotriva vântului în acest ținut arată puternici, dar când sunt furtuni puternice sunt foarte ușor doborâți sau dezrădăcinați. În contrast, chiparoșii, relativ delicați, se pot îndoi până la pământ și să supraviețuiască, indiferent dacă devin încovoiați și contorsionați. Într-un târziu am pus fotografia la loc în sertar și am părăsit magazia. Aerul se răcorise; dinspre țărm veneau fuioare de ceață. M-am uitat spre ocean, de-a lungul potecii pe care plecase Ross. Și i-am văzut la marginea lagunei.

Ross era pe calul pestriț, iar lângă ea, un om îmbrăcat în costum de blugi — cu siguranță D. A. Taylor. Ross era aplecată spre el; Taylor avea o mână pe umărul ei. Au vorbit puțin, cu fețele apropiate, apoi Taylor a ridicat cealaltă mână și i-a atras capul spre el. În ciuda distanței, am putut să-mi dau seama că nu existase nici o rezistență din partea lui Ross în momentul când buzele li s-au întâlnit.

ȘAPTESPREZECE

De la un magazin de delicatese din Inverness mi-am cumpărat un sandviș și o sticlă de apă Calistoga, apoi mi-am continuat drumul, oprind lângă rezervația naturală de mlaștini sărate ca să-mi mănânc prânzul și să mă gândesc. Cocorii albi erau iarăși acolo — de această dată erau șase —, iar priveliștea pe care o ofereau stând placizi printre trestii mi-a mai atenuat furia provocată de înșelăciunile lui Ross și m-a ajutat să-mi liniștesc gândurile.

De fapt, nu eram atât de supărată pe Ross pe cât eram de furioasă pe mine. În decursul activității mele oamenii m-au mințit frecvent — câteodată fără un motiv mai bun decât acela că se gândeau că *ar trebui* să mintă un detectiv. Ar fi trebuit să fi fost mult mai atentă cu Ross și s-o presez mai tare în legătură cu relația ei amoroasă cu D. A., care se părea că mai continua și acum. Dar, oricum, interviul fusese valoros: știam acum despre încercarea de sabotaj de la Port Chicago — o crimă care, fără îndoială, a fost pe larg dezbătută în ziarele din acea zonă. Și obținusem, de asemenea, câteva informații despre omul numit Andy Wrightman.

În jur de patru jumătate, când am ajuns la KSTS-TV, am zărit-o pe Goodhue intrând în parcare într-un Datsun mic și galben. Am claxonat și am urmat-o, parcând în spatele mașinii sale. Ea a coborât din automobil și mi-a făcut cu mâna.

— Știu ce dorești, mi se adresă, dar nu am nimic pentru tine. Aseară am stat până târziu, apoi azi dis-de-dimineață am dejunat cu niște persoane de la o fundație de caritate pe care o cosponsorizăm, iar *apoi* am ținut un discurs, la prânz, pentru organizația Femeile din Comunicații. Sunt și așa cu o oră întârziere, sunt epuizată, dar sper să pot rezista până la pauza dintre programele de știri.

Arăta obosită — nu total epuizată, dar cu ochii roșii și cu fața trasă. Vorbăria ei sacadată m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva luase niște energizante ca să reziste.

— Jess, nu te-aș deranja dacă n-ar fi important, i-am spus.

Gura i se strânse și am prins o urmă din țâfna pe care o afișase luni după-amiază față de colegii ei de serviciu.

— Fiecare avem prioritățile noastre, iar acum a mea este să rezist

până la sfârșitul zilei fără să greșesc la nici un buletin de știri.

— Credeam că vrei să afli câte ceva despre tatăl tău și despre motivele lui Perry Hilderly de a te numi în testamentul lui.

Ridică din umeri și porni spre intrarea din spate a studioului. — Ca să fiu sinceră, m-am decis că nu este chiar atât de important. Am făcut bine când am ars raportul detectivului; trecutul este mort; trebuie să-i fac față viitorului.

— Asta înseamnă că nu o să cauți numele detectivului?

— Isuse!

Se întoarse spre mine; iritarea i se citea evident pe față.

— Ți-am spus că o să-l caut când o să am timp. Azi *nu am avut* timp. De altfel, probabil că în raportul lui nu se găsea nimic important; era doar un italian uriaș cu un birou de două camere la marginea Tenderloinului. Din punctul meu de vedere, poate că era incompetent.

Fără să vrea îmi dăduse un indiciu. Cu excepția cuvântului „incompetent”, omul pe care mi-l descriesese semăna destul de mult cu un detectiv prieten cu mine, pe care-l poreclisem Wolf. Dar era ciudat că un reporter de televiziune nu și-a reamintit imediat numele lui; Wolf — o poreclă care, cu mult timp în urmă, derivase dintr-o declarație de presă în care pretinsese că este „ultimul dintre detectivii din categoria lupilor-singuratici”¹⁰ — avusese parte de multă publicitate, iar asta destul de recent.

Din acest motiv — asociat cu faptul că în acea după-amiază mai fusesem mințită de unul dintre moștenitori — mi-am mascat satisfacția pricinuită de dezvăluirile lui Goodhue și i-am spus doar:

— O să te caut mai târziu.

Principalul magazin de bijuterii al lui Willie Whelan este situat pe partea sudică a lui Market Street, între Seventh și Eighth — o amplasare dubioasă în cel mai bun caz și una care se bucurase de prea puține avantaje, în urma faptului că sistematizatorilor orașului le place să denumească această zonă „partea renascentistă a lui Market Street”. Toate înnoirile au loc mai spre zona de centru a orașului, unde zgârienorii au apărut ca ciupercile după ploaie, iar cumpărătorii se aventurează în ceea ce obișnuia să fie un câmp de mine în războiul dintre bogați și săraci. Blocul lui Willie a rămas, în mare, neschimbat; pietonii împing cărucioare încărcate cu toată averea lor; bețivii sunt tolăniți pe băncile care fac parte din proiectul de înfrumusețare; negustorii afișează mărfuri cu preț redus în vitrine ambulante; la fiecare intrare sunt postați oameni de ordine.

Când am intrat în magazin, la câteva minute după ora cinci, Willie era acolo, preamărind calitățile unui inel cu cel mai mic diamant din lume unui cuplu tânăr de asiatici. Arăta spre bijuterie, apoi făcea un gest larg; tinerii se uitau unul la altul și aprobau. Willie se entuziasma și mai mult, iar cei doi aprobau din nou, cu mai multă fermitate. Când amândoi au aprobat în mod decisiv, Willie le-a aruncat cel mai sincer zâmbet de felicitare și a luat de sub tejghea un bon de cerere de credit. În timp ce tinerii îl completau, mi-a arătat semnul victoriei.

— Hank a sosit? l-am întrebat, aruncând o privire plină de compasiune spre ultimele victime ale talentului de negustor al lui Willie.

— A sunat și a spus că întârzie câteva minute.

— Foarte bine. Trebuie și eu să dau câteva telefoane.

— Folosește biroul meu, știi unde este.

— Mulțumesc.

¹⁰În limba engleză, *wolf*— lup

Am trecut pe lângă vitrina principală unde stătea el și am intrat printr-o deschizătură aflată lângă cea secundară care împrejmua magazinul pe trei laturi. Numeroși clienți — nici unul nu arăta prea înstărit — priveau oferta de ceasuri, brățări, pandantive și inele. De cealaltă parte a vitrinei era o ușă; în spatele ei se afla o cameră depozit și biroul lui Willie.

Prima dată l-am sunat pe Wolf, dar mi-a răspuns doar robotul. Nu era nimic surprinzător în acest fapt; el și partenerul lui își petrec mai mult timp pe teren decât la birou. Am lăsat un mesaj scurt. Apoi am sunat la All Souls și am reușit s-o prind pe Rae tocmai când se pregătea să plece.

— O, ce bine, se bucură ea. Am obținut informațiile pe care le doreai în legătură cu American Consolidated Services. Au contract cu guvernul și aprovizionează restaurantele și barurile de la bazele militare de peste tot din lume.

— Bănuiam că trebuie să se ocupe cu ceva de acest gen. Ai reușit să afli ceva despre Bob Smith?

— Din nefericire, nu. Cei de la personal știau că a murit, iar cel cu care am vorbit a devenit circumspect când am întrebat.

— Nu contează. Acum știu destule, iar dacă poliția dorește să facă o anchetă oficială aceasta o să confirme ce bănuiesc eu.

— Shar, despre ce este vorba?

— O să-ți spun mai târziu.

— Îmi tot spui asta, dar niciodată nu reușesc să aflu totul.

— Ai răbdare. Acum trebuie să închid.

În timp ce puneam receptorul în furcă, s-a deschis ușa și în cameră au intrat Willie și Hank.

Hank studie mica încăpere, apoi se așează pe un scaun rabatabil din dreptul ferestrei. Willie se sprijini de marginea biroului, bălăbănindu-și picioarele încălțate cu cizme de cowboy.

— McCone, ar fi bine să fie ceva important. A trebuit să-mi scurtez vizita la magazinul din Oakland ca să ajung aici la timp.

— Este important.

Mi-am deschis servieta și am scos agenda în care-mi făcusem notările de dimineață, când eram la S. F. P. D.

— Ei bine, ai de gând să ne luminezi? Întrebă Hank. *Eu* plănuiam să merg mai devreme acasă, dar mesajul tău m-a reținut la All Souls destul de mult astfel încât să sune un client cu o urgență, iar acum trebuie să lucrez iarăși toată seara.

Eu încercam să le salvez viețile, iar ei se plâneau că le irosesc timpul!

— V-am spus vreodată ce plicticoși puteți fi?

Tonul și cuvintele erau neobișnuit de aspre pentru mine; Hank și Willie rămaseră surprinși. Schimbară niște priviri scurte, dar nici unul nu scoase un cuvânt.

— La început, trebuie să vă pun câteva întrebări despre Vietnamul anilor de la începutul deceniului opt. Amândoi ați fost în Golful Cam Ranh în același timp cu Hilderly?

Hank încuviință.

— Iar Hilderly își petrecea timpul cu un grup de-al vostru de la baza militară?

— Da, la un bar din afara bazei... Willie, cum se numea

— Ceva franțuzesc.

— Moulin Rouge? Rouge et Noir?

— Rouge et Noir, își aminti Willie.

— Bună memorie!

— Cine mai stătea cu voi?

Hank privi în gol, apoi se uită la Willie. Acesta ridică din umeri.

— Hm, oamenii veneau și plecau destul de des. Într-un loc de felul lui Cam Ranh, personalul fluctua zilnic.

— Era o bază mare, nu-i așa?

— Cam Ranh era un port — construit de la zero de U. S. În cazul în care cădea Saigonul. Era depozitul militar unde eram staționați eu și Willie, plus baze ale marinei și ale aviației, un aeroport care deservea zona și un spital. Acolo erau staționați în jur de douăzeci de mii de militari și Dumnezeu știe cât de mulți civili. Făcu o pauză, zâmbind ironic. Guvernul a băgat miliarde din banii contribuabililor în Cam Ranh; după retragere a devenit un adevărat oraș fantomă. Acum este un port folosit de vapoarele sovietice.

— Deci tu vrei de fapt să spui că ar fi dificil să-ți amintești de persoane mai deosebite pe care le-ai întâlnit acolo.

— De unii probabil mi-aș aminti, persoane care au rămas acolo mai mult timp. Dar, cum ți-am spus, veneau și plecau.

M-am lăsat pe spate în scaunul de la birou, gândindu-mă la ce știam despre viața militarilor. Destul de multe; tatăl meu fusese ofițer mecanic în marină timp de treizeci de ani.

— Pentru moment, hai să vorbim despre persoanele despre care știm că au fost acolo. Tu — am arătat spre Hank — ai fost politizat de către război, ai plecat acolo cu păreri liberale și când te-ai întors erai radical. Hilderly era un protestatar împotriva războiului, un reporter, un civil. Și tu — m-am uitat la Willie — fără îndoială nu erai omul ideal care să se înroleze de bună voie. În plus, Hank era ofițer. Este destul de neobișnuit ca ofițerii și soldații să stea la un loc.

— Ei bine, spuse Hank, pe front disciplina este puțin mai lejeră. Dar este corect ce spui: noi eram o adunătură de liberali fără prejudecăți.

— Deci presupun că grupul vostru a dat naștere la comentarii, ar fi putut să displacă elementelor mai bățăioase.

— Hristoase, da! interveni Willie. Era ca și cum toți care se aflau în colțul nostru din bar erau leproși cu excepția ocaziilor când vreun tâmpit avea chef de vreo bătaie. Adăugă spre Hank: Îți amintești noaptea aceea când m-am bătut cu locotenentul fascist? Cu siguranță că aș fi ajuns la curtea marțială dacă n-ai fi intervenit tu.

Mi-am îndreptat poziția.

— Îți aduci aminte numele locotenentului?

— Nu. Hank?

Hank clătină din cap.

— Îți amintești ceva despre el?

— Nimic cu excepția atitudinii.

— În afară de el, am spus eu, îți mai aduci aminte de cineva care a încercat să se bată cu voi sau să vă contrazică?

— Au fost mulți, dar, după atâta timp, numele și chipurile lor nu-mi sunt clare.

— Hank?

Acesta negă.

— Să fiu sincer, am încercat să uit o mulțime de lucruri care s-au întâmplat în acei ani.

— Încearcă să te gândești la Rouge et Noir. Imaginează-ți barul și pe voi stând în colțul vostru. Cine altcineva mai era cu voi?

Amândoi închiseră ochii. După un moment, Willie spuse:

— Operatorul radio; a fost ucis când avionul de patrulare s-a prăbușit.

— Iertați-mă. Ar fi trebuit să vă spun că mă interesează doar

persoanele despre care știți că încă mai trăiesc.

Iarăși tăcere. Apoi Hank se adresează lui Willie:

— Tipul din Atlanta — cel care l-a cunoscut pe Martin Luther King.

— Bernie... nu, a mierlit-o la Da Nang.

— Mike, cel care avea întotdeauna o „iarbă” grozavă.

— Mort, de asemenea.

— Dar despre Chris, din Philadelphia?

— S-a prăbușit cu elicopterul.

Dacă-i lăsam să continue, cred că dialogul ar fi început să semene cu citirea numelor de pe Memorialul Războiului din Vietnam.

— Dar despre John Owens? am spus.

— Owens, repetă Hank.

Willie se încruntă, apoi pocni din degete:

— Johnny Owens. Ar fi trebuit să-mi amintesc de el. Era nebun, chiar a vrut să-l ucidă pe locotenentul fascist. Probabil că ar fi făcut-o dacă n-ar fi fost transferat și trimis la Sai-gon. Mă întreb ce s-a întâmplat cu afurisitul de nebun?

— A fost a treia victimă a pistolarului.

Willie rămase cu gura căscată. Chipul lui Hank se înăsări și se împietri — așa cum i se întâmplă când apare ceva neașteptat la un proces.

— Era vreo femeie în grupul vostru?

— Câteva, aprobă Hank. Majoritatea, asistente medicale.

— Dar despre sora de la Crucea Roșie pe nume Mary Johnson?

— ...Este un nume foarte comun.

— Îmi amintesc de ea, spuse Willie. Nu a stat mult acolo. O blondă logodită cu un tip de la infanteria marină. Tânjeam după ea, dar nu-mi dădea nici o atenție.

Hank îmi aruncă o privire.

— Mary, de asemenea?

— A doua victimă.

— De ce nu mi-am dat seama când am văzut articolele din ziare? Și cele despre Johnny?

— Mary Johnson s-a căsătorit și și-a schimbat numele în Davis. Și chiar dacă numele ei ar fi fost același, sau cel al lui Owens mult mai deosebit, n-ați fi avut nici un motiv ca să faceți legătura cu oamenii pe care i-ați cunoscut ocazional într-un bar din Vietnam. A trecut mult timp de atunci.

Un moment au rămas amândoi tăcuți. Apoi Willie întrebă:

— Dar despre prima victimă a pistolarului?

— El este cel care, la început, nu se potrivea tipicului: Bob Smith. Un rătăcitor; a lucrat în principal în restaurante. Dar am o idee despre el. Popotele militare sunt de obicei aprovizionate de firme civile. Care era numele celei care a-proviziona baza voastră?

Hank zâmbi vag.

— American Constipated.

— American Consolidated Services, am spus eu.

— Corect!

— Deci am găsit legătura. S-ar putea să nu vă amintiți de Bob Smith, dar în acea perioadă lucra pentru American Consolidated și sunt dispusă să pariez că și el, de asemenea, s-a asociat cu voi la Rouge et Noir.

— O. K., se luminează Hank, îmi dau seama ce vrei să spui. Cineva căruia nu-i plăcea orientarea noastră politică și desconsiderarea protocolului, acum — după aproape douăzeci de ani — îi caută pe oamenii care făceau parte din grup și îi ucide. Dar de ce după atâta

timp? Și cum ne găsește?

— În cazul lui Willie este evident — reclamele de televiziune. Și nici tu nu ești o persoană foarte retrasă. Pe ceilalți s-ar putea să-i fi văzut din pură întâmplare.

Willie clătină din cap.

— McCone, asta-i al dracului de aberant. *Tipul* trebuie să fie nebun.

— Unde ai auzit tu de persoane sănătoase mintal care să vâneze cu pușca alți oameni?

Iarăși tăcură. Eu eram preocupată să-mi formulez o părere pe care să i-o transmit lui Greg. După un timp am spus:

— Acum, cel mai important lucru este ca voi doi să fiți în siguranță. Trebuie să fiți foarte precauți, chiar și în timpul zilei. El a ratat o dată, iar acest lucru s-ar putea să-l fi făcut nerăbdător.

— În privința mea nu-ți face griji, a răspuns Willie. Acum mă duc acasă și mă încui până când se termină totul.

— Iar tu, Hank, te duci înapoi la All Souls?

— Trebuie. După cum ți-am spus, a intervenit o urgență.

— De ce nu stai la noapte acolo?

— Unde? Pe canapea? Am încercat asta iarna trecută când m-am certat cu Anne-Marie și câteva nopți n-am prea reușit să dorm. Cazul la care lucrez trebuie rezolvat mâine. Trebuie să mă odihnesc bine.

— O. K., atunci du-te la All Souls. Dar nu pleca până când ajung eu acolo.

— Și ce ai de gând?

— Să fac pe body-guardul tău în drum spre casă.

— Shar, asta m-ar face să mă simt ca un bătrân pe care o fetiță cercetașă îl ajută să treacă strada.

— Îți place sau nu, așa va fi.

Hank încuviință, surprins încă o dată de iritarea mea. M-am ridicat și mi-am pus agenda în servietă.

— Vă mai dau o preocupare: gândiți-vă la persoanele agresive din acel bar. Încercați să vă amintiți certurile, amenințările, să vă reamintiți nume. O să iau mai târziu legătura cu voi.

În timp ce mă îndreptam spre ușă, Hank întrebă:

— Unde te duci acum?

— Să vorbesc cu Greg Marcus. Am o idee care l-ar putea ajuta să-l identifice pe asasin.

OPTSPREZECE

— Drace, s-ar putea să ai dreptate! mă aprobă Greg.

M-am întins să iau cana cu cafea pe care o pusesem pe marginea biroului lui și l-am așteptat să continue.

După un moment adăugă:

— Motivul ar putea să pară prea deplasat, dar am întâlnit altele și mai ciudate. Hai să auzim teoria ta despre cine este responsabil de aceste crime.

Am pus cana jos și am început să enumăr pe degete faptele.

— Unu: bănuiesc că suntem de acord că avem de-a face cu o persoană cu serioase probleme mintale.

A încuviințat.

— Doi: considerând perioada lungă de timp care a trecut, trebuie să fi existat o întâmplare care să fi declanșat seria de crime.

— Nu sunt sigur că asta-i o certitudine. Câteodată oamenii pritocesc

o idee ani de zile — chiar decenii —, iar apoi sar pârleazul.

— Dar de obicei asta-i declanșată de un eveniment sau o situație — oricât de minoră.

— Sunt de acord dacă tu vrei să accentuezi amănuntele minore.

— În ordine.

M-am ridicat și am început să merg prin încăpere, lăsând pasul regulat să-mi pună ordine în gânduri.

— Hai să presupunem că persoana este un bărbat. Este deranjat mintal. Probabil este un veteran din Vietnam.

— Nu-i necesar; două dintre victimele lui nu erau și totuși au fost în același timp cu el în Cam Ranh.

— De dragul acestei discuții, hai să presupunem că este. Să presupunem că a făcut un tratament psihiatric fără să fie internat. Unde l-ar fi putut urma în zonă?

— Letterman.

— Unde a lucrat Mary Johnson Davis la secția de terapie psihiatrică înainte de a se transfera la Spitalul de copii. Și unde probabil a primit John Owens îngrijiri medicale pentru invaliditatea sa.

Greg aprobă.

— Deci ucigașul a fost la Letterman unde o întâlnește pe Davis. Poate că ea a fost chiar asistenta însărcinată cu problema lui. Oricare ar fi fost circumstanțele, asta cred că a fost impulsul de care avea nevoie.

— Și de asemenea l-a văzut și pe Owens. Acum știe că amândoi locuiesc în San Francisco. De aici înainte i-a fost ușor să-i urmărească, să le învețe obiceiurile, să aștepte momentul potrivit.

— Asta se potrivește. Și îmi dau seama cum a reușit să-i localizeze pe Hank și pe Willie. Dar pe Hilderly?

— Hilderly era prietenul lui Hank. Se întâlneau destul de des ca să bea ceva împreună.

— Și Bob Smith?

M-am reasezat.

— Smith este cel care nu părea să se potrivească în șablonul inițial și, de asemenea, nu prea se potrivește nici în acesta. Dar pizzeria unde lucra când a murit este doar la câteva cvartale depărtare de magazinul lui Willie și când veneam spre tine am trecut pe acolo. Este genul de local în care bucătăria este separată de sala de mese doar de o teighea; poți să-i privești pe oamenii care prepară mâncarea. Omul nostru îl întâlnește pe Smith din pură întâmplare. Dacă asta s-a întâmplat după ce i-a văzut pe Davis și Owens la Letterman, s-ar putea să fi fost apoi atent să observe chipuri cunoscute.

— Dar în acest caz de ce s-a ocupat de Smith înaintea celorlalți? Am ridicat din umeri.

— Ocazia favorabilă. Smith era un singuratic mai ușor de urmărit.

— O.K.

Greg se lasă pe spate în scaun, frecându-și bărbia cu ochii ațintiți într-un punct deasupra capului meu. Încă o dată am așteptat.

— Mă preocupă perioada de timp scursă, spuse el într-un târziu. Știu că am convenit că Davis sau Owens sau amândoi împreună i-au dat impulsul final, dar cu siguranță că în douăzeci de ani ar fi trebuit să existe și alte imbolduri. De ce nu a început să-și vâneze victimele mai demult?

— M-am gândit la asta. Mai este un factor adițional — și din fericire este unul care ar putea să grăbească identificarea lui. Cred că în majoritatea timpului a fost internat într-un spital psihiatric.

— Bună idee.

Privirea lui Greg rămase ațintită undeva, în depărtare, în timp ce

analiza această posibilitate.

— Ce avem noi acum, spuse, sunt o mulțime de circumstanțe, dacă vrei să știi adevărul. Dar sunt mai bune decât piste pe care le găsisem eu. Și, evident, locul în care trebuie să încep ancheta este Letterman. Din fericire, am o cunoștință la C. I. D. În Presidio care va putea să urgenceze formalitățile.

Se întinse să-și ia Rolodexul și începu să caute în el.

— Ai mai pus pe cineva să supravegheze casa lui Willie?

— Nu. Avem al dracului de puțin personal. Dar o să încerc să trimit pe cineva acolo și încă unul la Hank.

— Nu cred că trebuie să-ți faci prea multe griji în legătură cu Willie; mi-a spus că se duce acasă și nu iese de acolo până când nu se rezolvă situația. Și o să am eu grijă de Hank, cel puțin în seara asta.

— Ești sigură că vrei să-ți asumi această responsabilitate?

— Nu mă deranjează. Este un risc calculat. Obiceiul ucigașului a fost să tragă atunci când victima era singură. Chiar și atunci când a tras în Willie, Rae se afla la colțul străzii.

— Ei bine, fii prudentă. Nu vreau să vă pierd pe nici unul dintre voi.

— Nu o să se întâmple așa ceva.

Greg ridică receptorul și tastă un număr.

— Drace! Ocupat.

M-am ridicat și mi-am pus jacheta.

— Ar fi mai bine să mă duc la All Souls.

— O să te sun imediat ce aflu ceva.

Greg înconjură biroul și mă conduse până la ușă. Apoi se opri cu mâna pe clanță:

— Și Sharon — mulțumesc pentru ajutor. Șeful mă bate la cap de când s-a tras asupra lui Willie, așa cum îl bate și pe el la cap primarul. Toate astea se întâmplă într-o perioadă când dacă l-aș prinde pe ucigaș mi-ar putea ajuta foarte mult în cariera mea — iar dacă nu, ar putea s-o distrugă.

M-am uitat la chipul lui, sever sub lumina rece de neon ce se răspândea din tavan.

— Cum așa?

— A apărut un post de căpitan — la Narcotice. Sunt principalul pretendent pentru el.

— Greg! Felicitări!

Zâmbetul lui de răspuns era nostalgic și știam de ce. Postul de căpitan presupunea o muncă de birou, una în care va trebui să se ocupe de dosare, diplomatie și politică. Nu vor exista investigații pe teren, nu vor mai exista satisfacții că a rezolvat personal un caz împotriva unui răufăcător. Și totuși, era timpul...

— Vrei această promovare, nu-i așa?

A oftat.

— Da și nu. Dar știu că este singurul pas logic. Și sunt obosit, Sharon. Sunt obosit să fiu chemat în mijlocul nopții la scenele crimelor. Am obosit și m-am săturat de morți violente. Și m-am săturat să mă ocup de gunoarie, să mi se reamintească la fiecare pas cât pot fi oamenii de infami.

— Și crezi că la Narcotice nu se va întâmpla asta?

— Poate că pur și simplu am nevoie de alt gen de infamie. Se opri încrețindu-și buzele cu răutate. De altfel, numirea mea îl va deranja foarte tare pe McFate. Recent trebuiau să-l facă locotenent și nu l-au făcut.

— În acest caz, sper să te promoveze repede. Și vorbind de McFate...

— Probabil este iarăși la Departamentul de informații. Pare să-și prefere vechii amici celor de la Criminalistică. Greg privi spre ușă: Ei bine, ce surpriză! Poate că măcar acum o să obțin raportul asupra cazului Grant de la el.

Arătă spre un birou din latura îndepărtată a sălii departamentului. O haină de costum, gri-petrol, era așezată foarte ordonat peste un cuier care arăta foarte ciudat și care și-ar fi avut locul mai degrabă într-un dormitor, iar eu am putut să văd ceafa lui McFate.

— Știi, am spus, deși trebuie să vorbesc cu el, într-un fel speram să nu fie aici.

— Știu ce simți. Mult noroc.

Am traversat sala zgomotoasă și aglomerată, încercând să evit cutii cu dosare, scaune răzlețe și chiar geanta de bowling a cuiva. Când m-am oprit lângă biroul lui McFate acesta rămase cu privirile pironite în raportul din fața lui. Câteva momente mai târziu se uită în sus, iar când mă văzu, expresia îi deveni glacială.

— Domnișoară McCone, cu ce vă pot ajuta?

McFate nu mă invită să stau jos, deci am rămas unde eram. Privirea lui se plimba de sus în jos pe corpul meu, observându-mi jeanșii, bluza și jacheta de stofă într-o manieră aproape disprețuitoare. Am simțit o scurtă înțepătură de iritare, dar am adoptat un ton ca de afaceri.

— Am niște informații în legătură cu cazul Grant.

Își netezi mustața luxuriantă cu degetul arătător — cu siguranță nu era adevărată; putea cineva să-și cumpere una falsă, așa cum achiziționezi o perucă?

— Da?

— Am găsit dovezi că numele adevărat al lui Grant s-ar putea să fi fost Andy Wrightman.

— Dovezi.

— Unul dintre moștenitorii lui Perry Hilderly a menționat acest nume atunci când i l-am descris pe Grant.

— Oh, înțeleg — dovezi *de necontestat*.

Făcând un efort mi-am păstrat tonul neutru.

— Este ceva ce ar trebui să cercetezi. Wrightman avea legături cu Hilderly la sfârșitul anilor șaiszeci; era un om care se aciuase în campusul de la Cal, un fel de hipi și un pierde-vară...

Acum McFate zâmbi superior.

— Pot să te asigur că Thomas Grant n-a fost niciodată un hipi sau un pierde-vară — a fost chiar opusul. Să fiu sincer, cred că ai devenit obsedată de această chestiune cu Hilderly.

— Și, ca să fiu sinceră, cred că este logic că ar putea exista o legătură între cele două cazuri.

— D-ră McCone, cercetarea pe care am făcut-o trecutului victimei a fost foarte amănunțită.

— N-ai vrea să-mi spui ce ai aflat?

— Nu, n-aș vrea. Nu am obiceiul să împărtășesc detaliile investigațiilor mele cu civilii. Nici nu mai am nevoie de alte „ajutoare” de la tine.

L-am fulgerat cu privirile. McFate rămase impasibil.

— Plănuiești să-i împărtășești rezultatele investigațiilor tale locotenentului Marcus? Acum câteva minute mi-a spus că speră că-l vei pune la curent cu ancheta.

McFate își ridică brusc bărbia proeminentă.

— Intenționez să vorbesc imediat cu el.

Privirea nerăbdătoare aruncată spre biroul superiorului său încerca să spună că doar prezența mea supărătoare îl reține să facă acest lucru.

Luă un dosar, se ridică arătând spre sala departamentului.

Am rămas în fața lui blocându-i calea.

— Știi Leo, i-am spus — mie mi se pare că trecutul unui om care a practicat avocatura în stilul lui Grant nu poate fi prea curat.

McFate zâmbi ironic.

— Iar asta, domnișoară McCone, arată exact cât de multe cunoști.

Trecu pe lângă mine spre biroul lui Greg. Greg mai stătea încă în ușa; în aparență, privise întregul schimb de cuvinte. În timp ce McFate intră și se așează, Greg îmi zâmbi, ridicând din umeri înțelegător.

Am părăsit sala secției, în mod ciudat mulțumită de scena pe care o făcusem. Întotdeauna fusesem copilul cuminte din tagma detectivilor particulari: cooperantă, profesională, rareori antagonistă. Dar chiar și copiii cuminți au limitele lor. Mi se părea că am dreptul să-mi ies ocazional din fire.

În timp ce apăsam pe butonul „jos” de la lifturi, m-am întrebat de ce i-am permis lui McFate să mă înfurie. Omul era josnic și fără scrupule; de ce nu puteam pur și simplu să-l ignor?

Deoarece, mi-am spus în timp ce brutalizam butonul, omul este un ticălos. Când ai de-a face cu unul care suferă de a-ceastă maladie omniprezentă, poți foarte ușor să te molipsești și tu.

În drum spre All Souls, am făcut două ocoluri: primul pentru a-mi cumpăra o pizza pentru ca să nu-i jecmănesc pe cei care locuiesc la firmă (și probabil să trebuiască să mănânc ceva hrană dietetică nenorocită), iar apoi până la mine acasă ca să-mi iau arma.

Seiful în care-mi țin 38-ul este de fapt o cutie de muniție pe care tatăl meu o sustrăsese cu mulți ani în urmă de la marină. Cutia o țin pe podeaua debaralei de lenjerie din baie; nu este un loc prea original pentru o ascunzătoare, una care i-ar lua două minute unui hoț s-o găsească. Oricum, încuietoarea este foarte bună, iar când am construit debaraua la renovarea casei, zidarul meu — foarte deștept — a fixat un bolț în podea cu care puteam fixa cutia. Orice hoț care ar dori s-o fure ar trebui să ia cu el și o parte din casă.

M-am dus la baie, am dat la o parte niște prafuri de curățat și m-am întins pe podea ca să pot deschide încuietoarea. Nu mai scosesem 38-ul din cutie de atât de mult timp, încât acum se afla sub o cutiuță de catifea care conținea cerceii cu grante ai bunicii mele, pe care îi purtasem ultima oară de Revelion. Vederea lor mi-a provocat o nostalgie dulce-amară. Îl cunoscusem pe George Kostakos pe 30 decembrie; mă sunase pentru prima dată la câteva minute după miezul nopții în noaptea de Anul Nou.

Se întâmplaseră atâtea de atunci: devenisem foarte apropiați, iar apoi ne-am despărțit. George spusese că ține foarte mult la mine, că atunci când problemele de sănătate mintală ale soției lui se vor rezolva se va întoarce la mine dacă eu o să-l mai doresc. Dar de atunci trecuseră luni de zile și nu mai aveam nici o veste de la el; acum nici măcar nu mai eram sigură că doresc asta. Poate că era mai bine să trec singură prin viață, protejată de răni și dezamăgiri. Poate că persoanele care au doar relații întâmplătoare și de scurtă durată au cele mai mari șanse de fericire.

Dar, aceste relații întâmplătoare și de scurtă durată nu-mi plăcuseră niciodată. Și oricum, nu eram sigură că fericirea este un țel rezonabil. Câteodată părea un mit — ceva inventat de o agenție de publicitate ce să vândă mai multă pastă de dinți.

— Destul! am spus cu voce tare. Ai treburi de făcut.

Am scos arma, am încuiat cutia și m-am ridicat.

Ăsta era un alt aspect: îmi dădeam seama că în ultimul timp vorbeam singură din ce în ce mai mult. Oamenii vorbesc întotdeauna singuri, în special cei care nu mai stau cu nimeni în casă, dar în cazul meu era ca și cum latura realistă și încrezătoare a personalității mele încerca să-i spună celeilalte, vulnerabilă, să revină cu picioarele pe pământ. Și bănuiesc că McCone cea rațională pierdea teren.

Înainte de a pleca din casă am verificat robotul telefonului să văd dacă Wolf încercase să ia legătura cu mine. Primul mesaj era de la Jim Addison, care părea să fie supărat că nu l-am sunat. Am dat banda înainte, nedorind să-mi las neliniștea provocată de potențialul lui pentru violență să se amestece cu tensiunea pe care mi-o dăduse asasinul. Mai exista un singur mesaj, de la mama mea, care se plângea că nu i-am telefonat de săptămâna trecută. Ar fi trebuit s-o sun, dar nu o făcusem pentru că nu avusesem nimic să-i spun. Iar acum nu puteam, deoarece Ma este foarte sensibilă la subtonurile vocii mele și și-ar fi dat seama că nu este totul în ordine. Atunci ar începe să mă descoasă și ar afla despre ucigaș și despre faptul că prietenii mei sunt în pericol; până la urmă, deoarece ea locuiește în San Diego și n-ar fi putut să facă nimic să mă ajute, s-ar îngrijora. Când Ma își face griji în legătură cu unul dintre copii ei, îi sună pe ceilalți patru și le povestește totul și așa, curând, tot clanul McCone este îngrijorat. Singurul membru al familiei care nu se potrivește în acest șablon este tatăl meu; Pa stă pur și simplu în atelierul lui din garaj, cântând melodii folk obscene la chitară și cu o voce destul de sonoră — a început să surzească — ca să-i scandalizeze pe vecini.

Nu, m-am decis, nu pot s-o sun pe Ma până când toată această poveste nu se sfârșește.

La ora unsprezece și un sfert eu și Rae stăteam cu picioarele încrucișate pe patul ei și jucam ceea ce părea a fi o a mia rundă de gin rummy; începusem să jucăm la ora nouă. La început discutaserăm despre crime și despre cazul lui Hilderly, dar apoi tăcuserăm amândouă. Acum singurele sunete care se auzeau erau făcute de cărțile de joc, mugetele îndepărtate ale sirenelor de ceață, gemetele vagi și oftaturile de mulțumire care veneau de pe lada de sub geamul dormitorului unde Ralph și Alice dormeau încolăciți. Rae avea grijă de ei în această seară, deoarece Ted era plecat la parastasul fostului lor stăpân. Trebuie să recunosc că prezența unor pisici care dorm este foarte liniștitoare. Iar camera lui Rae — pe care și-o crease singură în spatele podului casei victoriene, după ce locuise luni de zile chiar în biroul ei, neavând la dispoziție nici una din celelalte camere — era foarte plăcută. Acest cuib confortabil, plin de plante, de mobilă albă din răchită și de pete de culoare galbene, aurii și verzi, dezvăluia flerul ei înnăscut de decoratoare care avea la dispoziție bani puțini. Am ridicat un rege și am scos un trei.

— Gin.

Se uită furioasă spre mine.

— Așteptam doar o singură carte de când le-am împărțit.

— Ghinion.

Nici măcar nu m-am obosit să mai notez scorul, lăsându-mi mâna să graviteze spre un castron de inox care conținea rămășițele unei porții de floricele. Eu numesc hrană confortabilă produsele ca: floricele, macaroane cu brânză, orez cu lapte și budincă cu brânză — mâncăruri care-ți aduc aminte de copilărie și reduc lumea la lucruri simple atunci când devine prea complicată ca s-o mai suporti.

— Ce s-a întâmplat, ești oftică?

Am zâmbit la auzul cuvântului, unul din cele pe care am început să le categorisesc ca specifice lui Rae.

— Da. M-am plictisit de gin rummy, chiar dacă eu câștig. Are Hank de gând să plece *vreodată* acasă?

— A devenit obsedat de muncă. Bănuiesc că-i abate gândurile de la posibilitatea de a fi împușcat.

Rae strânse cărțile și fișa de scor și le puse pe noptieră. Purta un halat de baie în carouri roșii și gri și își dăduse pe păr cu balsam; șuvițele îi stăteau rebele. Când s-a trântit pe pernă, am observat că părea încordată și puțin deprimată.

— Și tu arăți puțin oftică, am spus.

A ridicat din umeri.

— Ești îngrijorată din cauza lui Willie?

— Nu chiar. Când am plecat de la el se pregătea să se bage în pat. Dorea să-și pună un western — genul sexy, știi — și avea lângă el un pachet cu cutii de bere Bud. Asta o să-l împiedice să se plictisească la noapte.

— Nu mai merg treburile bine între voi doi?

— Ba da, totu-i în regulă. Relația dintre noi nu-i destul de complexă ca să avem probleme. Nu, problema este că vreau să vorbesc cu tine despre munca mea.

Oh, oh, m-am gândit.

— Dă-i înainte.

M-am lăsat pe spate și mi-am sprijinit capul de unul din stâlpii de alamă ai patului. Rae a observat că nu stau prea comod și mi-a aruncat o pernă.

— O. K., spuse. Trebuie să înțelegi, nu mă plâng. Ești o șefă grozavă. Este adevărat că... zilele trecute când am fost pe teren m-am simțit foarte bine. Și m-a făcut să realizez că nu-mi urmez planul original. Shar, mi-ar plăcea să lucrez mai mult, să-mi înmulțesc orele ca să pot să-mi iau licența. Și vreau să mă calific pentru armele de foc. Cred că-i timpul.

Am simțit o strângere de inimă: puiul dorea să zboare din cuib. În cazul lui Rae, obținerea licenței ar însemna cu siguranță plecarea ei de la firmă. În primul rând, era prea deșteaptă și talentată ca să rămână la All Souls ca asistenta mea; din alt punct de vedere, exista acel plan de care vorbise. Nu puteam s-o condamnăm pentru faptul că dorea mai mult decât un salariu relativ mic, o grămadă de datorii, o cameră care nu era cu adevărat o cameră și o baie la etajul de dedesubt, pe care o împărțea cu multe alte persoane. Și cu certitudine că nu o să-i stau în cale.

— Cred că ai dreptate, am spus. Nu ți-am acordat îndeajuns de multă responsabilitate pe cât ești tu capabilă să suporti. Măine o să verificăm ce mai trebuie să facem și o să-ți aloc mai multe treburi.

A zâmbit mulțumită și ușurată. Apoi, m-a studiat pe deasupra genunchilor îndoiți.

— Nu pari prea mulțumită de chestia asta.

— Sunt bucuroasă că ai progresat așa de mult într-o perioadă atât de scurtă. Într-un fel, pentru mine este un compliment. Dar o să-mi lipsești. M-am obișnuit să mă bazez pe tine. În plus, cu cine o să mai joc gin rummy sau o să mai discut la prânz?

— O să-ți lipsesc? Nu plec niciunde.

— Credeam că vrei să mergi la o firmă mai bună.

— Shar, asta a fost *înainte*, când Doug depindea total de mine. Acum nu mai am nevoie de așa de mulți bani. Și iubesc All Souls la fel de mult ca și tine. Într-un fel, este ca și familia pe care n-am avut-o.

Rae fusese crescută de bunica ei după ce părinții îi muriseră, iar bunica, după cum îi spusese chiar ea, nu fusese prea fericită de această

responsabilitate.

— Realizezi că asta-i prima dată când te-am auzit refe-rindu-te la fostul tău soț fără „ticălosul” atașat la numele lui?

— Mda, ei bine, poate că mă maturizez.

Cineva ciocăni la ușă.

— Intră, strigă Rae.

Apăru Hank, arătând obosit și tracasat. Aruncând o privire spre părul lui Rae spuse:

— Dumnezeule, arăți ca și cum ai purta o perucă soioasă.

— Poate, dar mâine o să am șuvițe roșcate. Iar tu încă arăți de parcă ai purta un costum din căptușeală ponosită.

Asta i-a iscat un zâmbet:

— *Touché*. Spre mine adăugă: Acum sunt gata să merg acasă, dacă protectoarea mea vrea să mă însoțească.

În ciuda cuvintelor vesele, tonul îi era încordat.

Am luat castronul cu floricele și m-am ridicat.

— Hai să mergem.

S-a ridicat și Rae luându-mi castronul din mână.

— Îl iau eu. Oricum vreau să merg să văd dacă-i vreun film bun la televizor.

Am coborât împreună cele două etaje. Ralph și Alice ne-au urmat, împiedicându-se din când în când, refăcuți acum pentru o nouă încercare de a devasta casa. În hol, Rae ne-a spus noapte bună și a condus pisicile spre bucătărie.

Hank își și pusese haina. Până să-mi iau geanta și jacheta din biroul lui Rae el se afla deja lângă ușa de ieșire.

— Așteaptă un minut, i-am spus și mi-am scos 38-ul.

Hank s-a uitat la el și a înghițit în sec. Acum posibilitatea ca pistolarul să-l aștepte afară era reală.

— Ești sigur că n-ar fi mai bine să rămâi aici în noaptea asta?

— ...Nu pot. Cazul la care lucrez este foarte important. Trebuie să dorm.

— Atunci, în ordine. Stai aici până arunc eu o privire în jur. Am deschis ușa și am ieșit pe trepte, cu pistolul pregătit. Ceața era densă și nemișcată. Prin ea de-abia puteam să zăresc luminile caselor de pe cealaltă parte a parcului; puținii lui copaci și coșurile de gunoi se pierdeau în negură. Am rămas pe loc cam un minut, privind și ascultând. Nu se mișca nimic, iar singurele sunete pe care le auzeam erau cele ale unei seri obișnuite într-un cartier liniștit. Până la urmă am intrat iarăși și i-am spus lui Hank:

— Totul pare să fie în ordine afară, dar o să ne purtăm astfel încât să fie evident că suntem împreună. Mașina mea este pe alee, iar ușa pasagerului este deschisă. Nu ezita și nu privi în jur, pur și simplu intră în mașină și lasă-te în jos. O să mergem la tine acasă și o să intru direct în garaj.

— Dar mașina mea?

— O lăsăm aici. O să vin să te iau mâine dimineață, deci o să poți s-o recuperezi înainte de a te duce la tribunal. Să sperăm că până mâine seară situația se rezolvă.

Am deschis iarăși ușa și am ieșit pe trepte.

Hank a ezitat puțin, înainte să mi se alăture. În spatele lui am văzut-o pe Rae privindu-ne, luminată din spate prin ușa de la bucătărie.

Afară totul era nemișcat ca și înainte. Am cercetat încă o dată parcul. Hank a închis ușa în urma noastră. Am început să cobor scările, punându-mă în fața lui. Dar, nu știu din ce motiv, a trecut în stânga mea.

— Hei!

Iar atunci ramurile unui copac de la marginea parcului s-au mișcat. Au foșnit, chiar dacă nu era nici o adiere de vânt. Am pășit iarăși în fața lui Hank, urlând la el să se trântască la pământ.

S-a auzit un șuierat. Stâlpul de lângă mine s-a ciobit. O așchie m-a lovit în obraz tocmai când am auzit zgomotul împușcăturii.

Hank a înghețat.

L-am izbit cu corpul meu. L-am proiectat în balustrada îndepărtată.

Alt șuierat. Alt foc de armă. Hank a gemut și a căzut pe scări. M-am aruncat și eu la pământ. Mi-am lipit corpul de asfalt. Nu s-au mai auzit împușcături. Nimic.

Mi-am mișcat mâna spre Hank. Am atins ceva cald și ud. Mi-am adus degetele în fața ochilor. Sânge.

Mi-am ridicat capul să mă uit la el. Era nemișcat, iar asfaltul din jurul nostru se înroșise.

NOUASPREZECE

Înnebunită, am pipăit gâtul lui Hank, căutându-i pulsul. Exista — slab și neregulat.

Careva de la capătul scărilor a strigat ceva despre un telefon la nouă sute unsprezece. Apoi am văzut-o pe Rae ingenunchată lângă mine, apucându-mi strâns brațul.

— Oh, Isuse, trăiește?

— Da — încă.

M-am scuturat din strânsoarea ei, m-am ridicat, cercetând parcul. O persoană alerga în sus pe deal, aproape invizibilă în ceața deasă. Ticălosul așteptase să vadă dacă Hank a fost lovit!

M-a cuprins furia — rece, controlată și hotărâtă. M-am uitat la Hank și am văzut că acum erau cu el Jack și Harry. Îl ajutau mai mult decât aș fi putut eu. Mă simțeam de parcă aș fi privit scena printr-un geam gros de sticlă — unul pe care aș fi vrut să-l sparg în mii de cioburi strălucitoare.

Am strâns arma atât de puternic încât m-au durut degetele. Apoi am început să alerg și eu în sus pe deal, tocmai când ucigașul dispărea în ceață.

Trotuarul era neregulat și foarte înclinat. M-am împiedicat și m-am lovit de o mașină care era parcată de-a curmezisul trotuarului. Un cuplu care cobora precaut spre agitația de la All Souls mi-a văzut fața, apoi arma și m-a ocolit. Am alergat până la capătul parcului unde-l văzusem ultima oară pe ucigaș.

Mai sus, ceața era și mai densă. Estompa toate luminile care veneau de la casele înconjurătoare, făcând zona din cunoscută, străină și confuză. M-am oprit ca să mă orientez.

Câteva străzi înguste se uneau la capătul parcului, iar apoi se răsfirau în diferite direcții. El ar fi putut să meargă liniștit pe oricare dintre ele, ca și un pieton obișnuit, probabil intenționând să se întoarcă și să privească scena haotică pe care o crease. Acest gând mi-a intensificat furia — di-recționând-o spre asasin, dar și spre mine pentru că nu am reușit să-l protejiez pe Hank. Am ezitat, încercând să mă liniștesc, cercetând negura.

În diagonală față de locul unde stăteam se găsea una din acele zone împădurite care punctează Bernal Heights — o porțiune de teren acoperită cu brazi. Am cercetat-o, apoi am pornit încet spre intersecție cu arma ridicată.

Am zărit o siluetă înaltă la marginea copacilor. L-am strigat să se oprească. Aș fi tras, dar iarăși a dispărut. La o casă din apropiere s-au aprins luminile; razele lor mi-au permis să-l văd fugind în susul pantei, în zona cea mai abruptă a lui Coso Avenue. M-am luat după el.

Bărbatul — alerga ca un bărbat — urca treptele tăiate în trotuarul abrupt câte trei o dată. Am alergat pe stradă pe lângă ele. Îl puteam auzi gâfâind, având acum respirația șuierătoare. Picioarele lui loveau asfaltul în contratimp cu mine. Din spatele meu se auzeau voci excitate și sirene îndepărtate.

Omul a trecut pe lângă intersecția cu Prospect Avenue și a continuat să urce. În spatele balustradei de metal care mărginea treptele erau case; de partea cealaltă a lui Coso era o zonă lungă mărginită de un gard înalt de lemn, iar apoi o faleză — o stâncă înaltă de cincizeci-șaizeci de picioare. El continua să urce treptele, dar pe vârful dealului au apărut două persoane, siluetele lor fiind vagi din cauza ceții. Se auzeau vocile lor — tinere, puternice, bărbătești. Le-am strigat să-l oprească pe omul care aleargă.

El s-a răsucit. A ezitat doar o clipă, apoi a traversat strada. S-a uitat într-o parte și în alta, apoi a dispărut într-o spărtură de două-trei picioare dintre gardul înalt și peretele falezei. Tinerii s-au întors și au dispărut de cealaltă parte a dealului.

Lașii !

Am traversat în fugă Coso. M-am oprit și m-am lipit de gard lângă spărtură. Răsuflăm din greu; sângele îmi vâjâia în urechi. Am încercat să ascult, dar nu auzeam nimic.

O capcană? Ațintea el arma spre spărtură?

După câteva secunde m-am furișat și am privit prin ea. Ceața era închisă ca într-un buzunar îngust — până la nivelul taliei și groasă ca fumul scos de un foc de paie. Se mișca sinuos în jurul meu și se pierdea în întuneric.

Încă nu auzeam nimic, nici măcar un gâfâit sau șuierat. Până la urmă am intrat prin deschizătură, rămânând lipită de gard. Terenul era stâncos și neregulat; l-am testat precaută cu piciorul, înainte de a face fiecare pas. În față era un întuneric deplin. Era ca și cum intrasem într-un tunel fără sfârșit.

Și atunci am auzit ceva; pocnetul unei ramuri. Am început să merg mai repede, dar piciorul mi s-a lovit de un obiect mare. M-am rostogolit și m-am lovit de gard.

Zgomotul produs de alte crengi călcate se repetă. Au urmat apoi niște sunete înfundate de pași împiedicați.

Am pipăit stânca cu mâna stângă, mișcându-mă repede spre sursa zgomotelor. Acum puteam să disting un tufiș ale cărui ramuri se profilau pe fundalul cerului. Părea că blochează complet pasajul îngust. Când m-am apropiat de el am simțit mirosul înțepător de anason.

Bufniturile erau acum mai îndepărtate. Mi-am luat mâna de pe stâncă și am dat la o parte niște ramuri. Frunzișul era des; imposibil să vezi ceva prin el. De cealaltă parte a lui se auzeau pași. Iarăși alerga.

M-am repezit în tufiș, dând ramurile la o parte, bătându-mă cu rădăcinile înalte. Picioarele mi se încurcau în plante agățătoare; spinii îmi zgâriau mâinile. M-am împiedicat de o piatră, m-am prins de trunchiul unui brad, murdărindu-mă pe degete de rășină. Apoi am ieșit din vegetația abundentă și am ajuns pe o potecă pavată cu asfalt. Spre dreapta mea era acum un zid de ciment — probabil de patru picioare înălțime. De cealaltă parte a lui se vedeau acoperișuri de case. La câteva case depărtare, faleza cotea și forma o fundătură. Omul escalada acolo zidul.

Nu puteam să-l văd destul de bine ca să risc o împușcătură. În timp ce alergam de-a lungul potecii, el a dispărut peste zid. Apoi s-a auzit un zornăit acut de metal.

Mi-am pus arma la curea, am apucat marginea zidului cu amândouă mâinile și m-am ridicat. Câteva momente am rămas pe vârf; apoi am sărit, aterizând pe vârful picioarelor. Durerea impactului mi s-a răspândit în tot corpul. M-am clătinat și m-am lovit de tomberonul de gunoi de care se lovise și el.

La geamurile caselor din fața mea s-au aprins luminile, aruncând raze albe. Omul meșterea ceva la un lacăt de la gardul care mărginea faleza la capătul ei. I-am strigat să se o-prească. A reușit să deschidă poarta și a dispărut.

L-am urmărit cu arma iarăși în mână. Deasupra mea s-a deschis o fereastră și un bărbat a urlat ceva neinteligibil. Am continuat să merg. Când am ajuns la poartă, încă se mișca violent înainte și înapoi, lovindu-mă puternic peste picioare; am deschis-o și am alergat spre ceea ce trebuia să fie Prospect Avenue, uitându-mă agitată la stânga și la dreapta.

El urca iarăși panta, spre stânga, gâfâind. Câinii lătrau, iar oamenii strigau, marcându-i trecerea.

De cealaltă parte a drumului mai era o zonă împădurită. Pistolarul alerga spre ea. Lumina de pe veranda casei de lângă copaci l-a luminat; foarte scurt, am distins niște jeanși, o canadiană de culoare închisă și o șapcă de base-ball. Apoi a dispărut în întunericul cețos.

Am accelerat, deși gâtul mă durea la fiecare respirație, și simțeam junghiuri săgetându-mă în partea dreaptă. Când am ajuns la pilcul de copaci, miresmele eucaliptilor și ale coniferelor mi-au umplut nările. Am trecut printre copaci urmărind zgomotul pașilor lui.

În spatele pilcului de copaci era o parcare pavată cu cărămidă și plină de automobile, iar apoi urma una dintre acele străzi în trepte care sunt foarte obișnuite în Bernal Heights — niște trepte largi, tăiate la mijloc de o balustradă de metal, care duceau spre Coleridge Street. Ucigașul le cobora în fugă; șapca de base-ball îi căzu de pe cap lăsându-i părul grizonat să-i fluture. Dacă îl pierdeam acum, el se găsea doar la un cvartal distanță de aglomerata Mission Street, unde autobuzele merg la orice oră.

Am început să cobor scările, strigând răgușită la el, amenințându-l că o să trag. El s-a uitat peste umăr. S-a întors și a ridicat pușca.

Am tras. Am ratat, dar omul s-a împiedicat și s-a lovit de balustrada de metal. A scăpat arma, care s-a rostogolit pe scări și s-a pierdut în vegetația de pe margine. El s-a ridicat, s-a uitat într-acolo, s-a întors și a fugit.

Iarăși am strigat. El a continuat să alerge, a sărit peste ultimele trepte și a aterizat pe trotuar. Impactul l-a oprit; a căzut în genunchi. M-am oprit trăgându-mi respirația. Am ridicat revolverul cu ambele mâini și am tras din nou.

Împușcătura l-a proiectat cu putere pe trotuar. A căzut cu fața în jos, apoi a încercat să se târască. Am sărit treptele și l-am înșfăcat de braț. I l-am răsucit la spate. M-am așezat pe el.

De-a lungul străzii câinii lătrau, iar oamenii ieșiseră la ferestre sau pe verande. Se auzeau voci. M-am uitat de-a lungul străzii, gâfâind, și am realizat că ne învârtisem în cerc și că eram de cealaltă parte a parcului All Souls. Nu puteam să văd prea bine casa printre copaci, dar aceștia erau luminați din spate de pulsarele roșii și albastre ale mașinilor de poliție. Zumzetul și păcănitul radiourilor lor se auzeau foarte bine.

Sub mine, omul se agita. I-am răsucit mai tare mâna și asta l-a

potolit. Din curtea unei case apropiate ne privea o femeie; părea incapabilă să vorbească.

— Du-te pe Coso și spune-le polițiștilor că l-am prins pe pistolar! i-am strigat.

Fără o vorbă, a plecat în fugă.

Omul de sub mine a început iarăși să se agite. Mi-am ridicat pistolul și i l-am înfipt în ceafă.

— Liniștește-te, fir'ai al dracului!

A înlemnit.

Mânia mea se consumase acum. Mă simțeam doar dezamăgită ca și când aș fi alergat într-o cursă, iar la finish am văzut că ceilalți concurenți nici măcar nu luaseră startul. Asta și o vagă curiozitate. Am apăsat pistolul mai tare în ceafa omului. Mi-am luat cealaltă mână de pe brațele lui și l-am apucat de părul lung, cărunt. L-am ridicat capul ca să-i văd fața.

Era comună, așa cum sunt toate chipurile. Oasele — fine, cu trăsături regulate și o mustață stufoasă, nearanjată. Ochii îi erau agitați de panică în momentul în care mi-au prins privirea; gura îi era schimonosită într-o rugămintă nerostită. După ce l-am privit un moment, mi-am luat mâna din părul lui, iar fruntea i s-a izbit de asfalt. Corpul i-a fost zguduit de tremurături de panică și durere.

Apoi i-am observat pe oamenii care se adunaseră în jurul meu. Erau tăcuți, uitându-se la mine precauți; în ochii unora am văzut priviri acuzatoare. Era ca și cum eu, nu ucigașul, eram persoana de temut.

Mi-am întors privirile spre capătul străzii, unde luminile mașinilor de poliție colorau noaptea în roșu și albastru. Lasă-i pe oameni să creadă ce vor; pur și simplu nu-mi păsa.

Tot ce mai avea acum vreo importanță pentru mine era dacă Hank mai trăia sau nu.

DOUĂZECI

Stăteam împreună cu Anne-Marie în lumina fluorescentă a camerei de așteptare a Spitalului de Urgență din San Francisco. Fața ei era palidă și încordată; degetele îi tresăreau convulsiv în timp ce mă ținea de mână. Hank era pe masa de operație de destul de mult timp. Glonțul îi intrase în partea dreaptă a pieptului; doctorul ne spusese că nu are cum să evalueze leziunile interne până nu-l operează.

De la All Souls mă adusese Greg și-mi înregistrase declarația pe bandă cât timp ne aflaserăm în mașină. Demonstrativ, scopul pentru care venise era să-l interogheze pe ucigaș, John Weldon — căruia îi cauzasem doar o rană la umăr —, dar știam că îngrijorarea lui majoră era pentru Hank. Reporterii au ajuns o dată cu noi; Greg le-a făcut o declarație scurtă, dar eu am refuzat să vorbesc cu ei. Acum plecaseră, iar Greg și Hank erau amândoi undeva, în spatele unor uși batante, pe unde avea voie să intre doar personalul spitalului. Eu și Anne-Marie așteptam singure.

Acum mă simțeam aproape total amortită. Vinovăția că nu reușisem să-l apăr pe Hank se atenuase; nimeni — nici cei de la All Souls, nici Greg sau Anne-Marie — nu mă învinuiau. Chiar și groaza mea despre rezultatul operației putea fi doar o simplă curiozitate. În ciuda celor din jurul nostru și a sosirii din când în când a altor victime ale crimelor sau accidentelor, era ca și cum eram închise într-un vacuum emoțional, izolate de toate în afara unor vagi stimuli senzoriali.

În jur de trei și un sfert Greg a intrat prin ușile batante. Nu arăta cu mult mai bine decât Anne-Marie; fațada lui impasibilă de polițist se fisurase, lăsându-i fața pământie și ochii îngrijați. S-a așezat lângă mine și mi-a lut mâna pe care n-o ținea Anne-Marie, apoi m-a înconjurat cu brațul ca să poată s-o bată încurajator pe umeri.

— Vreo veste?

Am clătinat din cap.

— Rănile la piept — câteodată arată mai rău decât sunt.

— Este acolo de mult timp...

Degetele lui Anne-Marie iarăși s-au strâns și am realizat că ceea ce spuneam nu o ajuta în nici un fel.

— Totuși sunt sigură că totul va fi bine, am adăugat. Doar că a curs așa de mult sânge și Hank — ei bine, inconștiența nu este o stare pe care s-o asociez cu el.

O, Doamne, făceam doar să fie mai rău! *Tăci!* mi-am spus.

— Nu te mai îngrijora din cauza mea Shar. Știu că este rău, dar mă descurc. Ai toate motivele să fii zguduită. Și tu îl iubești pe Hank.

Am tăcut atunci cu toții. În spatele nostru, un copil a început să plângă. Tipetele lui au crescut până la o intensitate care mă făcea pe mine să doresc să urlu. Până la urmă mama lui l-a scos afară.

Mi-am dat seama că Greg nu spusese nimic despre ucigaș.

— Ai putut să vorbești cu el?

Nu a trebuit să mă întrebe la cine mă refeream.

— Destul de puțin. Era conștient și lucid; l-ai împușcat în umăr; nu l-ai rănit prea rău. Din câte mi-a spus, totul s-a întâmplat cam cum ai teoretizat tu, iar ce n-a vrut să-mi spună aflasem de la Letterman.

Greg promise informații despre John Weldon doar cu câteva minute înainte de a afla vestea despre Hank.

Ciudat că simțeam o curiozitate atât de mică cu privire la omul pe care-l urmărisem și-l rănisem. Am făcut un efort și am spus:

— Povestește-mi despre el.

— Este un superpatriot. A fost în armată, ofițer C1.D. în 'Nam. În aparență, a căpătat un complex de James Bond; îi spiona pe oamenii pe care-i considera subversivi sau neloiali. Din ce mi-a mărturisit, a devenit obsedat — „justificat, preocupat” după cum a spus el — de grupul „pacifist” care-și avea „sediul” la Rouge et Noir. l-a urmărit și a întocmit rapoarte asupra a ceea ce considera el contravenția lor.

— Dar nu făcea asta în mod oficial?

— Nu. Când a încercat să transmită informațiile superiorilor săi, i s-a spus să se limiteze la treburile lui. Asta l-a determinat doar să fie și mai fanatic, iar până la urmă superiorii s-au decis să-l transfere înapoi în țară. În '72 a fost demobilizat și curând după aceea a suferit prima cădere nervoasă. De atunci și-a petrecut majoritatea timpului în spitale V. A., dar acum șase luni a părut că este vindecat și a fost externat cu condiția să continue să frecventeze pentru consultații Spitalul Letterman. De acolo s-a întâmplat cam cum ai spus tu că s-ar putea să fi fost.

Un timp n-am vorbit și am privit desenul linoleului. Mâna lui Anne-Marie era moale și din câte-mi dădeam seama s-ar putea să nici nu fi auzit descrierea făcută de Greg omului care-i împușcase bărbatul.

— De-abia acum începem să ne dăm seama ce a însemnat cu adevărat războiul, am spus până la urmă. A distrus mai mulți oameni decât cei care au murit în Asia. Și nu a făcut nici o discriminare — porumbel, șoim, civil, militar, american, vietnamez. Fiecare dintre noi a fost rănit într-un fel sau altul...

Brusc, degetele lui Anne-Marie le-au strâns pe ale mele. M-am uitat la ea și am văzut că privea fix la un chirurg cu halatul pătat de sânge

care intrase prin uşile batante şi discuta cu asistenta medicală de la recepţie. Ea făcu un semn spre noi, iar doctorul porni în direcţia noastră, dar Anne-Marie se ridică şi se grăbi spre el. Au vorbit puţin, apoi s-a întors spre Greg şi spre mine mai trasă la faţă.

— A ieşit din operaţie, spuse ea. Mă lasă să-l văd.

— O să fie... am întrebat.

— Nu se ştie încă. Ar putea să mai treacă ore. De ce nu vă duceţi tu şi Greg acasă să vă odihniţi?

— *Nu*, o să...

— Te rog, Shar. După ce îl văd, cred că o să vreau să fiu un timp singură.

Am încuviinţat, simţindu-mă în mod nejustificat dată la o parte, înlăturată. Anne-Marie l-a urmat pe chirurg. *Mă învinovăţeşte*, m-am gândit.

— Te simţi bine? mă întrebă Greg după un timp.

Am făcut un semn din mână care voia să însemne că da. Ce spunea, de fapt, era „nu prea”.

— Haide.

S-a ridicat, trăgându-mă de mână.

— Te conduc acasă.

— Nu, la All Souls. Maşina mea este încă acolo.

M-a ridicat de pe scaun, şi-a pus ambele mâini pe umerii mei şi m-a privit pentru un moment în ochi. Orice a văzut acolo a părut că-l satisface, deoarece a încuviinţat şi m-a condus la maşina lui.

De fiecare dată când sunt supărată mă îndrept spre apă. De fapt, singura oară când am fugit de acasă, mi-am pus într-un coş de răchită cangurul de pluş, câteva cărţi cu poze, trei sandvişuri cu unt de arahide şi am luat autobuzul — schimbându-l de două ori — spre o plajă pe care familia mea o frecventa. Câteva ore mai târziu, tata m-a găsit şi m-a adus înapoi.

Deci, în acea dimineaţă, la patru şi jumătate — din cauza deprimării şi a fricii că am să găsesc reporteri la uşa casei mele — am mers la Point Lobos şi am stat în zorile ceţoase pe marginea ruinelor vechilor Sutro Baths, uitându-mă peste apa mării la silueta nedefinită a Stâncilor Focii.

Acea zonă, dintre Land's End şi Ocean Beach, în mod normal este înţesată de autocare şi autobuze — care în opinia mea ocupă mult mai mult spaţiu decât ar fi necesar — dar la acea oră, într-o dimineaţă ceţoasă şi rece, era pustie cu excepţia câtorva alergători, a celor care-şi plimbau câinii şi a mea. Simţeam mirosurile oceanului, auzeam şi leii de mare şi sirenele de ceaţă ale vapoarelor din zona Golden Gate care răspundeau ţipetelor lor. Stând pe fundaţiile umede ale ceea ce a fost cândva un teren acvatic de joacă pe marginea Pacificului, nepăsătoare la răcoarea şi umezeala care mi se infiltraseră prin pantaloni, m-am gândit la cum ar trebui să fie lucrurile şi la cum sunt ele de fapt.

Oamenii ar trebui să *aibă* vieţi productive, să fie în continuă căutare — chiar dacă nu-şi ating niciodată ţelul — al mitului fericirii. Ei n-ar trebui să fie determinaţi să se simtă aşa de slabi şi de învinşi, ca să se transforme astfel în cei care deţin puterea şi care victimizează pe alţii. Ei nu ar trebui să moară inutil — nici pe câmpurile de luptă, nici pe străzile oraşelor. Şi n-ar trebui să fie atât de tare înnebuniţi încât să se transforme în atacatori sau să se distrugă.

Bineînţeles, ştiam că felul în care *sunt* lucrurile este cu totul altă chestiune. Toate aceste lucruri rele se întâmplă iar şi iar. Ca popor noi am jurat să apărăm idealurile nobile — egalitate, pace, eradicarea crimelor, salvarea balenelor — dar, după câte am văzut în cariera mea,

am început să mă întreb cât de mulți dintre noi credem cu adevărat în așa ceva. Sau credem în fezabilitatea lor, când știm cât de animalică este ființa umană...

Cerul deveni mai luminos, iar ceața dădea semne de destrămare. Acum puteam să văd stâncile de pe care leii de mare mugeau cu capul ridicat, dar nu și linia orizontului. Deși ziua promitea să fie o vineri mohorâtă, am rămas acolo, așteptând un semn încurajator. După un timp în care nu s-a întâmplat nimic, m-am ridicat și am pornit spre casă să dorm câteva ore.

Somnul meu a fost agitat, iar când m-am trezit, în jur de ora nouă, mă simțeam și mai deprimată — o victimă și a ceții persistente și a evenimentelor îngrozitoare din noaptea trecută. În contrast cu dimineața de sâmbăta trecută, mi-am amintit imediat și cu o claritate neliniștitoare visul pe care l-am avut înainte de a mă trezi.

Stăteam în mulțime, într-o sală mare, iar pe scenă un bărbat distins, în robă de universitar, împărțea diplome. Perry Hilderly a pășit pe podium, nefiind îmbrăcat în uniformă tradițională, ci într-o armură strălucitoare. Bărbatul i-a dat foaia de pergament, laudând inteligența lui Perry. Apoi Perry s-a întors cu fața la mulțime și a ridicat diploma în sus; pergamentul era rupt de-a lungul marginilor. Imediat mi-am dat seama că fusese ros de șobolani.

În timp ce-mi aduceam aminte visul, pielea mi s-a-nfiorat neplăcut și mi-am tras păturile, învelindu-mă mai bine împotriva răcorii din cameră și a celei din mine. Ar trebui să verific dicționarul de visuri ca să văd ce însemna acesta. Dar doream cu adevărat să știu?

Din fericire, aveam prea puțin timp la dispoziție ca să meditez la visul din această dimineață. Eram în întârziere și doream să sun la spital să aflu starea lui Hank. Apoi trebuia să merg la Curtea de Justiție și să semnez declarația pe care i-o dădusem lui Greg noaptea trecută; spusese că va fi gata până la ora zece. Iar după aceea doream să-l găsesc pe prietenul meu detectiv, să aflu dacă el era într-adevăr cel care cercetase trecutul lui Jenny Ruhl pentru Jess Goodhue.

Trebuia să merg în atâtea locuri, aveam de făcut atât de multe. Erau multe lucruri care să-mi abată gândurile de la Hank.

DOUĂZECI ȘI UNU

De la biroul de informații al spitalului am aflat că Hank era încă la reanimare, starea lui fiind critică, dar stabilă. Acest răspuns acoperea o întreagă gamă de posibilități ca să-mi dea prea multă încredere, deci am încercat s-o găsesc pe Anne-Marie, dar fără succes. Nimeni de la All Souls nu știa mai multe decât mine. Până la urmă, am pornit spre Curtea de Justiție foarte neliniștită. Mă durea capul pentru că dormisem prea puțin și aveam palpitații de la prea multă cafea.

McFate nu era în sala secției, chiar dacă haina lui — azi una în dungulițe — era agățată de cuierul prostesc de lângă biroul său. Acest fapt, m-am gândit, putea fi considerat ca primul semn bun al zilei. N-aveam nimic să-i spun, dar eram sigură că el mi-ar fi spus destule — multe jigniri la adresa abilității mele de body-guard și desigur că nici o laudă că l-am prins pe atacator.

După cum promisese, Greg avea declarația mea pe birou. Am citit-o cu atenție, am făcut câteva schimbări, le-am numerotat, iar apoi am

semnat.

— Asta e, totu-i rezolvat. Mă tot gândeam că are vreo legătură cu testamentul lui Hilderly, dar n-a avut.

Greg frunzărea niște hârtii, cu sprâncenele încruntate de iritare și nu mi-a răspuns. M-am ridicat vrând să plec.

— Așteaptă puțin, mă opri el, făcându-mi semn să închid ușa.

Am închis-o, apoi m-am reșezat.

— Ce-ai mai descoperit în cazul Hilderly?

— L-am găsit pe toți moștenitorii, apoi unul dintre ei a fost ucis — dar știi asta.

— Grant.

— Corect. L-am spus lui McFate că ar putea să existe o legătură între moartea lui și testamentul lui Hilderly. Nu ți-a spus asta?

— Doar ca să-mi comunice că a descoperit că aspectul nu este relevant. În aparență, îi suspectează pe câțiva dintre clienții lui Grant. Greg se opri, încruntarea transformându-i-se în supărare. Pune-mă la curent cu ce ai aflat despre legăturile moștenitorilor cu Hilderly.

Am făcut-o, încercând să nu omit nici un detaliu, oricât de nesemnificativ. În timp ce vorbeam, Greg și-a făcut câteva adnotări pe care apoi le-a studiat înainte de a vorbi.

— Interesant, conchise el. În legătură cu arma pe care ai adus-o pentru identificare, m-a sunat laboratorul ieri-seară. Unul dintre tehnicienii care-mi este îndatorat a lucrat peste program. A verificat seria armei și tocmai am primit informațiile.

- Și?

— Este una din cele șase furate dintr-un magazin din Outer Mission în februarie '69. Patru din ele au fost găsite asupra unor persoane care făceau parte dintr-un grup radical care a încercat să arunce în aer depozitul de muniții din Port Chicago în luna august a anului următor: Taylor, Ruhl și Heikkinen. A cincea a folosit-o Ruhl când s-a sinucis, câte-va luni mai târziu.

Am respirat adânc, scoțând apoi un oftat lung.

— Iar Hilderly o avea pe a șasea. Mă întreb dacă într-adevăr le-au furat?

— Informațiile noastre nu sunt atât de complete.

— De fapt, nu prea contează. Aș vrea să știu mai multe despre atentat și despre proces. F.B.I. a făcut arestările?

Greg încuviință.

— Deci procurorul a fost federal. Probabil ar fi mai ușor să fac eu niște cercetări la bibliotecă decât să te rog pe tine să ceri informațiile prin canalele normale.

— Asta-i de fapt în afara cercetărilor pe care trebuie să le faci pentru All Souls, nu-i așa?

Am ridicat din umeri.

— O să-mi ocupe gândurile și o să le abată de la Hank.

— Ei bine, din moment ce ești hoărâtă să faci aceste cercetări, ținemă la curent. Probabil că McFate are dreptate când spune că Grant a fost ucis de un client nemulțumit, totuși nu-mi place că nu urmărește toate pistele posibile.

— Iar dacă s-a înșelat când a spus că ideea este irelevantă, o să folosești asta împotriva lui.

— Ceva de genul ăsta.

— În ordine, ar trebui să te las să lucrezi.

M-am ridicat și Greg m-a condus până la ușă.

— Că veni vorba, am adăugat, cum a primit McFate vestea că eu l-am prins pe atacator?

— Nu prea bine. A bombănit despre civilii care se amestecă în teritoriul departamentului — de parcă ar fi contat *cine* l-a prins. De fapt, a părut ușurat că moartea lui Hilderly a fost rezolvată; poate că nu credea pe deplin în lipsa de relevanță a acelui testament în legătură cu moartea lui Grant. Imediat după aceea a plecat.

Greg aruncă o privire prin sala secției spre locul unde haina lui McFate era încă agățată în cuierul de alamă.

— Să fiu sincer, începe să mă deranjeze modul cum a început să tot dispară în ultimul timp.

— Unde presupui că este?

— Nu departe. De obicei când se duce la arest își ia și haina.

— Ei bine, am de gând să plec înainte de a se întoarce.

Greg rânji și reintră în birou. Am coborât cu liftul până în holul de la parter și m-am alăturat cozii din fața șirului de telefoane. Holul era aglomerat și zgomotos, sunetul pașilor și al vocilor producând rezonanță din cauza pereților de marmură. Polițiști în uniformă treceau pe acolo îndreptându-se spre lifturi sau spre secția de poliție Southern, situată chiar în spatele postului de control de la intrare. Avocați îmbrăcați în costume sobre și purtând serviete se îndreptau spre sălile de judecată din partea de est a clădirii. Pe una din băncile de marmură stătea un om îmbrăcat prost și destul de beat, care mânca un sandviș. Rolurile celorlalți participanți la drama în continuă desfășurare a justiției erau mai greu de definit. Era oare negrul îmbrăcat țișător un furnizor de droguri, un pește sau un agent de ordine? Era femeia îmbrăcată în cochetul taier negru un martor al acușării sau era ea acuzată de prostituție? Am observat o altă femeie cu părul roșu ciufulit și îmbrăcată în jeanși foarte tociți și un tricou murdar recunoscând în ea pe toxicomana pe care Greg mi-o prezentase cândva.

În timp ce așteptam să se elibereze o cabină telefonică, mă legănam de pe un picior pe altul și ascultam frânturi de conversație.

— ...Scumpo, ți-am *zâs* că trebuie să obții banii pentru cauțiune...

— ...procesul va continua marțea viitoare, deci va trebui să-mi rearanjezi programul...

— ...Babe, eu sunt. Dacă ajungi acasă înaintea mea, pune friptura în cuptorul cu microunde ca să se dezghețe...

— ...Putem încă să băgăm știrea în ediția de dimineață...

Când omul cu friptura congelată a eliberat telefonul, am intrat înăuntru și am sunat la spital. În starea lui Hank nu intervenise nici o schimbare. Apoi am telefonat la All Souls să verific ce mesaje primisem; erau trei din partea presei — nici unul de la Goodhue. În lumina faptului că ea mă cunoștea personal, mi s-a părut ciudat că nu mă sunase pentru un interviu în exclusivitate pentru KSTS-TV. Poate că încăpățânarea ei de a nu-mi comunica numele detectivului particular își avea rădăcinile în altă parte decât în faptul că era prea ocupată să-l caute? Dar nu-mi puteam imagina care ar putea fi celălalt motiv.

Totuși, un al patrulea mesaj era cel pe care-l așteptam — de la Wolf. Am mai introdus încă două monede în aparat și am format numărul de la biroul lui. A răspuns la primul apel.

— Ei bine, Sharon, mi-a spus când m-am prezentat, ce s-a întâmplat?

— Îți aduci aminte de o clientă pe nume Jess Goodhue?

Coordonatoarea știrilor de la TV? Dacă da, tu a trebuit să investighezi trecutul mamei ei, Jenny Ruhl, acum câțiva ani...

— Sigur că-mi amintesc. Care-i problema?

— Este marginal implicată într-un caz la care lucrez și aș avea nevoie să arunc o privire pe raportul tău asupra cercetării. Goodhue și-a

dat aprobarea — am adăugat din moment ce nu eram prea sigură că-i așa —, dar ea este prea ocupată ca să ia legătura cu tine, deci m-am gândit să te rog eu însămi.

— Ciudat.

— Cum așa?

— M-a sunat marți dimineață și m-a rugat să-i dau o copie a raportului. A luat-o în după-amiaza aceea.

Deci Goodhue, ca și Ross, mă mințise. Dar de ce nu dorea să știu că ea avea raportul?

— Dar acum nu pot să iau legătura cu ea, am spus eu. Știu că teoretic n-ar trebui să-mi dai o copie fără permisiunea ei, dar care-mi sunt șansele să mă uit prin el?

— Depinde. De ce ai nevoie de el?

I-am explicat despre cazul Hilderly, accentuând faptul că trebuia să ne convingem că Hilderly nu fusese rău influențat sau obligat să-și modifice testamentul.

— Ei bine, nu văd nici un motiv să nu-ți dau o copie a raportului din moment ce spui că Goodhue este de acord.

Totuși, până după-amiază nu pot s-o fac. Dacă vrei, o s-o las la All Souls pe la ora patru.

Când a pomenit de All Souls mi-am dat seama că Wolf — care avea obiceiul să ocolească articolele cel mai adesea deprimante din ziarele de dimineață — probabil nu știa nimic despre ce se întâmplase acolo noaptea trecută. Când am terminat relatarea întâmplărilor, mânia mea împotriva ucigașului se accentuase iarăși, iar când Wolf și-a exprimat regretele pentru că Hank a fost împușcat, am auzit în vocea lui aceeași furie. Înainte de a închide, m-am gândit să-i mai pun o întrebare:

— Bănuiesc că nu-ți mai amintești ce ai descoperit despre mama lui Goodhue?

— Îmi pare rău, nu. Memoria mea nu mai este așa de bună ca înainte.

I-am mulțumit și am pus receptorul în furcă. Cabina telefonică a fost imediat ocupată de o tânără cu ochii roșii și obrajii murdari de rimei. Cineva îmi spusese cândva că la Curtea de Justiție se vărsau mai multe lacrimi decât în oricare altă clădire din San Francisco — publică sau particulară — de la care nu făceau excepție nici casele funerare. Niciodată nu m-am îndoit de adevărul acestor spuse.

Pe la unsprezece și jumătate stăteam în fața unui aparat într-un colț liniștit al camerei cu microfilme de la sediul central al bibliotecii publice. Imagini fantomatice treceau prin fața mea în timp ce treceam repede peste ziarele pe care le cerusem, oprindu-mă apoi la articolele scrise despre încercarea de aruncare în aer a depozitului din Port Chicago și despre proces. Când am verificat indexul variatelor periodice, am văzut că se scrisese pe larg despre acest subiect; una din revistele naționale de știri publicase chiar o serie de articole cu titlul: „Complotul revoluționarilor a dat greș datorită noii poziții intransigente adoptate de guvern în privința violenței.” Ceea ce am citit acolo m-a uimit: Taylor și Heikkinen fuseseră singurii acuzați la proces; guvernul ceruse sentințe aspre ca să dea un exemplu pentru alți posibili sabotori, și fiecare dintre ei primise cinci ani într-o închisoare federală — Taylor la McNeil Island în statul Washington, iar Heikkinen în Alderson, West Virginia. Crima de conspirație pentru aruncarea în aer a unui depozit militar conținea substraturi mult mai serioase decât se presupusese inițial: dacă ei ar fi amplasat și ar fi avut succes în detonarea explozibilului, explozia ar fi

pricinuit moartea câtorva persoane inocente.

Dar ceea ce m-a surprins cel mai mult a fost identitatea principalului martor al acușării. Jenny Ruhl fusese cea care oferise mărturia cea mai incriminatoare și anume că „gruparea considera acceptabilă și chiar dezirabilă sacrificarea de vieți omenești, dată fiind cauza pentru care luptau ei”.

Libby Ross îmi spusese că activitatea principală a colectivului erau discuțiile intense; acum se părea că acestea scăpaseră de sub control. Chiar dacă — după cum arătau relatările de la proces — existau motive serioase ca să fie puse la îndoială părți importante din mărturia lui Ruhl, acest fapt m-a făcut să privesc întreaga afacere într-o nouă lumină. Dacă membrii grupului erau împăcați cu ideea uciderii unor persoane inocente, ce alte crime ar fi putut să pregătească sau să comită? Ce aș mai putea găsi dacă aș continua cercetările? Și era oare necesar să fac asta după ce trecuse atâta timp? Erau persoane care ar putea fi foarte rău rănite: Jess Goodhue, nevasta și copiii lui D. A. Taylor. Probabil ar fi mai bine să las trecutul să moară, cu tot ce s-a întâmplat și cu majoritatea celor care au fost implicați în caz.

Dar, chiar și când mă gândeam la acest lucru, știam că n-o să mă opresc. Tom Grant fusese omorât, iar instinctele mele îmi spuneau că forțele care au dus la uciderea lui fuseseră declanșate de ceva din trecut. Adevărat, Grant fusese un om josnic, dar când este vorba de o crimă, un anchetator nu stabilește o listă A și una B. O să continuu pentru că aceasta era o pistă foarte importantă, pe care McFate se părea că nu vrea s-o urmeze.

Paginile pline de notițe pe care mi le-am făcut s-au acumulat rapid: o cronologie a evenimentelor, fraze cheie din mărturiile de la proces, adrese, nume. Hilderly era amintit numai o dată într-o listă a persoanelor suspectate că au făcut parte dintre foștii membri ai grupării; numele Andy Wrightman și Thomas Y. Grant nu apăreau niciunde.

După ce am terminat cu prima tranșă de microfilme, m-am întors la fișier pentru referințe și am reverificat indexurile pentru articolele din publicațiile radicale. Apoi am revenit în camera microfilmelor și am controlat rolele care conțineau articolele apărute în *Berkeley Barb* — un ziar caustic, plin de noroi, care-și câștigase un renume național în acele zile. În timp ce aproape întreaga presă nu dăduse nici o semnificație particulară faptului că patru arme fuseseră luate de la trei persoane în Port Chicago — Taylor avea două asupra lui în momentul arestării — *Barb* a privit acest fapt cu suspiciune. Unul dintre reporteri scrisese despre zvonurile (posibil create chiar de el) că mai existase „o misterioasă a patra persoană” la depozitul de arme, care-i dăduse lui Taylor arma lui sau a ei și dispăruse de la locul faptei când au apărut agenții federali. „O înscenare!” proclamau titlurile de o șchioapă din *Barb*. „Un informator în mijlocul curajoșilor noștri frați și surori”, insista un editorial.

„Jenny Ruhl, trădătoarea” era titlul portretului care a apărut imediat după ce ea a depus mărturie la proces. Ruhl era descrisă ca „fica răsfățată a unor porci bogați din Orange County, care era prea moale ca să stea alături de fratele și sora ei pe banca acuzaților”. Alt reporter, mai puțin blând, spunea că „ea este serios deranjată la creier, probabil că furnizase tot timpul informații dușmanului”. În contrast, necrologul lui Ruhl, la numai câteva săptămâni după proces, o caracteriza ca „o martiră a Mișcării” și o „victimă a valorilor burgheze”. De asemenea, se afirma că ea „fusese omorâtă de porci”. În acest punct m-am decis că *Barb* nu putuse să se hotărască ce gândea de fapt despre ea; în aceeași situație eram și eu.

Terminându-mi cercetările de bibliotecă, am pus la loc microfilmele și am plecat să-mi continuu investigațiile despre trecut. Dar, mai întâi, am căutat un telefon și am sunat la spital ca să aflu vești despre Hank. Iarăși nu se înregistrase nici o schimbare în starea lui. După ce am mai dat câteva telefoane, am reușit să găsesc camera de gardă de la reanimare; Anne-Marie era acolo și am convins-o pe femeia care mi-a răspuns s-o cheme la telefon. Părea obosită și distantă, iar când m-am oferit să merg să-i țin companie m-a refuzat politicos.

— Plămânul nu-i mai funcționează și mai sunt și alte leziuni interne. S-ar putea să mai fie nevoie de o operație, iar dacă se întâmplă asta o să-mi trebuiască fiecare dram de stăpânire interioară pe care-l mai am ca să nu clachez. Dacă aș vedea vreun chip care mai are și un alt interes pentru Hank în afară de cel profesional, asta ar pune capac. De altfel, a adăugat ea, părinții lui sunt aici. Și știi cum sunt ei.

— Prin asta înțeleg că dau vina pe mine pentru că Hank a fost împușcat.

— Ei bine, au o listă lungă. Poate că Dumnezeu a fost absolvit de vină, dar n-aș fi prea sigură nici de asta.

Era, mai mult sau mai puțin, reacția pe care o prevăzusem. Zahnii își petrecuseră prea mulți ani izolați de banii și de poziția lor socială ca să știe cum să facă față adevăratei adversități. Din moment ce unicul lor băiat fusese împușcat era necesar să dea vina pe cineva; acuzațiile și incriminările erau arme excelente împotriva fricii și a lipsei de putere, și amândoi le mânuiau ca niște adevărați profesioniști. Întotdeauna m-am întrebat cum au putut asemenea oameni închiși și nesiguri pe ei să dea naștere cuiva atât de deschis și de sigur pe sine cum era Hank.

— Ce să-ți spun? Încearcă să rezisti, am zis, vorbindu-mi de fapt și mie. O să te sun mai târziu.

Adesea, când lucrez la un caz, mă simt atrasă de locurile unde evenimentele lui cheie s-au desfășurat, chiar dacă a trecut mult timp de la ele. Impulsul de a vedea aceste scene este mai mult sau mai puțin instinctiv; câteodată nici nu sunt conștientă de ce mă duc până când nu ajung acolo. Dar, oricât de neștiințifică și de illogică ar părea această comportare, am învățat să am încredere în aceste impulsuri. Și în timp ce foarte rar găsesc vreun indiciu omis de ceilalți sau mă lovește vreo intuiție subită, simplul fapt că sunt acolo mă face să înțeleg mai bine persoanele implicate și posibilele lor motive. Deci, neavând altceva mai bun de făcut până când trebuia să primesc la All Souls raportul lui Wolf, m-am decis să merg să văd ce a mai rămas din peisajul de acum douăzeci de ani.

Nu avea nici un sens să fac drumul până la Port Chicago: nu mi s-ar permite să intru în interiorul depozitului de muniții și, de altfel, scena arestării nu părea relevantă. Nici nu trebuia să mă întorc la Berkeley; știam acel teritoriu și nu era locul unde fusese cu adevărat centrată toată povestea. Clădirea Federală, unde se ținuse procesul, era doar la două cvartale depărtare, dar știam cum arată sălile de proces și-mi puteam imagina cu ușurință scenele de acolo.

După cum se relatase în ziarele pe care le-am citit, cazul pe care-l prezentase guvernul fusese impresionant; dovezi fizice, incluzând armele, bombele, dispozitivele detonatoare, hărți ale bazei militare și diagrame ale locurilor unde trebuiau amplasate bombele; mărturii ale martorilor oculari și ale agenților care participaseră la arestare; și mărturia în aparență de nezdruccinat a lui Jenny Ruhl. Conform celor relatate de un reporter, principalul martor al guvernului „nu se uitase

nici măcar o dată la foștii ei tovarăși. Cât timp a fost în boxa martorilor n-a manifestat nici un moment vinovăție sau nervozitate, a vorbit cu o voce egală, fără inflexiuni. Când a părăsit sala de judecată, nu s-a uitat înapoi". Iar în lumina mărturiei ei, toate argumentele, și așa șubrede, ale apărării s-au năruit.

Puteam să înțeleg ce o determinase probabil pe Ruhl să depună mărturie împotriva foștilor ei prieteni. Ca și mulți alții dintre revoluționarii anilor șaizeci, implicarea ei în colectiv fusese o rebeliune împotriva unei creșteri conservatoare, dar odată arestată, spectrul anilor petrecuți într-o închisoare federală cu siguranță că fusese mai mult decât putea suporta. În plus, avea o fiică dependentă de ea — pe care, dacă era condamnată, n-ar fi putut s-o vadă ani de zile. Procurorii federali au realizat că Ruhl era punctul slab dintre cei trei și i-au oferit un târg.

Da, puteam cu ușurință să înțeleg de ce a depus Ruhl mărturie pentru acuzare. Dar ceea ce mă nedumerea era sinuciderea ei la câteva săptămâni după proces. Dacă Jessica fusese unul dintre motivele pentru care-și sacrificase loialitatea și codul de onoare, de ce o lăsase pe fiica ei orfană, fără nici un ban?

Nu aveam nici un răspuns la această întrebare — nu acum, poate niciodată.

Districtul Fillmore — situat chiar față-n față cu Van Ness Avenue din Civic Center — este unul din cartierele în tranziție ale orașului. Au dispărut fermele de porci ale anilor 1800, cluburile de jaz din perioada celui de-al doilea război mondial și ghetoul infam dintr-o perioadă mai recentă. De asemenea, a dispărut și Winterland — fostul patinoar care devenise o mecca pentru drogații și hipii îndrăgostiți de muzică din anii șaizeci. Acum exista acolo o mixtură ciudată de culturi urbane: blocuri cu apartamente de lux alăturate caselor victoriene dărăpănate și cu trei etaje; restaurante la modă față-n față cu bodegi soioase; un magazin de vinuri la un colț de stradă, un magazin de băuturi ieftine la celălalt.

Casa de pe Hayes Street unde locuiseră membrii colectivului imediat după mutarea lor în San Francisco nu mai exista; acel cvartal fusese demolat ca să facă loc unui zgârie-nori. Dar mai jos, pe stradă, am observat magazinul Jude's Liquors, unde din când în când lucrase D. A. Taylor. Am parcat MG-ul și am urmat o potecă din jurul șantierului și care se întindea până la magazin. Peste geamurile plumburii avea gratii, iar firma de neon și reclamele destul de șterse anunțau că acolo se pot găsi cel puțin două sortimente de bere care nu se mai produceau. Când am intrat, am observat un tânăr asiatic care scotea sticle de votcă dintr-o cutie de carton și le așeza pe un raft în spatele teighelei. I-am arătat legitimația și i-am spus că aș dori să-i pun câteva întrebări.

De cât timp lucra acolo? El era proprietarul, avea magazinul de trei ani, de când murise fostul proprietar. Nu, nu știa nimic despre oamenii care locuiseră în cartier, nu știa prea multe despre cei care locuiau acum acolo. El venise aici din Richmond. Asta nu era un loc prea potrivit ca să-ți crești copiii.

M-am întors la MG și am condus câteva cvartale până la Page Street. Grupul avusese un fel de dispută cu proprietarul casei de pe Hayes și după câteva luni își găsiseră o altă locuință la mică distanță de prima. Acea clădire mai exista încă; cu trei etaje, cu fațadă din ciment zugrăvită în roz și o intrare dărăpănată. Am parcat mașina peste drum și am studiat clădirea. Am urcat scările și am examinat cutiile poștale. Pe nici una din ele nu exista vreun nume; una era deschisă și avea balamalele rupte; un buton de sonerie atârna la capătul unor fire; scările

erau presărate cu ziare și afișe. Clădirea nu a reușit să-mi formeze nici o imagine a trecutului. Nu puteam să simt nici o legătură între ea și planurile violente care fuseseră puse la cale în interiorul ei.

M-am întors pe trepte și m-am uitat spre colțul de est al străzii. O curățătorie, la care din când în când Libby Heikkinen se angaja casierită, se transformase într-o băcănie cu nume nostim — Plămădește-o singur. Din ea a ieșit o tânără albă, împingând un cărucior cu un copil peste care era așezată o baghetă. Dar, în colțul opus al străzii, se afla băcănia a cărei proprietară îi lăsase pe membrii grupului să caute prin lăzile de gunoi după hrană recuperabilă — Rhonda's Supe-rette. Rhonda Wilson depusese mărturie în favoarea apărării. M-am grăbit într-acolo.

Băcănia arăta ca toate magazinele de pe colț din oraș: plină de cutii prăfuite și conserve care au stat prea mult timp pe rafturi, cu pasaje înguste, cu linoleul crăpat și frigider zgomotoase și vechi. În spatele tejghelei se afla o negresă de vârstă mijlocie care pune în ordine niște chitanțe.

Nu, ea nu era Rhonda Wilson. Ea și soțul ei cumpăraseră magazinul de la Rhonda la mijlocul anilor șaptezeci. Rhonda se mutase în Nevada, dar nu era sigură dacă se mai afla încă acolo. Nu, nu-și aduce aminte despre oamenii care fuseseră arestați de FBI — pe atunci locuia încă în Texas și nu auzise niciodată despre caz. Exista cineva în cartier care ar putea să-și amintească? Ei bine, era bătrânul Cal. Cal se nenorocise într-un accident de la șantierul naval, la începutul anilor șaizeci. În zilele bune stătea pe trotuar în scaunul lui pe roțile și-și petrecea timpul discutând cu trecătorii; în zilele cețoase ca aceasta îl puteai găsi în Dodge-ul familiei pe care nevasta lui îl parcase lângă trotuar.

— Cal este un om bun, adăugă femeia. Scrie scrisori, discută cu autoritățile lucrurile care nu merg bine în cartier. Oamenii îl plac; chiar și drogații și sticleții îl plac. Mașina aia? După câte știu eu, nu a fost mutată din loc de ani de zile. Stă acolo, iar cei de la serviciul public o ocolesc și nimeni nu i-a dat vreodată o amendă.

Când aud lucruri de acest gen, îmi reînnoiesc încrederea în orașul care de multe ori mi se pare a fi extrem de rece și indiferent. I-am mulțumit femeii, am cumpărat un baton Hershey — stocul de ciocolată din poșetă probabil se împutinase — și m-am dus să văd ce poate să-mi spună Cal.

DOUĂZECI ȘI DOI

Dodge-ul în culori șterse de maro și alb și cu aripile din spate proeminente era parcat la trei sau patru uși depărtare de ultima adresă a colectivului. Lângă el stăteau doi bătrâni care vorbeau cu cineva care se afla înăuntru. Amândoi erau îmbrăcați cu haine groase care să-i protejeze împotriva cetii reci; unul dintre ei avea pe cap o căciulă împletită cu apărătoare pentru urechi. M-am apropiat, așteptând pe trotuar să-și termine conversația. Discutau despre posibilitatea construirii unui nou stadion care să-l înlocuiască pe Candlestick Park. Cei doi erau întrutotul de acord cu această idee; cel din mașină — pe care nu puteam încă să-l văd — nu accepta, dar o considera o mărturie a „atitudinii duplicitare” care domina municipalitatea.

— În timpul campaniei electorale îți promit ceva, spuse el cu voce gravă, iar după ce-i votezi, fac cu totul altceva.

Omul cu căciulă pe cap spuse:

— Ei bine, de ce nu scrii tu o scrisoare, Cal, ca să știe și primarul ce

gândești?

— S-ar putea să fac asta.

Eram gata să-i întrerup în scurta pauză a conversației, dar celălalt om de pe trotuar a făcut un pas înapoi și cel din mașină m-a observat.

— Hai băieți, plecați, li se adresează el. A venit o tânără doamnă să mă vadă. Am lucruri mai bune de făcut decât să bat apa-n piuă cu doi moșnegi.

— Ești prea cunoscut, Cal.

Omul cu căciulă mi-a făcut semn să mă apropiu de Dodge, iar el și amicul lui își văzură de drum.

— Ne vedem mai târziu, a mai adăugat el.

Bătrânul Cal avea probabil în jur de șaizeci și cinci de ani, avea părul alb și acel gen de piele neagră care este aproape roșiatică. Bustul lui era puternic, cu brațele și umerii musculoși; în contrast, picioarele invalide, acoperite de o pătură în carouri care atingea trotuarul, așezate astfel încât tălpile să i se sprijine pe bordură, arătau anemice. Privindu-l în ochii plini de viață mi-am dat seama că inabilitatea de a merge era singura lui lipsă.

Mi-a zâmbit drept bun venit și a arătat cu mâna spre bărbații care se îndepărtau.

— Asta se întâmplă când te pensionezi. Nici unul dintre ei nu mai are resurse. Mai mult ca sigur, or să sfârșească la Clubul Two A. M. și vor fi beți criță în jur de ora cinci. Eu, de exemplu, nu am mai fost în stare să lucrez nici măcar o zi din '63, dar întotdeauna am fost aici și le-am ascultat oamenilor păsurile. În timpul nopții, îmi place sau nu, stau în fața mașinii de scris și redactez scrisori, mă ocup de treburile care trebuie făcute în zonă. Asta mă ține în viață. Se opri și clătină din cap. Mă face și foarte vorbăreț. Mă numesc Cal Hurley. Bănuiesc că mă cauți.

I-am strâns mâna.

— Doamna de la Rhonda's Superette mi-a spus unde te gălesc.

A luat cartea de vizită pe care i-am întins-o și a examinat-o cu interes.

— Îmi place ce aud despre voi, cei de la All Souls. Nici voi nu vreți să acceptați compromisurile propuse de municipalitate. Cum a fost împușcat tipul acela aseară? O să scape cu bine?

— ...Nu știu. Este într-o stare critică.

— Ce rușine! Tu ești doamna care l-a prins pe atacator. A apărut o poză a ta în *Chron*. Totuși, nu te prea reprezintă.

Știam la ce poză se referea. De ce insistase ziarul să mențină în dosar acea fotografie?

Cred că arătam foarte deprimată, pentru că ridurile din jurul ochilor lui Cal Hurley s-au strâns a compasiune.

— De ce nu urci în spate? Arăți ca și cum ți-ar face bine să stai jos. Este frig afară.

Am deschis portiera din spate a Dodge-ului și m-am urcat în mașină. Tapițeria de pluș maro a scaunelor mirosea a fum de țigară.

Cal s-a răsucit puțin ca să mă poată privi.

— Vrei să vorbești cu mine despre întâmplările de noaptea trecută?

— Nu, deși într-un fel au o legătură.

I-am relatat pe scurt cazul la care lucram.

— Casa aceea cu fațada roz — am arătat spre ea — este locul unde locuia grupul. Mă întreb dacă-ți amintești ceva despre ei.

Nu a trebuit să se uite ca să știe la ce casă mă refeream.

— A fost ciudat atunci. I-am observat pe acei puști imediat, deoarece nu se potriveau aici.

— Te referi la faptul că erau albi?

A încuviințat.

— Cu excepția indianului. Și tu ești indiancă?

— În parte.

— Așa credeam și eu. Te-am jignit că am spus „indiancă” în loc de „americancă băștinașă”?

Am ridicat din umeri.

— Astea-s doar etichete și nu mă dau în vânt după ele.

A zâmbit aprobator.

— Știi, a trecut doar puțin timp de când eram un Negro. Apoi am fost negru. Termenul nu-i prea descriptiv din moment ce majoritatea dintre noi suntem maro, dar ce dracu. Aproape imediat, termenul de negru nu mai era de actualitate fiind înlocuit cu american-african. Ce cuvânt lung! Apoi, zilele trecute, nepotul meu — este la colegiu și se pricepe în privința asta — îmi spune că nici asta nu mai este de actualitate și acum suntem „oameni de culoare”. Deci, „Ce înseamnă asta”? Când eram de vârsta ta eram oameni de culoare. După cum merg lucrurile, destul de curând o să devenim iarăși „niggers”. Nepotului meu nu i s-a părut prea amuzant.

Mie mi s-a părut, și mi-am dat seama că râsul meu l-a bine-dispus pe Cal Hurley. Probabil că păstrase această poveste pentru un ascultător potrivit. Totuși, după un moment am devenit serioasă.

— Despre puștii din casa cu fațada roz...?

— Ajung și la asta. Să nu te gândești că sunt un bătrân ramolit. Am vrut doar să te înveselesc puțin; arătai foarte deprimată. Acei puști nu se prea potriveau aici nu pentru că erau albi, ci pentru că aveau bani. Puștii pot să-și pună pe ei haine vechi, să locuiască în cartiere sărace, să caute prin gunoaie — iar pentru mine ăsta-i un obicei murdar oricât de sărac ai fi —, dar nu pot să-și schimbe aerul. Poate că părinții lor nu erau bogați, dar nici unul dintre ei, poate cu excepția indianului, nu duseseră lipsă de bani în viața lor. Dar erau liniștiți, nu deranjau pe nimeni, deci vecinii îi lăsau în pace.

— Ce au făcut în timp ce au locuit aici?

— Veneau și plecau. Tipul cu părul blond și creț părea că are o slujbă adevărată; aveam impresia că el nu locuia de fapt aici, era doar prieten cu ceilalți. Câțiva dintre ceilalți lucrau ca zilieri. Dar cel mai mult stăteau în apartament. Habar n-aveam pe atunci ce făceau acolo.

— Câți erau în grup?

— Greu de spus. Îi vedeai pe unii pentru o perioadă, apoi dispăreau. Dar, în principal, erau indianul, fata blondă, băiatul blond, micuța brunetă și tipul cu cicatrice.

Am început să devin foarte interesată. Aceasta era prima dată când cineva îl plasa pe Tom Grant în compania membrilor colectivului.

— Ai vrea să mi-l descrii pe cel cu cicatrice, te rog? am spus precaută.

— Un tânăr chipeș cu excepția liniei roșii de pe obraz. Părul negru. Înalt. Mai în vârstă decât ceilalți cu câțiva ani, așa spune. Îl vedeai ori singur ori cu fata micuță și brunetă. Era ceva în legătură cu el... ei bine, ca și când nu ar fi luat într-adevăr parte la ce se întâmpla acolo. Ca și când fata ar fi fost legătura cu ceilalți. Când mergeau toți pe stradă, ei doi stăteau separați. Dar când era doar fata, ea mergea împreună cu ceilalți.

Interesantă acea comportare, m-am gândit.

— Omul cu cicatrice era acolo atunci când au fost arestați?

— Ei bine, nu chiar. Știi, au devastat locuința. Au venit federalii și au luat o mulțime de lucruri de acolo. Iar omul cu cicatrice era cu ei.

— Ce? Era cu cătușe?

— Nu, din câte am putut eu să văd. Dacă l-au arestat, atunci sigur l-au eliberat mai târziu. În timpul procesului apartamentul a fost sigilat, dar când sigiliul a fost înlăturat, el a locuit din nou acolo. Iar după ce ea și-a depus mărturia împotriva prietenilor ei, micuța brunetă a stat cu el un timp. Apoi ea a dispărut, și următorul lucru care s-a-ntâmplat: la sfârșitul lunii s-a mutat acolo o familie.

— Deci când a fost ultima dată când l-ai văzut pe omul cu cicatricea?

— Ei bine, la o zi sau două după ce a plecat bruneta.

M-am lăsat pe spate, sprijinindu-mă de tapițeria îmbâcsită cu fum de țigară, revizuindu-mi o serie de idei și făcând legătura între niște lucruri care până acum nu avuseseră sens sau nu păruseră importante. Dar nu doream să trag concluzii pripite; aveam nevoie de dovezi.

— Dacă-ți aduc poze ale acestor oameni, i-ai putea identifica?

— Cred că da. Cu cât îmbătrânesc, cu atât îmi amintesc mai bine întâmplările de demult. Drace, aș dori să pot spune același lucru despre cele ce se petrec acum.

— Nu cred că te descurci prea rău. O să văd dacă pot să fee rost de niște fotografii și imediat ce le obțin o să te caut. Între timp, dacă-ți mai amintești ceva sună-mă.

După ce am coborât din mașină, Cal Hurley mi-a zâmbit și mi-a întins mâna.

— Așa o să fac. Și poți să vii oricând. Eu o să fiu aici, pe asta poți să contezi.

All Souls era liniștit și părăsit ca și când ar fi fost o după-amiază de duminică. Nu erau acolo nici clienți, nici oameni de presă; biroul lui Ted era liber. Am trecut pe lângă el și m-am uitat în cabinetul lui Rae. Gol. M-am încruntat și m-am uitat la ceas. Patru și jumătate, prea devreme ca toți să fi plecat acasă. Apoi am auzit murmur de voci dinspre bucătărie. M-am grăbit într-acolo, simțind o neliniște nejustificată. Scena de acolo mi-a amintit de priveghiurile la care luasem și eu parte cândva. Rae, Ted și Jack stăteau în jurul mesei cu fețele sobre și cu pahare în mână. Ted îl ținea pe Ralph ca și când acesta ar fi fost un scut protector. Alice, potolită, stătea încolăcită pe pervaz. Mi-am pus geanta și servieta pe masă și m-am sprijinit de ea pregătită să aflu vești proaste.

— Bine ai venit, spuse Jack puțin prea inimos.

De această dată nu mi-a privit plin de dorință nici picioarele, nici pieptul. Jack se recupera după un divorț și, din nu știu ce motiv, mă făcuse pe mine ținta dorințelor sale. Dacă nu-mi făcea avansuri, însemna că se întâmplase ceva îngrozitor.

— Ce se petrece aici? am întrebat cu vocea plină de falsă voioșie. Ați început mai repede week-end-ul?

— Ceva de genul ăsta.

Ted s-a ridicat și mi l-a dat pe Ralph.

— După cum arăți ți-ar prinde bine ceva de băut.

S-a dus la dulapul de veselă unde ținem paharele. M-am așezat pe scaunul liber, punând pisica în poala mea. Și-a prins coada cu lăbuțele din față și m-a privit solemn. L-am întors ca să nu trebuiască să-i suport privirile galbene.

— Ce se întâmplă? am repetat întrebarea pe un ton mai agitat.

Ted s-a întors cu un pahar de vin alb și mi l-a întins.

— Hank a mai fost operat încă o dată în după-amiaza asta. Îi pornise iarăși hemoragia internă, deci au trebuit să-l taie ca să-i blocheze câteva

vase de sânge. Nici unul dintre noi nu putea să lucreze deci ne-am decis să „închidem” mai devreme.

Am înghețat, cu paharul în aer.

— O să fie...

— A sunat Anne-Marie cu puțin timp în urmă, spuse Rae. El este la reanimare și rezistă.

Am pus paharul pe masă și l-am cuprins cu mâinile pe Ralph, strângându-l atât de tare încât a scheunat.

— Ce înseamnă asta — că rezistă?

Era o întrebare prostească; nimeni nu s-a obosit să-mi răspundă. Oare-mi imaginam sau în cameră era o tensiune care nu fusese acolo când am intrat? M-am uitat în jurul mesei, am văzut expresiile lor rezervate, ca și când nu ar fi știut cum să se poarte cu mine. Pentru ei nu eram aceeași persoană pe care crezuseră până aseară că o cunosc. Rae îmi văzuse fața chiar înainte să pornesc să urc dealul în urmărirea ucigașului; Jack și Ted sosiseră o dată cu poliția și mă văzuseră stând deasupra corpului său moale cu arma în ceafa lui. Mă îndoiam că vreunul dintre ei își va schimba vreodată părerea pe care și-o făcuseră despre fața aproape străină și plină de intenții criminale pe care o văzuseră. În timp, cu trecerea anilor, s-ar putea să se estompeze această amintire, totuși ea va fi întotdeauna acolo, distanțându-mă de ei.

Acest gând m-a umplut de tristețe. L-am strâns mai tare pe Ralph care de data aceasta a scos un mieunat de protest.

— Iartă-mă, i-am șoptit și i l-am dat înapoi lui Ted.

Brusc, am simțit că trebuie să plec de acolo, să fiu singură. M-am ridicat, mi-am luat geanta și servieta și am ieșit pe hol. În spatele meu am auzit-o pe Rae spunând:

— Lăsați-o în pace. O să-i treacă.

Dar m-au urmărit niște pași. M-am întors și l-am văzut pe Ted, care încă ținea pisoilul.

— Shar...

— Ce vrei?

A clipit, dându-se înapoi în fața tonului meu aspru.

— Doream doar să-ți spun că pe biroul meu este un plic pentru tine.

— Oh! O, mulțumesc, Ted.

S-a întors în bucătărie fără să spună un cuvânt.

M-a cuprins și mai tare tristețea. În timp ce traversam holul, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Supărată, le-am șters, am luat plicul galben de pe biroul lui Ted și am urcat în biroul meu. În plic era copia raportului pe care Wolf mi-o promisese.

Se pare că Wolf consultase aceleași surse ca și mine și în plus intervievase o serie de persoane care o cunoscuseră pe Jenny Ruhl. Cea mai fructuoasă dintre aceste discuții o avusese cu o colegă de cameră cu Ruhl în timpul primului an la Berkeley. Cu toate că viețile lor se desfășuraseră în direcții total diferite după acele prime semestre, cele două au rămas prietene. Femeia a confirmat că Andy Wrightman era tatăl copilului lui Ruhl. El era, spunea, un obișnuit al campusului care audia cursul urmat de Ruhl despre originile războiului din Vietnam; au trăit împreună cam un an înainte ca Ruhl să rămână însărcinată. Când i-a spus despre viitorul copil, Wrightman a dispărut din Berkeley. Dar s-a reîntors la Jenny înainte ca ea să se mute din East Bay în San Francisco, iar după proces, când prietena lui Ruhl a luat legătura cu ea ca să vadă dacă o poate ajuta cu ceva, Ruhl și Wrightman locuiau în apartamentul de pe Page Street.

Am citit raportul de două ori, a doua oară încercând să ghicesc care fusese reacția lui Jess Goodhue la aflarea acestor lucruri. Apoi am trecut

în revistă întâlnirile mele cu ea, concentrându-mă asupra conversației telefonice din după-a-miaza când luase ea raportul de la Wolf. Îi spusese că Tom Grant joacă un rol mult mai important în cazul meu decât vrea el să recunoască; că unul dintre moștenitori fusese șocat când i l-am descris pe Grant; că el zisese că Grant este „o-mul bun”.

Dar pe atunci, Goodhue știa că este un nume — Wrightman. Numele tatălui ei. Iar Grant era cineva pe care ea-l cunoscuse, îl interviewase și îl considerase „fermecător”.

Apoi m-am gândit la convorbirea pe care am avut-o cu Grant în dimineața următoare. Stabilisem să ne întâlnim la ora nouă în acea seară deoarece el avea programată o întâlnire la cină cu un client, iar apoi avea programat „un interviu”. Când Angela Curtis îmi spusese că el o trimisese la un film pentru că nu dorea ca ea să fie acasă, eu am presupus că interviul fusese cu un viitor angajat, posibil cineva care s-o înlocuiască pe Curtis. Dar și jurnaliștii programează interviuri. Iar când am încercat s-o sun pe Goodhue, înainte de a pleca spre Grant, mi se spusese că este în cabina ei, unde nu o deranja nimeni.

Era timpul, mi-am spus, să port o discuție sinceră cu Jess Goodhue.

DOUĂZECI ȘI TREI

Când am ajuns la KSTS, Goodhue era în emisie. Nu aveam de gând s-o pierd dacă ea plănuia să părăsească studioul între buletinele de știri, deci i-am spus recepționarului că aștept. Pe una din laturile holului erau niște scaune și diverse reviste așezate pe o măsuță joasă; mi-am ales *Metropolitan Home* și am frunzărit-o, uitându-mă la reclame, dar de fapt de-abia observându-le. Gândurile îmi erau preocupate de confruntarea care se apropia cu reportera — și de adevărurile neplăcute care s-ar putea să iasă la iveală în timpul discuției noastre.

Limbile ceasului se roteau lent spre ora șapte. Holul era gol și clădirea părea liniștită, ca și când toți și-ar fi ținut respirația până când se termina cu succes emisiunea de știri. Știam că această impresie este înșelătoare; în spatele ușii închise de lângă pupitrul de la intrare trebuia să se desfășoare o activitate foarte intensă; apăreau alte noutăți care trebuiau prelucrate până la buletinul de la ora unsprezece; alte reportaje trebuiau reactualizate. Iar Goodhue putea foarte bine să se folosească de această activitate ca să mă evite.

Până acum nimeni nu intrase în studio dinspre stradă. Mi-am dat seama că mai există o intrare lângă parcare. Dacă Goodhue dorea să mă lase cu buzele umflate, putea să plece pe acolo atunci când recepționarul îi va spune că sunt aici. M-am uitat spre el; citea un best-seller și era foarte absorbit de carte. Când m-am ridicat și am făcut câțiva pași, prefăcându-mă că mă uit la pozele personalităților de la KSTS, nu mi-a acordat nici o atenție. M-am dus mai aproape de ușa închisă, privind chipul lui Les Gates, asistentul lui Goodhue.

La șapte fără cinci minute, a intrat în hol un tânăr înalt, cu părul creț, anunțând că trebuia să se întâlnească cu cineva cu numele de Rick — era el în clădire, iar dacă da, unde?

— Studioul D, l-a informat recepționarul, iar mâna lui s-a dus în mod automat spre butonul de acționare a ușii.

Tânărul s-a grăbit spre ușă, a deschis-o imediat ce buzz-erul a țârâit și a intrat înăuntru. Am prins ușa înainte să se închidă și am intrat și eu. Tânărul ajunsese la celălalt capăt al coridorului și nu m-a observat.

Ritmul din redacția de știri era chiar mai agitat decât fusese luni

după-amiază: telefoanele sunau; oamenii se mișcau grăbiți; monitoarele nu mai aveau sunetul întrerupt, iar buletinele de știri de la studiourile secundare se amestecau într-un talmeș-balmeș neinteligibil. Am intrat ca și cum aș fi avut treburi acolo și m-am dus direct spre boxa lui Goodhue.

Biroul ei era acoperit cu hârtii: texte, notații, corespondență, un exemplar din *Examiner*, foi de agendă. Când aveam de gând să mă așez, o filă mi-a atras privirile; era acoperită cu mâzgălituri care semănau cu reprezentările schematice ale fetișurilor lui Tom Grant. În partea de sus a hârtiei erau un nume și un număr de telefon — Harry Sullivan. Sullivan era unul dintre cei mai buni avocați criminaliști din oraș; se părea că Goodhue avea de gând să-l consulte.

M-am uitat repede prin programul de întâlniri de pe birou. Peste tot erau mâzgălite notații, dar nu exista nici o indicație a vreunei întâlniri cu Sullivan — nici în zilele care au trecut și nici în viitorul apropiat. Probabil că Goodhue încă se gândea dacă să-l sune. Interesante erau lucrurile care-i trecuseră prin minte în timp ce analiza această posibilitate.

În redacția de știri începu să se vorbească mai tare. Am recunoscut vocea lui Goodhue. Am auzit pași care se apropiau de boxă. M-am întors tocmai când ea și Les Gates intrau.

Gates rămase puțin mirat să vadă o străină acolo. Goodhue păli și exclamă:

— Tu!

Ochii ei au privit de la mine la foaia galbenă de pe birou; când mi-au întâlnit iarăși privirile, erau plini de teamă. Gura i s-a strâmbat de parcă i s-ar fi făcut brusc rău.

— Jess, trebuie să vorbim, i-am spus.

A făcut un pas înapoi.

— Nu.

Gates s-a încruntat.

— Jess, ce nu-i în regulă? Vrei să-i chem pe cei de la pază?

— Nu.

S-a răsucit repede, lovindu-se de o femeie care trecea pe acolo.

— Așteaptă, i-am spus.

Goodhue a alergat spre ușa redacției de știri. Gates m-a ținut de braț.

— Ce se întâmplă? Așteaptă puțin — nu ești tu detectivul care l-a prins pe pușcaș? Cum se face că ești aici...

Un reporter tipic, numai întrebări. M-am eliberat și am pornit după Goodhue. Ușa dinspre hol tocmai se închidea. Am alergat într-acolo, am deschis-o și am văzut-o pe Jess ieșind în stradă. În timp ce traversam în fugă holul, recepționarul a strigat:

— Hei, ce ai căutat *tu* acolo?

Afară, Embarcadero era încetoșat. Traficul aglomerat se mișca lent în ambele direcții; de deasupra venea zumzetul mașinilor de pe Podul Golfului. Goodhue alerga cu greutate de-a curmezișul șinelor de tren care se aflau în fața clădirii.

Și-a prins tocul unuia dintre pantofi într-o șină, s-a clătinat, a reușit să se redreseze și a continuat să alerge.

I-am strigat să se oprească, dar nici măcar nu s-a oprit la bordură, evitând apoi mașinile și camioanele în drumul spre Embarcadero. O mașină sport a pus brusc frână, reușind să o evite. Goodhue fugea spre cheiul din cealaltă parte, părând că nu observă zăpăceala pe care o stârnise.

Am pornit după ea, gata-gata să fiu lovită de o dubă al cărui șofer a început să mă înjure. Goodhue trecuse drumul și a cotit-o spre stânga, spre stația de pompieri, S.F.F.D. Am pășit spre trotuar ținându-mi mâna

întinsă ca un polițist, ca să opresc o mașină care venea. A frânat, iar mașinile din direcția opusă s-au oprit și ele. Am observat pe fața unuia dintre șoferi o expresie de profundă mirare în timp ce treceam prin fața lui.

Era frig, iar vântul bătea puternic dinspre golf, încărcat cu creozot și apă sărată. În fața mea, o rafală de vânt a abătut-o din drum pe Goodhue când a ajuns pe promenada largă. Am trecut pe lângă stația de pompieri, încercând să mă apropiu de ea.

Goodhue s-a împiedicat, s-a uitat peste umăr și m-a văzut. A privit traficul apoi parapetul înalt din dreapta. Pentru un moment am crezut că vrea să se urce pe el și să se arunce în apele golfului. Apoi și-a scos pantofii și a alergat mai repede.

Drept înainte era un adăpost din ciment pe vârful căruia era un stâlp de steag — o parte dintr-un proiect al falezei care, după cum se părea, nu ieșise tocmai bine. Promenada se lărgea în acel punct, întinzându-se deasupra golfului. Goodhue a cotit brusc spre dreapta și am pierdut-o din vedere. Am grăbit pasul, am ajuns la colț și am cotit.

Acolo era o zonă, între un zid și un braț al promenadei, care arăta ca un debarcader. Spre el duceau niște scări care se pierdeau în apa învolburată. Goodhue le cobora. I-am strigat să se oprească. Când a ajuns la capătul scărilor, nu a ezitat nici un pic și a intrat în apă. La câțiva metri de mal erau doi stâlpi de ancorare — un alt defect al proiectului, din moment ce nu puteai să ajungi la ei fără să te uzi. Goodhue se îndrepta acum spre unul din ei, prin apa până la genunchi. Am coborât în fugă scările și am mers după ea; apa era ca gheața și o simțeam chiar și prin pantofii sport pe care-i purtam.

Goodhue a ajuns la stâlp și s-a agățat de el cu brațele întinse deasupra capului. Valurile se spărgeau de talia ei udându-i jacheta de stofă. Am mers spre ea luptându-mă împotriva curentului puternic. Plângea, zgâriind cimentul cu unghiile. Când am ajuns în spatele ei și am apucat-o de umeri, a tresărit.

— Haide, Jess, i-am spus. Afară din apă. O să facem amândouă pneumonie.

A hohotit, clătinându-și capul dintr-o parte în alta, cu fața lipită de suprafața aspră a stâlpului.

— Jess! Am zgâlțâit-o.

A murmurat ceva ce n-am putut să înțeleg.

— Ce?

— Nu-mi pasă.

— Încetează!

Am tras-o de umeri, dezlipind-o de stâlp. S-a sprijinit de mine. Am înconjurat-o cu o mână; mi-am întins-o pe cealaltă ca să mă echilibrez și am început s-o conduc înapoi spre trepte. De-abia îmi mai simțeam picioarele. La jumătatea drumului, s-a împiedicat și aproape am căzut amândouă.

— Umblă, fir'ai să fii! am spus.

A început să pășească. Dar când am ajuns la trepte, s-a împiedicat iarăși și s-a așezat.

— Jess, ridică-te!

A clătinat din cap și s-a aplecat cuprinzându-și genunchii cu brațele. Fusta ei de culoare deschisă i se lipise de coapse și siroia de apă. În ciuda faptului că era flească, nu părea să simtă umezeala și răcoarea. Până la urmă, mi-am scos jacheta și am pus-o pe umerii ei, apoi m-am așezat și eu încercând să evit băltoacele care se formaseră în jurul ei. Nu puteam s-o duc de una singură la căldură și la adăpost. Era evident că n-o să mă ajute și nimeni nu fusese atras de priveliștea oferită de două

femei ude care se luptau între ele. Cel puțin nu încă.

Am căutat în geanta umedă și am găsit câteva șervețele destul de curate. I le-am pus în mână. Le-a luat, și-a șters fața și și-a suflat nasul.

— Despre ce-i vorba? am întrebat-o.

Nu mi-a răspuns; pur și simplu s-a aplecat și și-a înconjurat iarăși genunchii.

— Ei bine, cred că știu, am adăugat. Dar poate că nu-i chiar atât de rău. Hai să discutăm despre asta, să vedem ce putem face.

— Nu se poate face nimic. Vreau să mor.

Mă îndoiam că intrarea ei în apele golfului fusese o încercare de sinucidere; mai degrabă alergase cuprinsă de o panică oarbă — și pentru că trebuia să-mi facă mie față și pentru că trebuia să facă față problemei pe care o avea.

— Nu vrei să mori și nu știi că nu există vreo soluție. Haide, mergem înapoi la studio și discutăm despre asta.

De această dată m-a lăsat s-o ajut să se ridice în picioare. Când am ajuns pe promenadă, ne-am întâlnit cu Les Gates și cu bărbatul chel de la pupitrul de programare, care ne căutau. Împreună cu cei doi bărbați am dus-o pe Goodhue în cabina ei. Gates și celălalt nu voiau să ne lase singure, dar Goodhue i-a concediat — destul de imperativ, m-am gândit, pentru cineva care recent *urlase* și plânsese în golf. În timp ce-și schimba hainele, am mers la mașină și mi-am luat geanta de voiaj pe care o țin în portbagaj în caz că o anchetă mă conduce pe neașteptate afară din oraș. Până la urmă ne-am așezat să discutăm, eu îmbrăcată într-un pulover uscat și jeansi, Goodhue înfășurată într-un capot.

— Jess, în moartea lui Grant există circumstanțe atenuante. Am observat că ai scris numărul lui Harry Sullivan. Un avocat bun cum este el...

— Mă poate scăpa, a terminat ea. Dar viața mea este ruinată oricum. Cariera mea. Și cum pot să trăiesc cu ceea ce am făcut? Îl tot văd...

— Tom Grant — tatăl tău.

După câteva clipe a încuviințat, înclinându-și capul ca să nu-i pot vedea fața.

— Marți după-amiază ai luat de la detectivul particular o copie a raportului făcut asupra trecutului mamei tale...

Își ridică privirea.

— De unde...

— Nu contează acum. Ai citit în raport că un bărbat pe nume Andy Wrightman a fost tatăl tău. Mai târziu, în acea după-amiază, te-am sunat și ți-am spus că unul dintre moștenitori a spus ceva despre „omul bun” când i l-am descris pe Tom Grant. Deci te-ai decis să-l vezi pe Grant, dar nu i-ai spus motivul pentru care doreai să-l întâlnești. Ai pretins că vrei să-i iei un interviu pentru un alt reportaj?

— ...Da.

— Și ce s-a întâmplat când te-ai dus la el acasă?

A oftat adânc.

— De ce să discutăm? Rezultatul este același.

— O să trebuiască să vorbești despre asta mai devreme sau mai târziu. Nu am cum să ascund poliției această informație.

Goodhue privea spre nălucile ei, fața reflectându-i-se în oglinda murdară de deasupra mesei. Din nu știu ce motiv mi-am amintit de D. A. Taylor privind spre insula Hog și am știut că gândurile lui Goodhue erau tot atât de sumbre ca și ale lui D. A. În ciuda celor spuse mai devreme despre faptul că ea nu dorea în fond să moară, îmi era teamă pentru Jess. Tindeam s-o aduc înapoi în prezent, să reintegrez această

personalitate nouă, fragilă în femeia puternică, sigură de sine care fusese până acum două zile. Dar mă îndoiam că pot să fac asta.

Într-un târziu, și-a întors privirile spre mine.

— De ce trebuie să știi tu toate astea?

— Vreau să te ajut dacă pot. Și după cum ți-am spus luni, adevărul este important pentru mine.

După un moment spuse:

— Atunci, în ordine — adevărul. M-am dus la el acasă chiar după știrile de la ora șase. Nimeni nu m-a văzut părăsind studioul; ceilalți au presupus pur și simplu că mă odihnesc în cabină. M-am aranjat. Buzele i s-au schimonosit ironice. Micuța fetiță a lui tăticu, care dorea să facă impresie bună. Dar în comportarea lui a fost ceva ciudat și n-am putut să-l întreb imediat despre asta. Am băut ceva în biroul lui. Încercam să găsesc o modalitate să deschid subiectul. L-am întrebat despre acele oribile... cum le denumea el?

— Fetișuri.

A închis ochii și a înghițit în sec.

— Dezgustătoare lucruri. Și modul cum vorbea despre ele... era foarte calculat, dorea să șocheze. M-a dus în curtea din spate la atelierul lui, mi-a arătat... din ce le face și pe cele pe care le avea în lucru. Iar apoi... oh, Isuse!

— Ce, Jess?

— Ticălosul mi-a făcut avansuri. Propriei sale fiice. A-tunci i-am spus.

— Care a fost reacția lui?

— La început a fost surprins — mai mult, cred, din cauză că eu știam. Bănuiesc că el a știut tot timpul. Nu s-a obosit să nege că a cunoscut-o pe mama mea ori că numele lui era Andy Wrightman. Apoi a intrat în defensivă, a devenit nervos. Mi-a spus că mă înșel, că el nu putea să fie tatăl meu deoarece părăsise Berkeley-ul înainte de a mă naște eu. Luasem cu mine raportul detectivului și i l-am arătat. L-a citit și a râs — un râs forțat. A zis, bineînțeles, că Jenny i-ar fi destăinuit conservatoarei ei prietene că știa cine-i tatăl meu, dar în realitate ea era o curvă care se culca cu toată lumea. Nu exista nici o șansă, a spus el, ca ea să-și fi dat seama cine-i tatăl copilului.

— L-ai crezut?

— Nu. Când ai intervievat atât de mulți oameni cum am făcut eu, ajungi să simți când cineva minte. Ei bine, cred că și tu ți-ai dat seama.

— L-ai întrebat dacă el a fost bărbatul care a venit să te viziteze la Ben și Nilla?

S-a aplecat prinzându-și fața între palme. Când a vorbit, vocea ei era înăbușită:

— A admis că da. A spus că mama mea avea nevoie de cineva s-o ducă acolo, deci s-a oferit el. Mi-a spus că fusesem un copil foarte drăguț, așa cum am stat în poala lui și m-am jucat cu șireturile cravatei sale care era prinsă cu medalionul pacifist.

Deci acela fusese medalionul pe care grupul îl rupsesese ca să facă „talismane”. M-am gândit că protuberantele mici de metal de pe spatele celor două piese pe care le aveam în geantă ținuseră șnurul.

— Apoi mi-am amintit foarte clar — adăugă Goodhue — medalionul mare de metal, iar deasupra lui chipul său — așa cum arăta pe atunci. Și, de asemenea, am văzut-o foarte clar pe mama stând în genunchi lângă noi, arătând mai drăguță decât o văzusem eu vreodată spunând „Scumpo, acesta-i tatăl tău”.

Tăcu un timp, plângând încetisor. Apoi își ridică fața scăldată în lacrimi.

— După cum vorbea, am crezut că începe să-mi cedeze. Dar când

i-am spus ce-mi aminteam că zisese mama, a început din nou s-o atace că, pe lângă faptul că era o târfă, era și dereglată mintal, că înnebunise cu mult înainte de întâmplarea de la Port Chicago și de aceea a depus mărturie împotriva celorlalți. După aceea, în timp ce amândoi locuiau în apartamentul din Fillmore, ea tot vorbea despre sinucidere și până la urmă a luat arma care rămăsese de la ceilalți și... știi tu.

Dar ceva nu era în regulă aici. Cal Hurley îmi spusese că agenții federali cercetaseră apartamentul, luând cu ei toate probele materiale. Dacă pistolul ar fi fost acolo, ei l-ar fi găsit.

— Ți-a explicat Grant de ce nu a participat la atentatul din Port Chicago?

— A zis că a participat, dar că a fost laș. Când i-a văzut pe cei de la F.B.I., el a dat arma unuia dintre ceilalți și apoi a fugit. S-a ascuns la o grupare de-a Weathermenilor din Oakland până după proces, când el și mama mea s-au reîntâlnit.

O altă contradicție față de ce-mi spusese Cal Hurley. Conform bătrânului, Grant fusese în apartamentul de pe Page Street când agenții au făcut percheziția. Dintre cei doi, înclinam să-l cred pe Hurley, care n-avea nici un motiv să mintă.

— Grant a susținut că s-a ascuns la Weathermeni pentru mult timp, apoi a făcut rost de acte false, și-a creat o nouă identitate și a intrat la facultatea de drept. Dar pretindea că ceea ce s-a întâmplat oricum i-a ruinat viața — din cauza rușinii pe care o simțea pentru lașitatea sa și datorită fricii că într-o zi cineva îl va recunoaște și va distruge ce a reușit el să clădească. A devenit foarte patetic, practic a plâns, dar am simțit că încerca să-mi câștige compasiunea. Din nefericire pentru el, după ceea ce spusese despre mama mea, nu puteam să simt prea multe pentru el.

Și-a ruinat viața. Era aceeași expresie pe care o folosisese Hilderly despre Grant în fața șefului său în ziua în care-l întâlnise pe Grant la seminarul asupra impozitelor. Devenise Grant la fel de patetic când îi spusese lui Perry o poveste similară în timpul prânzului la Tommy's Joynt? Probabil adăugase și detaliul sfâșietor că a trăit o asemenea spaimă încât nu a putut să-și recunoască propria fiică? Mi-am dat seama că Grant, care fusese intervievat de Goodhue, nu ar fi putut să nu observe deosebita asemănare care exista între reporter și Jenny Ruhl. Iar numele de Goodhue trebuie să-i fi fost familiar, din moment ce îi vizitase pe Ben și pe Nilla în districtul Portola. N-aș fi fost deloc surprinsă dacă Grant ar fi făcut o cercetare a trecutului lui Jess ca să fisisur că într-adevăr ea era fiica lui.

Pe de altă parte, Hilderly trăise în trecut și probabil urmărise foarte rar buletinele de știri de la televizor. După toate probabilitățile, nu cunoscuse prea multe despre fiica lui Ruhl, până când acesta îl pusese la curent, iar acest ultim amănunt al poveștii lui Grant cu siguranță l-a afectat foarte tare pe acela care a fost destul de îndepărta) de propriii copii. Legătura pe care și-o imaginase că există între el și fostul lui prieten — evidențiată de faptul că-i spusese lui Gene Carver că vede mult din el în Grant — putuse doar să fie întărită de acest amănunt.

Dar erau multe în neregulă cu povestea lui Grant...

— Ce s-a întâmplat după aceea? am întrebat-o.

— M-a amenințat cu subtilitate. A spus că ar fi periculos pentru mine să mă împotrivesc cuiva care avea poziția sa; lucruri de genul ăsta. Nu m-a speriat. M-a întristat mult numai. Am început să plâng. Și-a pus brațele pe umerii mei și mi-a spus să am curaj. Chiar dacă nu era tatăl meu, asta nu însemna că nu puteam fi *foarte buni* prieteni. Atunci am realizat că îmi făcea din nou avansuri — acest om care într-adevăr *era*

tatăl meu, care știa asta, indiferent ce spunea.

Și-a acoperit fața cu mâinile; printre degete îi curgeau lacrimile.

— Până la urmă mi-am găsit tatăl, adăugă ea, dar el era un pervers.

M-am îndoit de asta. Bănuiala mea era că Grant încercase s-o îndeapărteze, astfel încât ea să-l lase în pace în viitor. În trecutul lui exista ceva ce el nu dorea să se afle — dar asta nu era povestea pe care i-o spusese ei.

După un timp Goodhue s-a dus să-și ia niște șervețele și să-și curețe fața. S-a așezat pe banca din fața calculatorului, cu privirile goale, probabil amintindu-și noaptea de miercuri.

— Spune-mi restul, i-am zis cu blândețe

— Restul e doar... o hidoșenie.

— Nu o închide în tine.

O tăcere lungă. Apoi cuvintele au ieșit ca un torent; ea dorea să-mi spună totul mai repede ca să scape.

— Eram foarte jignită. L-am îndeapărtat foarte brusc. S-a împiedicat și a încercat să se prindă de mine. L-am împins iarăși. A căzut și s-a lovit cu capul de unul din picioarele de lemn ale mesei de lucru. Și pur și simplu a rămas acolo sângerând.

— Și apoi?

— Am ieșit din atelier. Am fugit. Eram la jumătatea drumului spre locuința sa când mi-am amintit că-mi uitasem haina în biroul lui. M-am întors și am luat-o. Am observat paharele din care băuserăm. Le-am pus înapoi în dulapul de sub bar. Apoi a sunat telefonul. Am intrat în panică, am ieșit grăbită din casă, chiar pe ușa din față.

M-am încruntat. Din relatarea ei lipsea ceva. Avea oare amnezie, își suprimase această amintire despre cât de sălbatic fusese atacul ei asupra lui Grant?

— Jess, am spus, gândește-te la atelier; la momentul după ce Grant a căzut. Ai atins ceva?

— Adică?

— Ei bine, fetișul pe care-l făcea?

— Nu.

— Dar despre corpul lui? L-ai atins? Ai verificat dacă era într-adevăr mort sau...

— *N-am putut* să-l ating. După aceea am sperat că poate totuși era doar inconștient. Dar când m-am întors la studio, când au început să sosească rapoartele pe lungimea de undă a poliției nu am putut să apar în fața camerelor de luat vederi și să comunic o crimă pe care eu am comis-o. Deci am plecat acasă și cineva care transmite știrile în week-end m-a înlocuit. Nu a trebuit să mă prefac că mă simt rău — așa *era*.

— Ai privit știrile în acea noapte? Ai citit vreo relatare din ziare din ziua următoare?

— Doar reportajul din *Chronicle*. Am vrut să văd dacă bănuiau... și nu era așa.

Articolul din ziar spusese doar că Grant murise din cauza loviturilor la cap; polițiștii nu relataseră nimic despre brutalitatea atacului și despre natura armei crimei. În starea ei de panică, Goodhue a putut cu ușurință să ignore jurnalul sau să creadă că reporterul s-a înșelat. Totuși nu doream încă să cred pe de-a-ntregul povestea ei; am rugat-o s-o repete iarăși. Așa a făcut, cu destule mici nepotriviri, încât m-a convins. I-am mai pus o întrebare.

— Ai văzut pe cineva pe stradă când ai fugit de acolo? Te-a văzut cineva?

— ...era un camion, unul din acelea vechi, de marfă. Încerca să se strecoare pe Lyon Street și am alergat în fața lui.

— Ce culoare avea?
— Nu știu. Poate portocaliu. Ce importanță are asta, oricum? După cum ai spus tu mai înainte, o să trebuiască să spui poliției...
— Pot să fiu selectivă în privința a ceea ce le spun.
— Nu înțeleg.
— Sunt multe lucruri care nu trebuie să se afle niciodată. Nu l-ai ucis pe Tom Grant, Jess. L-a omorât o persoană care a sosit acolo după ce ai plecat tu.

DOUĂZECI ȘI PATRU

Goodhue a fost atât de ușurată și de fericită de ceea ce i-am explicat, încât a vrut să ia legătura cu poliția și să pună imediat lucrurile la punct. Am avertizat-o să nu facă asta până nu se consultă cu un avocat.

— Inspectorul care se ocupă de caz este un adevărat... ei bine, ticălos. Pentru el arestarea unei persoane atât de cunoscute cum ești tu ar reprezenta o lovitură de maestru. Vorbește cu Harry Sullivan. Între timp, eu o să continuu investigațiile, încercând să rezolv cât mai repede problema asta.

— Crezi că poți s-o faci?

— Da.

— Știi cine l-a ucis pe... Tom Grant?

— Nu, am mințit ca să nu pierd timpul, nu încă. Dar cred că în curând o să știu.

Goodhue a aprins toate luminile din jurul oglinzii și a început să-și repare machiajul. Eu eram nerăbdătoare să dau câteva telefoane, deci am coborât în redacția de știri și am folosit același telefon ca și luni după-amiază. Ca și atunci, am sunat la casa familiei Fleming din Blackhawk.

Mi-a răspuns Judy Fleming. M-am prezentat și am cerut să vorbesc cu Kurt. M-a asigurat că o să-l cheme la telefon, apoi m-a întrebat:

— Are asta vreo legătură cu faptul că Perry și-a schimbat testamentul?

— Da. Încă mă ocup de acest caz.

Răspunsul a părut s-o satisfacă. A urmat o pauză, iar după jumătate de minut Kurt a răspuns la telefon.

— Kurt, trebuie să reverific unele lucruri în legătură cu discuția pe care ai avut-o cu Perry ultima oară când l-ai văzut.

— Sigur. Întreabă-mă.

— Când s-a referit la luarea deciziilor, ce a spus despre faptul că ele se întorc apoi împotriva ta?

Pauză.

— Că și în cazul în care decizia a fost cea bună, s-ar putea întâmpla așa ceva.

— Și a spus că nu trebuie să te învinovățești pe tine pentru că nu poți să controlezi consecințele acțiunilor tale?

— Exact!

— Vrei să-mi mai repeți ce a spus despre idealuri?

— Ei bine, deși băuse trei margaritas, deci... Singurul lucru care a avut vreun sens a fost că din când în când trebuie să renunți la unele din ele ca să poți să le menții pe cele mai importante. După aceea a bălmăjit despre vinovăție, re-mușcări și acte simbolice. Eu nu sunt religios, deci toate astea nu înseamnă prea mult pentru mine.

Eu fusesem crescută în spirit religios, dar în lumina ateismului lui Perry nici pentru mine nu însemnau prea mult. Doar dacă nu puteam să găsesc un context în care să le plasez...

— Mulțumesc, Kurt.

— O, sigur. Oricând.

Tonul lui era cumva foarte mirat, ca și cum s-ar fi așteptat la un fel de explicație pentru întrebările mele.

Apoi am sunat-o pe Rae la All Souls.

— Ai vreo veste despre Hank?

— Nimic.

— Dacă afli ceva, mă suni acasă și lași un mesaj pe robot?

— O. K. Unde ești?

— Pe teren, am răspuns vag. Am nevoie să mă ajuți câte-va minute. Știi teancul cu articole de pe biroul lui Hank? Vrei să te duci acolo și să-l cauți pe cel din *Chronicle* — cel cu reportajul despre uciderea lui Tom Grant?

— Așteaptă.

În timp ce așteptam, am cercetat cu privirea redacția de știri și boxa lui Goodhue. Coordonatoarea era acolo — proaspăt machiată și îmbrăcată cu haine uscate. A ridicat receptorul, s-a uitat pe foaia galbenă din fața ei și a început să formeze un număr.

— Shar? a spus Rae. L-am găsit. De ce ai nevoie?

— În primul rând, data când a absolvit Grant Universitatea din Colorado. Bănuiesc că figurează în necrolog.

— Necro... uite-l. L-au alăturat reportajului. Promoția din '59.

— O. K. Acum Facultatea de Drept de la Universitatea din Illinois.

— '62.

— Ticălosul a mințit tot timpul. Există vreo mențiune despre ce a făcut imediat după ce a terminat dreptul?

— Hm... nu, se vorbește doar despre domeniul „mai degrabă unic în care s-a specializat”. Dar nu se spune când și-a înființat firma.

Asta o bănuisem.

— Shar, despre ce-i...

— O să-ți spun mai târziu.

I-am întrerupt „hei”-ul protestatar închizând telefonul. În timp ce traversam redacția de știri, Goodhue mi-a făcut semn. Am intrat în boxa ei.

— Am vorbit cu firma lui Harry Sullivan și i-am convins că este o urgență, îmi spuse ea. O să-mi telefoneze el.

— Bine. Când o să vorbești cu el, roagă-l să mă caute întâi pe mine înainte să ia legătura cu poliția. S-ar putea să reușesc să nu te implic deloc în afacerea asta. Și dă-mi numărul de telefon de acasă în caz că trebuie să vorbesc cu tine.

L-a scris pe o carte de vizită.

— De ce faci asta pentru mine?

— Îmi plac oamenii care au curaj. Tu ai avut multe de înfruntat în viață. Și n-ar trebui să suferi din cauza unei singure greșeli. De altfel, o fac de asemenea și pentru mine — pentru nevoia mea de a ști adevărul.

— N-am cuvinte să-ți spun cât de mult apreciez asta. Dar în astă-seară nu m-am purtat ca un om curajos. Să mă arunc în golf ca Anna Karenina sub tren! M-am smiorcăit, m-am văitat și probabil că amândouă o să ne alegem cu niște răceli zdravene.

— Oricare dintre noi ne smiorcăim și ne văităm odată și odată. Fii fericită că ție ți s-a ntâmplat asta atât de repede în viață.

— Știi, cred că o să las în urmă trecutul și o să mă preocup doar de viitor. Mama s-a sinucis și tatăl meu nu a vrut să mă recunoască.

Problemele lor n-au nici o legătură cu mine. Familia mamei mele nu mă dorește. Dă-i dracului — este pierderea lor.

Am făcut semnul victoriei și am părăsit studioul.

Pe drumul spre West Marin m-am gândit la nenumăratele amănunte aflate în ultimele cinci zile, care păreau fără vreo legătură între ele. Unele se refereau la Tom Grant: lucrurile pe care mi le spusese Cal Hurley; minciunile lui Grant despre trecutul lui; intuițiile lui Luke Widdows asupra anumitor aspecte ale anilor șaizeci. Altele erau în legătură cu Perry Hilderly: lucrurile pe care i le spusese lui Kurt; ceea ce credeam eu că au fost „cele mai importante idealuri” ale lui; un inspector de poliție care în mod normal era foarte corect, dar care acum părea că vrea să mușamali-zeze ceva. Și m-am gândit la vise, care, câteodată, iau forma unor calambururi foarte inteligibile, făcându-l pe cel care visează să devină conștient de niște lucruri pe care le știa...

Când am ajuns la Inverness, era trecut de ora zece. Cătunul era tot închis, cu excepția restaurantului cehesc. Am continuat să merg de-a lungul țărmului, pe lângă case întunecate, apoi am început să urc prin pădurea de conifere. Ceața se ridica dinspre văile dintre dealuri; era o noapte fără lună. Pe terenul înalt și steril ceața s-a îngroșat, acoperindu-mi parbrizul. Când am pornit ștergătoarele, parbrizul s-a murdărit. În fața lui, lumina farurilor părea reflectată de un zid alb.

Vântul bătea puternic, lovind mașina micuță încât roțile păreau că se opintesc ca să se mențină pe asfalt. Am încetinit până la douăzeci de mile pe oră și am deschis geamul ca să ajut și să grăbesc dezaburirea. În timp ce străbăteam curba strânsă dinspre Grajdurile Moon Ridge, am observat că în a-cea parte a dealurilor ceața nu mai era așa de deasă — se retrăgea spre mare. În ansamblul peisajului, Laguna Abbott era ca o pată neagră; în spatele plajei, o linie albă de spumă se agita continuu.

Nu puteam să disting nici una din clădirile fermei din depresiunea plină de chiparoși, dar de-a lungul pășunii se mișcau câteva lumini. Am cotit pe drumul de acces și am co-borât dealul. Luminile se îndreptau spre mine, mișcându-se repede. Am trecut de gardul după care terenul începe să coboare mai abrupt și, brusc celălalt vehicul a cotit la douăzeci de iarzi în fața mea.

Am apăsat puternic pe frâne, oprind MG-ul; am tras de volan, încercând să opresc derapajul. Celălalt vehicul — un Jeep — a trecut pe alături. Un moment s-a menținut pe marginea drumului, apoi a căzut cu botul în șanț. Motorul lui s-a oprit și noaptea a devenit foarte liniștită.

Am sărit din mașină și am alergat spre Jeep. Ușa șoferului s-a deschis și din interior a ieșit o siluetă înaltă și zveltă. Libby Ross.

— Fir-ar al dracului! a strigat ea cu voce aspră și răgușită. Ce dracu, ai de gând să mă scoți astfel de pe drum?

— Ai pățit ceva? am întrebat.

Când m-a recunoscut, Ross s-a oprit la jumătatea distanței dintre noi.

— Credeam că ți-am spus să stai dracului departe de aici. Acum ai venit și m-ai făcut să-mi avariez Jeepul.

— Nu pare să se fi stricat. Are tracțiune pe patru roți, ar trebui să poți ieși cu ușurință de acolo.

— Nici o șansă. Am lovit un bolovan — unul din cauciucuri s-a spart. Lovi bara de protecție a Jeepului. Rahat!

Ziua mea proastă. Sau săptămâna. Sau anul.

Lovi iarăși Jeepul, apoi se uită la mine.

— Ce faci aici?

- Trebuie să vorbesc cu tine.
- Nu se poate. Trebuie să mă duc la Taylори. Sunt ceva necazuri cu

D. A.

Privi întrebătoare spre mașina mea.

— Urcă, te duc eu.

Ross străbătu ce-i mai rămăsese din drum îndreptându-se spre mașină; se așează pe scaunul din dreapta mea.

Am dat înapoi și am întors, ajungând de cealaltă parte a gardului.

— Ce fel de necazuri? am întrebat-o.

— Nu știu. Mia era aproape incoerentă când m-a sunat. Era în panică. A mers până la autostradă, la cabina telefonică de la Nick's Cove.

— Cât a trecut de atunci?

— Poate cincisprezece minute. Este ceva în legătură cu D. A. și insula aceea. Nu mai este nimeni la restaurant cu excepția ei, deci m-a chemat pe mine.

Nu-mi plăcea deloc ce auzeam. Când am ajuns pe șoseaua principală, am mărit viteza, în ciuda vizibilității reduse.

Ross mă privi.

— Ce crezi?

— Același lucru ca și tine.

Își mușcă buzele și-și întoarse fața spre geamul portierei.

— Este timpul să fii sinceră cu mine, i-am spus. Ai pretins că în prezent nu este nimic între tine și D. A., că gelozia Miei este nefondată. Dar nu la mult timp după aceea v-am văzut pe amândoi sărutându-vă pe plajă.

— Unde erai tu când se presupune că s-a întâmplat asta?

— La grajduri.

— Am crezut că ți-am spus să pleci înainte de a mă duce acolo.

— Am rămas să arunc o privire prin magazia ta.

— N-aveai nici un drept.

— Am găsit o fotografie cu tine, D. A., Perry și Jenny. Cine a făcut-o, Andy Wrightman?

— ...Mda.

— De ce o păstrezi?

A oftat.

— N-ai înțelege. Probabil, după cum s-au desfășurat lucrurile, crezi că nu doream o amintire a acelor zile. Așa gândea Glen — soțul meu. El nu-și dorea o amintire a trecutului meu, deci am ținut poza în magazie. Pe *mine* nu mă deranja să-mi reamintesc. Acelea au fost cele mai frumoase zile ale vieții mele, pe atunci eram tineri și doream să schimbăm lumea. De atunci, nimic nu a mai reprezentat... ceva.

— Când ți-ai dat seama că Wrightman și Grant erau aceeași persoană?

— Până când ai venit tu prima dată aici nu auzisem de Grant.

— Dar când ți l-am descris, ai bănuț cine era.

Nici un răspuns.

— Și D. A. a bănuț.

Iarăși tăcere.

— De ce ai mințit în legătură cu relațiile dintre tine și D.A.?

— Deoarece este foarte greu să explici o relație ca a noastră. Puținul care este între noi nu îi ia nimic Miei. Este doar modul nostru de a ține în viață trecutul.

— Atunci, D. A. a venit să te vadă miercuri după-a-miază. Avea gânduri negre în legătură cu Andy Wrightman, nu-i așa?

Și-a rearanjat poziția în scaunul mic și și-a pus palmele între

genunchi.

— I-ai spus unde-l poate găsi pe Tom Grant?

— Într-un fel, cred că da. I-am spus ce am aflat de la tine; unde locuia, cât de bine reușise în viață după...

— După ce?

Ross a privit prin geam clădirile Invernessului. Luminile restaurantului ceh au strălucit puțin pe buclele ei blonde.

— Ce ai început să spui era după ce Andy Wrightman s-a întors la adevărata lui identitate. De fapt, Tom Grant era numele lui adevărat. Wrightman era numele fals pe care-l folosea.

Ross m-a privit. Ochii ei au strălucit în lumina farurilor unei mașini care trecea în direcție opusă.

— Grant a absolvit în '62 Facultatea de Drept a Universității din Illinois, am continuat eu. Bănuiala mea este că a fost recrutat de către F.B.I.; așa se întâmplă în cazul multor absolvenți ai dreptului. Când a fost trimis în Berkeley ca să se infiltreze într-o organizație radicală studentescă, a adoptat numele de Wrightman. În timpul acelor zile, în campusuri existau mulți agenți deghizați. Un cunoscut de-al meu mi-a spus că majoritatea lor n-au avut succes: ori nu reușeau să se integreze și nu li se acorda încredere ca să li se furnizeze informații importante, sau se integrasero prea bine și atunci deveneau nesiguri pentru agenție. Pentru un timp, Grant a fost eficient, dar datorită faptului că i-a făcut lui Jenny un copil, într-un fel s-a alăturat celor pe care Biroul îi considera dușmani.

M-am oprit la intersecția cu Autostrada Unu. Din nici una din direcții nu venea vreo mașină. Am cotit spre nord, am trecut podul și am intrat în Point Reyes Station. Era mai însuflețit decât Invernessul: luminile străluceau la ferestrele caselor, iar în fața unuia din baruri se adunase un grup de oameni. Ross a rămas tăcută până când am ieșit din oraș.

— Ai dovezi să susții ce ai spus?

— Nu, dar există un inspector criminalist în San Francisco care probabil are dovezi, chiar dacă este conștient de asta sau nu. Și cred că tu și D. A. v-ați dat seama de mult timp de acest fapt.

— Da, întotdeauna am bănuț că Andy furnizează informații despre noi. Altfel de ce l-ar fi lăsat federalii să scape din Port Chicago? Atunci mi-am dat seama. Pur și simplu, și-a pus arma în mâna lui D. A. și a dispărut prin împrejurimi. Și de ce prietena lui a fost cea care a făcut târgul cu ei, și nu unul dintre noi? Dacă doreau să dea un exemplu prin cineva, fiica unei familii bogate ar fi fost o alegere mai bună. Doar că ei nu doreau asta; ar fi aruncat în aer masca pe care și-o asumase Andy. Probabil că Andy a cerut acest lucru; fiindu-i foarte teamă că profunzimea relațiilor pe care le a-vea cu ea ar ieși la iveală și i-ar ruina cariera.

— Tu și D. A. n-ați spus nimic despre el autorităților?

A clătinat din cap.

— Acum pare incredibil, dar atunci nu știam sigur. Sau poate că nu doream să credem ce a fost el. Raționamentul nostru era: dar dacă ne înșelăm? Am fi trădat pe unul de-al nostru.

— Andy a părăsit Berkeley-ul când Jenny i-a spus că-i însărcinată, nu-i așa?

— Îhî.

— Probabil că a cerut să fie transferat în alt campus. Dacă se afla că are un copil cu ea, Biroul l-ar fi concediat. Dar nu a putut să stea departe de ea — e posibil să fi ținut puțin la ea, poate că era curios în legătură cu copilul. Câțiva ani mai târziu, s-a întors și când ați plănuț atentatul a văzut în asta un prilej să-și îmbunătățească cariera.

Treceam acum prin Marshall. Restaurantul de stridii, închis, era un monolit negru. Limbi de ceață se încolăceau în jurul fiecărei case și se prelingeau spre șosea.

— Când a venit să te vadă miercuri după-amiază, ți-a spus cumva D. A. că vrea să-l înfrunte pe Grant?

— ...Vorbea fără sens. Foarte rar D. A. este coerent.

— Când i-ai spus unde locuiește Grant, probabil că știai că o să meargă acolo.

— Nu m-am gândit că o să facă asta.

Mă îndoiam, dar nu am continuat subiectul.

— Dar după-amiaza următoare, pe plajă, a vorbit despre Grant?

— Nu. Era într-o stare proastă, consumase alcool sau pilule. Am încercat să-l potolesc, dar când D. A. este beat turtă și începe să vorbească...

A ridicat din umeri. După un timp m-a întrebat:

— De unde ești atât de sigură că D. A. a fost acasă la Grant?

— În acea noapte, se pare că D. A. a luat camionul lui Jack și a mers să colinde barurile. Mia mi-a spus că s-a bătut cu cineva, că și-a pierdut jacheta. Un martor a văzut un camion ca al lui Jack în fața casei lui Grant, chiar înainte ca acesta să fie ucis. Dacă D. A. l-a omorât în bătaie pe Grant pe jacheta lui trebuie să fi fost mult sânge — destul ca să trebuiască să se descotorosească de ea.

— Dumnezeule, atunci este adevărat.

— Ai bănuțit asta tot timpul. Ar fi trebuit să-mi spui.

— Știu, dar instinctele mele de conservare m-au oprit. Încerc să-l salvez pe D. A. de așa de mult timp încât asta a devenit un automatism.

— Până acum ar fi trebuit să-ți dai seama că-i o cauză pierdută.

Omul nu vrea să fie salvat.

— Nu, dar acum suntem amândouă aici, încercând să-l salvăm pentru ultima dată.

În câteva minute ne-am apropiat de Nick's Cove.

— Mia este încă acolo sau s-a întors acasă?

— A spus să ne întâlnim la Taylor.

Am accelerat în sus pe deal.

— Ce mă îngrijorează în legătură cu Grant — nu a fost nimic în ziare despre faptul că a fost agent F.B.I.

— Credeam că ai spus că nu ești abonată la nici un ziar.

— Am văzut titlurile când îmi făceam cumpărăturile în Point Reyes, deci am cumpărat ziarul. Poza nu prea semăna cu Andy, dar am recunoscut numele de Grant.

După cum îmi aminteam, articolul apăruse pe o pagină din interior — un loc unde Ross nu ar fi putut să-l vadă aruncând doar o privire fugară la un raft cu ziare. Oricum, pentru moment m-am decis să las deoparte și acest amănunt.

— De ce se ține secret faptul că a făcut parte din FBI? adăugă ea.

Dat fiind climatul politic din această țară, te-ai gândi că el ar fi trebuit să scrie o carte despre experiențele sale și să țină discursuri televizate. Ar fi putut fi un erou.

— Cred că F.B.I. a impus restricții asupra acestor lucruri. Activitățile agenților spioni sunt informații secrete. Dar, chiar dacă n-ar fi, nu cred că Grant ar fi făcut publică povestea. Avea motive să nu i se cerceteze prea îndeaproape trecutul.

— Din cauza copilului lui Jenny?

— Asta și alte lucruri.

Dar nu puteam să intru atunci în amănunte deoarece în față am văzut silueta pancartei care anunța restaurantul Taylor și intrarea aleii

pavate cu scoici. Am cotit și am parcat în fața clădirii.

Farurile mele au luminat-o pe Mia Taylor. Stătea în fața restaurantului, luminată din spate de firmă și purtând un pulover albastru care era mult prea mare pentru ea. Înainte de a opri mașina ea porni să alerge spre noi.

— Ce faci tu aici? exclamă ea, iar lângă geam apăru fața ei mirată. Apoi se uită lângă mine și o văzu pe Ross: Oh!

Am oprit motorul și am coborât.

— Unde-i D. A.? am întrebat.

— Dus. Pe insulă. A luat copiii cu el.

Mi s-a făcut brusc frig.

Ross înconjură mașina venind spre noi.

— I-a luat pe Mia și pe Davey?

Mia închise ochii și încuviință.

— De ce? De ce i-a luat acolo?

— Nu știu.

— L-ai anunțat pe șerif? am întrebat-o.

Ochii i s-au deschis mari și înfricoșați.

— Nu pot! După cum ți-am spus, au fost o mulțime de necazuri cu D. A. Mă tem că după treaba cu Salcido, ei o să tragă mai întâi, o să-l ucidă, poate o să-i împuște și pe copii.

Avea dreptate. Ramon Salcido, un lucrător la viile din Sonoma Valley, care primăvara trecută a turbat din cauza drogurilor și a alcoolului, a ucis șapte oameni, inclusiv nevasta și două dintre cele trei fiice. Departamentele șerifilor din zonă erau acum mult mai nervoase decât de obicei când era vorba de situații cu ostatici copii. Iar situația lui Taylor — un om care se știa că se droghează — era mult prea asemănătoare cu cea a lui Salcido.

— D. A. este înarmat?

— Pușca de calibru 22 pe care-o ținem în magazie a dispărut.

Ross se uita în jur.

— Unde-i toată lumea? Ce s-a întâmplat cu Jake și Hurley?

— Au plecat la Occidental — este o petrecere mare dată de asociația de care aparțin ei. Poate că-i mai bine — nimic nu le-ar plăcea mai mult decât să-i zboare creierii lui D. A.

M-am uitat la Ross. Ea a ridicat din umeri.

— Există vreo barcă pe care am putea s-o folosim? am întrebat-o pe Mia.

— Barca cu motor este legată la ponton. D. A. a luat una cu vâsle. Asta face câteodată nebunul, vâslește în întuneric. L-am auzit plecând și am mers să văd ce se întâmplă. Apoi i-am auzit pe copii plângând.

— Ești sigură că s-a dus pe insulă?

— Are o lanternă Coleman. Am putut s-o văd până când a ajuns acolo, dar apoi a dispărut printre copaci.

— Poți să pilotezi o barcă? am întrebat-o pe Ross.

— Bineînțeles.

— Bine. După ce-i iau pe copii de la D. A., o să vreau să-i aduci la țarm, în timp ce eu o să încerc să-l conving să se predea.

M-am uitat repede spre Mia, regretând modul în care m-am exprimat. Dar ea privea spre golf, probabil căutând lumina lămpii lui D. A. Când am atins-o pe braț, a tresărit.

— Avem nevoie de niște lucruri, i-am spus. Lanterne — cele mai puternice pe care le ai. Pături. O trusă de prim-aju-tor, dacă ai vreuna. A încuviințat și a pornit în fugă spre casuță.

Ross se apropie de mine și-mi spuse cu voce joasă:

— Ce șanse crezi că avem?

M-am uitat spre ponton, unde vreo două lumini luceau în ceață. Mi-am imaginat întinderea de apă din spatele lor și terenul necunoscut al insulei Hog. Și-mi doream să am arma mea, pe care-o pusesem la loc în această dimineață, sperând să nu mai am nevoie de ea după noaptea trecută.

— Nu-s prea mari, dar trebuie să riscăm.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Când barca a atins țărmul insulei am oprit motorul duduitor. Ross a sărit peste margine, intrând în apa puțin adâncă. Eu m-am dus spre vârful bărcii, am pășit pe stâncile plate; împreună am tras-o pe plajă. În stânga noastră mai era o ambarcațiune: o barcă albastră cu vâsle, într-o stare nu prea bună. Apucând una din puternicele lanterne date de Mia, Ross se îndreptă spre ea.

Ridică lanterna, pendulând-o dinspre vârf spre spate. Apoi se aplecă, întinzându-se să ia ceva din barcă. Se întoarse cu îngrijorarea întipărită pe față și ridică obiectul în sus. Era un papuc pufos și alb de copil.

M-am strâmbat și am luat cealaltă lanternă de sub banca bărcii cu motor, am aprins-o și am început să cercetez împrejurimile acoperite de ceață. Plaja stâncoasă a insulei se termina cu stânci neregulate; de acolo începeau chiparoși și eucalipti stufoși, acoperind tot terenul până în vârf. Nu se vedea nici o lumină. Auzeam doar foșnetul ramurilor și plescăitul valurilor. Ross stătea încă lângă barcă, ținând în mână papucul, de-abia îndrăznind să respire.

În zgomotul motorului fusese imposibil să vorbim pe drum altceva decât strictul necesar.

— Ai fost vreodată aici? am întrebat-o acum.

Deși vorbisem în șoaptă, sunetul s-a auzit tare și cu ecou, Ross a tresărit și a spus:

— Sst!

— Pentru numele lui Dumnezeu, știe că suntem aici. Nu se poate să nu fi auzit motorul.

— Iartă-mă, sunt foarte încordată.

Veni mai aproape de mine.

— Nu, n-am mai fost niciodată aici. Când am venit prima dată din oraș, D. A. încerca tot timpul să mă convingă să merg cu el. Dar era ceva în modul în care vorbea despre acest loc care m-a determinat să-l refuz.

— Dar copiii? I-a adus vreodată aici?

— De multe ori, înainte de aceste ultime luni când a devenit atât de ciudat, încât Mia i-a interzis să-i mai ia cu el. Ei știu insula la fel de bine ca și D. A. El spunea că pot să se cațere peste tot ca niște capre.

— Ei bine, oricum ăsta-i un mic avantaj. Nu este un teren necunoscut pentru ei.

— Dar în întuneric... D. A. mi-a spus că până în vârf sunt numai stânci. Există niște poteci, dar unele din ele nu duc niciunde. Mai sus sunt bolovani mari, ca un fel de trepte construite pentru uriași. Lui îi place să meargă pe o stâncă plată din vârf. De acolo poate să privească peste copaci, să vadă tot golful. A spus...

Se opri tremurând.

— A spus?

— A zis că-i place să se întindă pe stâncă și... să-și imagineze cum ar fi să fie mort și în pace.

M-a cuprins o răceală ce nu avea nici o legătură cu vântul care bătea dinspre golf.

— Atunci, probabil că acolo s-a dus. Hai să vedem dacă putem să găsim poteca bună.

Fluxul se retrăsese, dar nu de mult timp. Rocile erau alunecoase. Mi-am îndreptat lanterna în jos, ca nici una dintre noi să nu alunece. Din această zonă a plajei porneau două cărări — una paralelă cu țărmul, cealaltă șerpuind printre stâncile ascuțite. Am ales-o pe a doua.

În timp ce urcam, mirosul chiparoșilor și al eucaliptilor devenea din ce în ce mai pregnant; pământul era acoperit cu ace, făcând poteca foarte alunecoasă. Am început să percep zgomotele nopții: ceva care fugea; ramurile copacilor lovin-du-se una de alta; foșnetul făcut de păsări în cuiburile lor. Vântul nu era tot atât de puternic cum fusese pe plajă, dar era încă rece. Aducea cu el mirosul apei sărate, stătute, și unul proaspăt, al oceanului care nu era prea departe. M-am oprit la baza stâncilor mai înalte, ștergându-mi umezeala de pe față cu o mână, iar cu cealaltă am ridicat lanterna.

Nimic, decât un perete abrupt de stâncă.

Ross veni în spatele meu.

— Se pare că asta-i una din potecile care se înfundă, am spus eu.

— Rahat! Mai bine ne-am întoarce pe plajă. Putem s-o încercăm pe cealaltă.

Ne-am întors; Ross s-a împiedicat o dată, aproape căzând cu capul înainte într-o groapă. Am trecut pe lângă bărci și am început să mergem de-a lungul țărmului. Valuri mici loveau marginile insulei, se spărgeau de stânci și intrau în adânciturile dintre ele. Am lăsat iarăși lanterna în jos, lu-minând terenul sinuos. Și atunci am văzut-o...

Micuța Mia Taylor stătea într-o depresiune stâncoasă, care era parțial umplută cu apă, ghemuită în poziție de fetus. Era îmbrăcată într-o pijama albă cu clovni verzi, albaștri, galbeni și roșii, iar unul din piciorușe îi era gol. În celălalt avea un papuc alb și pufos, perechea celui pe care Ross îl găsisese în barcă.

În spatele meu Ross a icnit. A încercat să mă dea la o parte, dar am oprit-o. Mi-am închis ochii, încercând să mă pregătesc pentru ceea ce ar fi putut fi cu ușurință cea mai îngrozitoare descoperire a vieții mele. Apoi am pășit peste stânci, spre copil.

Mia nu s-a mișcat în timp ce mă apropiam de ea. M-am lăsat pe vine lângă ea și i-am atins brațul. Pielea îi era rece și umedă. O pală de vânt i-a răvășit părul negru.

Iar apoi am văzut-o trăgându-și respirația — un oftat repezit care era plin de durere și teroare.

M-a cuprins ușurarea. Mi-am pus mâna pe capul ei, am mângâiat-o pe păr și i-am atins gâtul. Artera pulsa cu putere.

— Mia, acum totul e bine. Libby și cu mine suntem aici.

— Sharon? a strigat Ross.

— Trăiește. Du-te înapoi la barcă și adu păturile.

Pașii lui Ross s-au auzit mișcându-se repede pe stânci.

Mia începu să scâncească. Am început s-o mișc — cu precauție în cazul că-și rupsese ceva. Nu a strigat și nici nu s-a strâmbat de durere; după ce am ridicat-o în brațe, s-a ghemuit și mai tare.

— Tăticu, a spus.

— Mia, ce s-a întâmplat cu tăticul tău? Și cu Davey?

— S-au dus. Vocea ei era înfundată. Tăticu m-a scăpat din mână.

Am căzut. L-am strigat, dar n-a auzit. Davey a strigat la el să se oprească. Dar au plecat și m-au lăsat.

Probabil că D. A. nici nu observase că a scăpat-o. Era prea beat sau

prea drogat ca să realizeze asta sau să-i pese. M-a cuprins furia și am strâns-o mai tare pe Mia.

Ross s-a întors cu păturile. Am învelit-o pe micuță în ele.

— Du-o la barcă. Eu mă duc după D. A. și Davey.

— Ar fi mai bine să nu...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Libby, nu poți s-o lași singură în starea în care este! O să mă descurc.

Fără un cuvânt, Ross a luat în brațe copilul. M-am ridicat în picioare, am îndreptat lanterna spre cărare și am pornit singură.

După câteva minute, eram destul de sigură că am găsit poteca care ducea la platoul de stâncă al lui D. A. de pe vârful insulei. Poteca șerpuia în susul pantei, în jurul copacilor și al stâncilor ascuțite, pe lângă gropi adânci. Cu cât urcam, vântul devenea mai puternic; ceața se prelingea printre ramurile copacilor. Tăcerea era grea în jurul meu, dar știam că este înșelătoare; în vidul în care trăia un om cu mintea pierdută și care avea o armă existau multe pericole.

În curând degetele au început să-mi amorțească din cauza frigului; le-am mișcat. Gâtul mi se uscăse și tot înghițeam în sec. Mi-am pierdut direcția, nu mai știam de care parte a insulei mă aflam sau cât de mult urcasem.

Până la urmă, poteca a ajuns pe o terasă. M-am oprit, res-pirând greu. Prin spărturile din ceață am văzut țărmul estic al golfului — lumini slabe clipind ici și colo pe dealuri, altele mișcându-se pe apă. M-am uitat la ceas și am fost mirată să văd că nu urcam decât de zece minute. Îmi pierdusem, de asemenea, și percepția timpului.

După ce am mai mers câțiva iarzi, cărarea s-a bifurcat. Am apucat-o spre dreapta, dar mi-am dat repede seama că această potecă cobora. M-am întors și am luat-o pe cealaltă care urca. Terenul a devenit mai accidentat, vegetația mai rară. Am ajuns la o terasă de stâncă, am ridicat lanterna și mi-am dat seama că sunt la „treptele uriașe” — trei picioare sau mai mult în înălțime, așezate una peste alta. Deasupra ultimei trepte, strălucea o lumină; eram foarte aproape de locul unde îi plăcea lui Taylor să stea întins și să-și imagineze liniștea morții.

Inima a început să-mi bată mai tare. Am stat nemișcată — încercând să percep vreun zgomot. În afară de sunetul vântului, nu se mai auzea nimic. Am reluat urcușul, amintindu-mi vechiul joc de la școală *Mamă, pot să? Mamă, pot să fac un pas micuț? Un pas cât o banană? Un pas imens?*

Încă un pas gigantic. Apoi altul. Acum lumina era mai intensă. Un ultim pas, mai înalt decât ceilalți. Odihnește-te înaintea să-l faci. M-am uitat în sus și am văzut un cerc de eucalipti luminați vag de razele lămpii. Ramurile și trunchiurile lor încovoiate se reliefa în ceață. Nimic altceva nu se mișca acolo. Nimeni nu vorbea. Oare mai respira cineva?

M-a cuprins o groază bolnăvicioasă când m-am gândit ce aș putea găsi acolo. Apoi am auzit un sunet... un suspin. Davey.

O voce liniștitoare a spus: „Sst!” Apoi a început să cânte. Era a lui D. A; cuvintele erau în altă limbă. Miwok? Cadența era aceea a unui cântec de leagăn.

M-am ridicat ușor peste ultima treaptă. Terenul de deasupra era înclinat; privirile îmi erau blocate de un copac prăbușit. M-am lipit de pământ și m-am târât pe burtă. M-am uitat peste trunchiul copacului.

Platforma de stâncă se afla în mijlocul luminișului. Lampa era așezată pe latura îndepărtată. Taylor stătea întins pe spate, cu un genunchi ridicat și cu mâna stângă peste ochi. Mâna dreaptă — cea mai

apropiată de mine — îl ținea pe Davey. Băiețelul, îmbrăcat în pijama, stătea cu capul pe umărul tatălui său. S-a oprit din plâns, dar ochii lui negri priveau în jurul luminișului. Nu am văzut nici o pușcă, nici un altfel de armă.

Precaută, m-am ridicat peste trunchiul copacului. Davey m-a observat imediat și din scânteierea din ochii lui am văzut că m-a recunoscut. Am clătinat din cap. L-am făcut semn că ar trebui să simuleze că doarme. Un moment a părut dezorientat. Apoi și-a închis ochii.

Taylor a mai continuat un minut sau două să cânte. S-a oprit. A început iarăși să cânte. A oftat adânc, iar pieptul a început să i se miște în sus și în jos într-un ritm regulat. După puțin timp gura i s-a deschis și a început să sforăie.

Davey a deschis ochii, uitându-se la mine. Am clătinat din cap și am mai așteptat câteva minute înainte să-i fac semn să vină la mine. S-a ridicat încet, privindu-și tatăl. S-a desprins din brațele lui și a pornit în liniște de-a lungul luminișului. L-am tras lângă mine de cealaltă parte a trunchiului copacului.

Punându-mi buzele lângă urechea lui, i-am șoptit:

— Totul o să fie bine acum. Mia este jos pe plajă împreună cu Libby. Poți să ajungi singur acolo?

— ...Dacă aş avea o lumină.

— Atunci, haide.

Ne-am târât înapoi la prima treaptă și l-am coborât peste ea. L-am dat lanterna. A privit în jur la întunericul amenințător, dar când s-a uitat iarăși la mine, privirea lui era sigură, hotărâtă. În ea am recunoscut puterea și mândria pe care tatăl lui le avusese cu mult timp în urmă.

— Fii atent. Spune-i lui Libby că o rog să vă ducă pe tine și pe Mia acasă. Apoi să se întoarcă să ne ia pe mine și pe tatăl tău. Pentru câteva clipe a privit în sus, spre lumina difuză care venea din luminișul unde dormea tatăl său. Apoi s-a întors și a coborât următoarea treaptă.

Am rămas unde eram, dându-i cinci minute avans înainte de a mă duce să-l trezesc pe D. A

Mi-a trebuit mult timp până să reușesc să-l trezesc pe Taylor. Se răsucea, murmură și tresărea violent. L-am strâns puternic de umăr și l-am ridicat în șezut. S-a aplecat în față, cu părul negru acoperindu-i ochii. Câteva clipe, capul lui slab a tremurat destul de tare. Apoi a privit în sus spre mine.

Pe sub părul care-i cădea pe frunte ca o perdea răvășită, ochii îi erau tot la fel de lipsiți de viață ca și prima dată când îl văzusem. Se uita la mine fără să mă recunoască.

— D. A., este timpul să mergem acasă.

Nu mi-a răspuns; și-a mutat privirile spre lampă și apoi în jurul luminișului. Și-a pus mâna pe suprafața netedă a stâncii și a început s-o mângâie.

— Știi unde ne aflăm? l-am întrebat.

— Știu.

— Ți amintești că ai venit aici?

S-a gândit, apoi a clătinat din cap.

— De multe ori fac asta.

— De această dată ți-ai adus copiii cu tine.

— Copiii mei.

— Mia și Davey...

— *Știu* cine sunt copiii mei.

Acum fața lui căpătase o expresie mirată. A continuat să privească în jurul luminișului.

— Le cântam... Unde sunt?

— În drum spre casă.

A încuviințat, ca și cum ar fi bănuiră acest lucru.

Stăteam turcește pe marginea stâncii, privind în jur ca să găsesc pistolul pe care Mia credea că îl luase cu el. Nu era nicăieri.

— D. A., de ce ai venit aici în noaptea asta?

— Bănuiesc că mi s-a părut că a venit timpul.

Acum intra într-una din perioadele de luciditate; îmi dădeam seama de asta după mina de pe chip și după tonul vocii.

— Dar acum nu mai sunt atât de sigur, ca să-ți spun adevărul. Am luat niște pilule și am băut ceva vin.

— Înțeleg. Care-i ultimul lucru de care *ești* sigur?

— Ar trebui să-mi reamintești ce zi este azi.

— Este vineri, aproape de miezul nopții.

S-a uitat în jos la mâinile lui, făcând eforturi ca să-și reamintească.

— După câte știu, totul a început acum câteva zile.

— Miercuri, când te-ai dus în San Francisco ca să-l vezi pe Tom Grant.

Degetele i s-au încleștat spasmodic.

— D. A., de unde ai știut unde o să-l găsești pe Grant?

— ...Cineva mi-a desenat o hartă. Pe ea era locul unde se află casa lui.

Deși acest lucru nu m-a surprins, m-a cuprins furia împotriva lui Libby Ross; am încercat să-mi înăbuș o înjurătură. După ce am reușit să mă stăpânesc, am întrebat:

— De ce te-ai dus acolo?

— Doar ca să văd. Doream să știu ce devenise omul care ne-a trădat.

— Și ai văzut...?

— Era speriat. Oh, spunea ceva despre faptul că tocmai îl atacase cineva și că s-a lovit la cap, dar eu știam că de fapt îi era frică de mine. S-a ascuns în spatele înjurăturilor, a cuvintelor urâte și a amenințărilor — tot așa cum odată se ascunsese în spatele lui Andy Wrightman. Dar în final era chiar foarte speriat.

Mi-am mușcat buzele, amintindu-mi atelierul plin de sânge și ruina celui care fusese cândva un corp uman.

— Spune-mi despre cuvintele urâte, i-am zis până la urmă.

Taylor a făcut un semn din mână, îndepărtând parcă această rugămintă.

— Au fost foarte neplăcute.

— Ți-a spus despre Jenny — despre cum a împins-o el la sinucidere, accentuându-i vina pe care o simțea că v-a trădat pe voi, și cum i-a dat arma?

Era singura explicație pe care o putusem găsi pentru că Grant făcuse atâtea eforturi ca să-și țină în umbră trecutul. S-a descotorosit de o femeie care era pentru el o mare povară, dar a realizat asta făcându-i rost de o armă pe care ar fi trebuit s-o predea colegilor lui agenți atunci când au percheziționat apartamentul din Page Street.

Dar Taylor clătină din cap:

— Nu era nevoie să-mi spună. Eu și Libby știam; întotdeauna am știut. Singurul loc de unde putea Jenny să ia arma aceea era de la omul care știa unde erau ascunse armele în apartament. Nu, ce a spus a fost mai rău. A spus că Perry ne-a trădat.

Nici de această dată n-am fost surprinsă.

— N-am putut să stau și să-l ascult spunând acele lucruri. Perry a fost omul pe care l-am admirat cel mai mult. Dacă el ne-a trădat atunci... nu au existat eroi.

D. A. și-a lăsat iarăși capul în jos. Luminișul a fost răscolit de o rafală de vânt. De undeva de jos am auzit zgomotul unui motor — cel al bărcii pe care o pilotasem eu mai devreme. Davey ajunsese în siguranță; Ross îi ducea acasă.

Lampa a început să pâlpâie; probabil că i se termina combustibilul. M-am ridicat.

— D. A., întoarce-te la țărm cu mine. Rezolvăm noi situația.

A clătinat din cap.

M-am îndreptat spre lampă și am micșorat flacăra.

— Haide, am spus. O să fie bine.

I-am întins mâna.

Părea că nu mă vede și nu mă aude. Ochii lui se plimbau în jurul luminișului, oprindu-se colo și colo, ca și când copacii, rocile și plantele ar fi fost niște obiecte foarte dragi. Apoi privirea lui a întâlnit-o pe a mea — era atât de stinsă, încât nici razele lămpii nu reușeau s-o revitalizeze.

— Ce s-a întâmplat cu toți acei eroi? m-a întrebat.

Nu aveam un răspuns pentru el deoarece bănuiam că niciodată nu existaseră eroi — nu în lumea după care tânjea el. Acea era o lume care foarte adesea este recreată nu din fapte, ci din fantezie și nici unul dintre noi nu va ști niciodată unde se termină realitatea și unde începe minciuna.

M-am întors și m-am aplecat să ridic lampa. În spatele meu l-am auzit pe Taylor făcând o mișcare bruscă.

Apoi am auzit un clic.

Am înghețat, simțind furnicături prin piele; clicul era sunetul de neconfundat pe care-l face piedica trasă a unei arme automate. Am privit în spate, pregătită să fug. Și am văzut că acel 22 pe care-l ascunsese undeva asupra sa nu era îndreptat spre mine.

Taylor ținea pistolul cu ambele mâini, iar țeava armei era în gura lui.

În timp ce mă aruncam spre el, ținând să nu facă asta, a apăsat pe trăgaci.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

L-am părăsit pe D. A. Taylor care-și găsisse până la urmă pacea pe vârful insulei sale. Am coborât, simțindu-mă rău; lampa a pâlpâit tot drumul stingându-se când am ajuns în porțiunea ușoară a potecii de pe plajă. Acolo m-am odihnit până când am auzit duduital neregulat al motorului bărcii.

La cârmă era Ross. Am intrat în apa puțin adâncă și am urcat în barcă.

— D. A.? întrebă.

— Mort. S-a împușcat.

Și-a strâns buzele și a întors barca. Pe drumul de întoarcere nu am făcut nici un efort să vorbesc cu ea. Când am ajuns la pontonul din spatele restaurantului, am sărit din barcă imediat ce ne-am lovit de piloni.

— Așteaptă! mi-a strigat Ross.

M-am întors, aruncându-i o privire rece.

— Înainte de a se sinucide, D. A. mi-a povestit despre harta pe care i-ai desenat-o. Ce ai făcut — te-ai dus în oraș și ai studiat proprietatea lui

Gram înainte de-al trimite pe D. A. să obțină răzbunarea în locul tău?

Lumina slabă care provenea de la restaurant îi arăta fața pe care surpriza se întipărise peste expresia aspră.

— Știai ce se va întâmpla, am adăugat. Ești complice — mult mai vinovată, după părerea mea, decât D. A.

— ...Ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

— Nimic. Oricum, tu te-ai apăra spunând alte minciuni. De altfel, destui or să sufere de pe urma acestei povești ca să mai torn și eu gaz pe foc.

A ridicat mâinile apoi le-a lăsat să cadă fără vlagă pe lângă corp.

— Toți pe care i-am iubit sunt morți. Tot ce a contat vreodată pentru mine s-a terminat.

— Iar acum va trebui să trăiești cu ceea ce ai făcut, nu-i așa?

Am străbătut pontonul păraginit, departe de minciunile ei, departe de viața ei ruinată.

Am sunat Departamentul Poliției din cabina telefonică de la Nick's Cove. Mai târziu, când am terminat discuția cu ei, am mai dat două telefoane.

Primul a fost la Goodhue, relatându-i ce s-a întâmplat și spunându-i că voi putea să n-o implic în ceea ce voi relata autorităților.

— Totuși, în schimb aș vrea ca tu să faci ceva, i-am spus.

— Sigur. Ce?

— Din moment ce Taylor este mort, partea lui din moștenirea lui Hilderly va fi împărțită între tine și Libby Ross. Același lucru se întâmpla și în cazul lui Tom Grant. Vreau ca tu să-i dai nevastei și copiilor lui Taylor suma pe care o vei primi peste ce ți se cuvenea inițial. Ei or să aibă nevoie de bani ca să înceapă o viață nouă.

Goodhue a aprobat fără nici o ezitare.

Apoi am sunat acasă la Greg. L-am rugat să ne întâlnim peste o oră la Curtea de Justiție și i-am spus că doresc să fie acolo și McFate. Greg nu a pus prea multe întrebări; era obișnuit cu cereri ciudate din partea mea și, de altfel, probabil că se bucura că-l va trezi pe McFate din orice pat s-ar afla la această oră dintr-o noapte de week-end.

Când am oprit lângă bordura trotuarului aproape pustiu din fața Curții de Justiție, furia mea crescuse și mai mult și eram gata pentru o confruntare. În timp ce treceam prin holul de marmură, m-am uitat la ceas. Patru fără douăzeci, sâmbătă dimineața — trecuse o săptămână de când devenisem implicată în cazul care, pentru mine, ștersese orice urmă de farmec pe care îl avuseseră anii șaizeci.

Încă prețuiam moștenirea acelei perioade. Atunci fusese oprit un război, voința oamenilor triumfase, societatea fusese schimbată profund. Dar moștenirea acelor ani avea și o latură întunecată, iar prețul care trebuise plătit pentru ea a fost mare de ambele părți.

Luni seara avusesem dreptate când îi spuseseam lui Rae că anii șaizeci au însemnat mânie — dar că aceasta a fost doar un aspect. Au însemnat, de asemenea, același lucru ca și orice altă decadă: victorii și înfrângeri. Câștigarea războiului împotriva comunismului în Asia de Sud-Vest; câștigarea războiului împotriva conservatorismului de acasă. Pierderea țării care devenise foarte divizată din cauza părerilor divergente despre conflictul din Asia; pierderea propriului eu, deoarece conflictele de pe străzi te-au lăsat dezamăgit, înfrânt și singur.

Aceasta era o altă moștenire a anilor șaizeci: trofee și lucruri moarte. Plase ca să prinzi vântul...

Prima persoană pe care am văzut-o când am intrat în sala secției a fost McFate: stătea lângă biroul lui Greg, scrobit, pieptănat și proaspăt ras, chiar și acum când avusese puțin timp să se pregătească. M-a privit — a observat hainele mele pline de noroi, fața murdară și părul zburlit — și s-a strâmbat. Furia mi s-a intensificat, apoi mi-am pierdut total controlul.

M-am dus spre el, mi-am pus mâinile murdare pe pieptul lui și l-am împins.

— Ticălosule!

Greg a venit în ușa biroului lui cu sprâncenele ridicate.

— Tu, ticălos pompos și nesimțit!

Iarăși l-am împins pe McFate, asigurându-mă că-i las o amprentă murdară pe cămașa albastru-pal. McFate m-a împins adresându-i-se lui Greg:

— Ai văzut! A atacat un ofițer de poliție! Ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

— Taci din gură, Leo, a spus Greg plictisit. Intră în birou. Și tu, adăugă spre mine.

McFate se strâmbă, dar îl urmă scuturându-și ostentativ cămașa.

— Nu știu de ce îi permiți să facă așa ceva. Dacă ar fi după mine...

— Nimeni nu ți-a cerut părerea. Stai jos, Leo. Sharon, închide ușa.

Am închis-o, apoi am mutat celălalt scaun cât mai departe de McFate și m-am așezat.

— Măcar ai putea s-o determini să-și ceară scuze, spuse McFate.

— Din nefericire, nu se pricepe la așa ceva.

Greg s-a întors spre mine; îmi puteam da seama că-i puneam răbdarea la grea încercare.

— Îmi explici, te rog, de ce a fost necesar să faci așa ceva?

Am inspirat adânc, adunându-mi ultimele vestigii de autostăpânire pe care le mai aveam.

— Omul care l-a ucis pe Tom Grant s-a sinucis în noaptea asta — în insula Hog din Golful Tomales.

McFate și-a întors încet capul spre mine; pupilele lui s-au contractat. Greg pur și simplu aștepta.

Le-am relatat ce se întâmplase, pretinzând că m-am dus acolo în legătură cu testamentul lui Hilderly și am picat în mijlocul unei crize de familie. Când am terminat i-am spus lui Greg:

— Ăsta-i unul din motivele pentru care sunt așa de supărată pe el — am arătat cu bărbia spre McFate. Dacă mi-ar fi spus despre cariera lui Grant ca agent federal de spionaj, mi-aș fi dat seama cine avea motive să-l ucidă și poate că Taylor n-ar fi murit.

— Nu mi se pare că merita să trăiască, remarcă McFate. M-am întors spre el.

— Taci din gură! Nu știi nimic despre... nimic.

Greg a oftat și și-a dat ochii peste cap.

— O. K., am spus. Îmi pare rău. Dar el este așa un...

— Dacă vreți să mă ascultați... spuse McFate. Am avut două motive ca să nu dezvălui acest amănunt. Primul, nu simt nevoia să împărtășesc unor civili detaliile anchetelor mele. Și al doilea, identitățile și dosarele agenților de spionaj sunt informații secrete. Nu mi s-au dat toate amănuntele despre activitățile lui Grant, deci n-aveam cum să fac legătura cu celelalte persoane din testamentul lui Hilderly.

— Sharon, aici are dreptate, interveni Greg.

— Doar pe jumătate. I-am spus că este probabil să existe o legătură cu Hilderly — mai mult de una. Dacă ar fi cercetat această pistă și mi-ar

fi spus și mie ce a descoperit... Nu mai departe decât ieri, nu mi-ai spus tu că ceea ce contează este să faci o arestare, nu și cine a prins făptașul?

Greg încuviință.

— Atunci drept corolar aş spune că ceea ce contează este să utilizezi informațiile pe care le ai la dispoziție fără să conteze dacă au fost descoperite de un civil sau de un membru al departamentului.

— Totuși, cum puteam eu să fac legătura? spuse McFate.

— Eu cred că puteai, dacă o alăturai celorlalte date pe care le-ai luat de la Departamentul de informații, dar pe care ai neglijat cu bună știință să le treci în raportul tău.

McFate a tresărit vag. Greg se aplecă, interesat.

— De asemenea, ieri mi-ai spus că a început să te mire modul cum Leo tot dispare, m-am adresat lui Greg.

— Corect.

— În cel puțin una din acele ocazii — și pot să pun pariu că și în altele — el se afla la vechii lui prieteni.

— Și?

Am privit spre McFate. Acum era foarte încordat.

— Bănuiesc că acolo studia dosarele vechi ale radicalilor pe care ei i-au spionat în anii șaizeci, căutând informații despre Hilderly și despre ceilalți moștenitori — doar în cazul în care pista pe care i-o oferisem era totuși bună. Unul din lucrurile pe care le-a aflat au fost circumstanțele care l-au determinat pe Hilderly, douăzeci de ani mai târziu, să-și modifice testamentul — fapt care a determinat uciderea lui Grant.

— De ce *și-a schimbat* Hilderly testamentul?

— Hilderly nu a făcut niciodată parte din acel colectiv, cel puțin nu în sensul în care credeau ceilalți. Era apropiat de ceilalți, iar ei au presupus că el se folosește de slujba lui de reporter ca să le ajute efortul de propagandă. El aduna de fapt material pentru un reportaj, poate ceva de genul „în interiorul unei grupări Weather”. Dar când au început să plănuiască atentatul de la Port Chicago — planuri care cu siguranță ar fi avut ca rezultat moartea unor persoane inocente — a fost deziluzionat și foarte îngrijorat.

— De ce? Întrebă McFate. Era un radical. Nici unuia dintre ei nu-i păsa...

— Lui Hilderly îi păsa. Mai presus de toate el prețuia viața. Chiar deasupra loialității față de prietenii lui. Cred că s-a dus la Departamentul de informații — activitățile lor erau bine cunoscute chiar și atunci — și i-a avertizat despre plănuirea atentatului. Știa că a procedat corect, dar vinovăția pe care o simțea pentru că și-a trădat prietenii i-a amărât tot restul vieții. Apoi, în mai s-a întâlnit cu Tom Grant, care i-a spus o poveste falsă despre viața sa ruinată, iar Hilderly s-a hotărât să plătească pentru ceea ce făcuse — lăsând bani la trei dintre oamenii pe care-i făcuse să sufere și la singura moștenitoare a celeilalte.

Greg se uită la McFate.

— Leo, este adevărat că Hilderly s-a dus la Departamentul de informații?

Au trecut câteva clipe înainte să răspundă.

— Da. Nu știu nimic în legătură cu testamentul; nu știu cum poate ea să afirme așa ceva. Dar Hilderly a vorbit cu cei de la D. I. Ei au luat legătura cu F.B.I.-ul. Când Biroul le-a răspuns, i-a informat că ei controlau situația și plănuiseră arestările. Hilderly n-ar fi trebuit să se simtă vinovat de nimic; nici măcar nu i-a trădat agenției care avea puterea să acționeze într-o asemenea situație.

McFate vorbea ca și cum ceea s-a întâmplat a fost amuzant —

fusese o glumă că Hilderly avusese o viață plină de vinovăție și că încercase să plătească pentru ceva ce nu făcuse. M-am încruntat din cauza lipsei lui de sensibilitate și am văzut că Greg simțea același lucru.

— Cum ți-ai dat seama tu de toate astea? întrebă Greg.

— O să-ți explic mai târziu.

Nu aveam de gând să-i spun în fața lui McFate despre visul pe care-l avusesem în dimineața anterioară — calamburul ciudat de cuvinte despre „informație” în care o armură poleită reprezenta „vinovăția” și o diplomă roasă de șobolani spunea că posesorul trădase pe cineva.

— În ordine, spuse Greg. Apoi i se adresă lui McFate: De ce nu mi s-a comunicat nimic din toate acestea, Leo?

— Nu m-am gândit că-s relevante...

— Rahat! Motivul pentru care nu mi-ai raportat era că-ți protejai amicii de la D. I.

— Locotenente, acum douăzeci de ani îi era permis departamentului să supravegheze grupurile care puteau provoca...

— Da. Dar din 1975 așa ceva n-a mai fost permis, de când comisia a adoptat legi împotriva acestui gen de acțiuni. Și recent D.I.-ul a avut multe de suferit pentru că a ignorat aceste legi. Zilele astea vor să treacă cât mai neobservați; sunt sigur că amicii tăi au exprimat foarte clar faptul că nu vor să fie implicați în cazul Grant — chiar dacă implicarea lor se consumase de mult timp și a fost periferică.

— Eu... ei bine, eu...

— Este un aspect amuzant în chestia asta, McFate. Sha-ron — acest civil — mi-a împărtășit majoritatea detaliilor anchetei ei. Știam o mulțime de fapte pe care tu nu le-ai considerat „relevante”. Dacă mi-ai fi raportat corect, probabil că aș fi găsit soluția cazului tău și Taylor ar fi încă în viață.

Greg era mai supărat decât îl văzusem eu vreodată.

— Locotenente, eu...

— Oh, pleacă dracului de aici. O să discutăm mâine.

McFate părăsi biroul fără să ne mai arunce vreo privire.

— Știi ceva? mă întrebă Greg. Sunt mulțumit că unul din ultimele mele acte oficiale de aici, de la Criminalistică, va face sigură admonestarea lui pentru chestia asta. Vreau să figureze în dosarul lui.

— Deci ai obținut postul de căpitan?

— Luni se va anunța oficial.

Am simțit un ciudat fior de tristețe.

— Felicitări.

— Isuse, a sunat de parcă ai fi auzit că sufăr de o maladie fatală.

— Oh, Greg.

M-am ridicat și m-am îndreptat spre ușă deoarece, brusc, doream să ies de acolo.

— Doar că o să fie ciudat să nu mai fii tu aici; unde ai fost de când te cunosc.

— Oriunde o să fiu, întotdeauna voi fi bucuros să te văd.

— Știu, dar... totul se schimbă.

Eram foarte aproape să izbucnesc în plâns.

Imediat după ce am închis ușa de la intrare, am realizat cât de obosită eram — și că, de asemenea, mă amenința o răceală. Am luat câteva vitamine C, cu un pahar mare de vin roșu, apoi am făcut un duș, mi-am spălat părul și m-am înfășurat într-un halat de baie.

Și m-am gândit: Dumnezeuule, nu m-am interesat de zece ore de Hank!

M-am grăbit spre telefon, dar înainte să pot forma numărul spitalului am văzut că pâlpâia lumina roșie a robotului. Am apăsat repede pe

butonul pentru derularea benzii — cinci mesaje.

Mama mea! „Ești acolo? Am citit în ziar despre împușcarea lui Hank și că tu l-ai urmărit ca o lunatică pe ucigaș. Oh, Shari, de ce nu-ți poți lua o slujbă decentă, unde să nu trebuiască întotdeauna să...”.

Oh, Ma, și eu te iubesc, m-am gândit. Am dat banda înainte ca să trec peste acest mesaj.

Luke Widdows: „Am auzit despre împușcături. Tu ești bine? Sună-mă oricând.”

Jim Addison: „Nu mi-ai răspuns la ultimul mesaj, dar nu te mai obosi. Am citit în ziare despre tine. Știi ceva? Totdeauna am crezut că ești o persoană blândă ca și mine, dar chestia asta cu ucigașul... ce ai făcut tu seamănă cu brutalitatea poliției. Sharon, ești prea violentă pentru mine. Femeile violente sunt anormale...” Robotul l-a întrerupt pe un final satisfăcător.

Am zâmbit amintindu-mi cum îmi făcusem eu griji în legătură cu potențialul pentru violență al lui Jim. Acum el era speriat de al *meu*!

Al patrulea mesaj era cel pe care-l așteptam; Anne-Marie: „Ei bine, Doamne, Hank este bine. Operația a avut succes. Cred că duminică o să poată avea un anumit vizitator despre care a și început să întrebe. Acum mă duc acasă să dorm, deci sună-mă mâine pe la prânz.”

Am oprit banda și apoi am mai ascultat o dată mesajul. Hank era bine; în curând puteam să-l vizitez. O să-i duc un braț de reviste și un pachet de la brutăria de pe Strada Douăzeci și patru, plin cu acele turte cu mure care-i plac atât de mult...

Aproape uitasem că pe bandă mai era un mesaj. Am dat drumul casetei.

Era de la George Kostakos.

L-am ascultat până la capăt. Am dat banda înapoi și l-am ascultat din nou. Nevasta lui își revenise complet din căderea nervoasă și începuseră preliminarile divorțului. Ea obținea casa din Palo Alto, iar el se mutase într-un bloc cu apartamente din Russian Hill. Încă ținea mult la mine. Dacă eu simțeam la fel, și-ar dori mult să mă vadă. Noul lui număr de telefon era...

La început am simțit o rezistență încăpățânată. Toate aceste luni el păstrase tăcerea, mă lăsase să-mi pun întrebări în legătură cu situația noastră și acum credea că poate pur și simplu să revină în viața mea. Dar apoi am început să cedez: nici pentru el n-a putut fi ușor. De altfel, pe undeva știusem care este situația și că până la urmă se va reîntoarce.

Mi l-am imaginat pe George: fața lui aspră, ochii lui căprui schimbători, părul lui negru înspicat, corpul lui zvelt și înalt. Mi-am pus mâna pe buze imaginându-mi cum va fi să-l văd după tot acest timp. Imaginându-mi cum va fi să fim împreună.

Durerea, furia și deziluziile ultimei săptămâni au dispărut. Știam că vestigiile lor se vor întoarce. Amintirile rele vor reveni — probabil pentru tot restul vieții mele. Dar mângâierea va veni din momente ca acesta, când mă simțeam în siguranță, încălzită și la adăpost. M-am întins și am căscat. Cât de multe bogății am găsit la întoarcerea acasă!

M-am plimbat agitată prin casă, verificând ușile și ferestrele chiar dacă știam că sunt închise. Am intrat în sufragerie, am aranjat cărțile, am șters praful de pe șemineu. În bucătărie am verificat dacă lumina de avertizare a cuptorului funcționa. M-am uitat la cuburile de gheață din frigider, am pipăit pâinea să văd dacă-i proaspătă, am verificat dacă sunt destule ouă pentru micul dejun. Dar până la urmă oboseala m-a dus în dormitor, unde mi-am aruncat halatul pe podea și m-am băgat goală în așternut.

În timp ce strângeam perna în brațe și-mi închideam ochii, m-am

decis să mă trezesc la prânz și să răspund la patru din cele cinci mesaje. Să-i mulțumesc lui Luke Widdows pentru informațiile care mă ajutaseră în decursul anchetei. S-o întreb pe Anne-Marie dacă-l pot vizita pe Hank mai repede de duminică. Și să-i spun lui George Kastakos da, că sentimentele mele nu se schimbaseră și că doresc să-l văd.

Iar după aceea voi mai da un telefon. Nu puteam să continuu să mă mint: era timpul ca Ted să-i aducă pe Ralph și pe Alice la noua lor casă.

SFÂRȘIT